

СТИВЪН БОКО ВОАЙОРЪТ

Превод от английски: Емилия Масларова, 2005

chitanka.info

*На любимата ми жена Дейна, която е вярвала в мен
винаги, дори когато не съм си вярвал самият аз.*

1.

Навремето е имало един писател — Мърл Милър, който е казал, че хората в Холивуд постоянно те докосват, но не защото си им симпатичен, а защото искат да проверят доколко си мек, преди да те изядат жив. Бил е прав. Това е безпощаден град и безпощадна индустрия и ако не внимаваш къде стъпваш, ще те погуби или градът, или индустрията, на което, струва ми се, всъщност е посветен и моят разказ.

Но нека първо ви се представя, казвам се Еди Джелко и съм агент. Защиатавам интересите главно на сценаристи и на неколцина известни режисьори. Навремето, преди двайсетина години, когато навлизах в този бизнес, сред клиентите ми имаше и актьори, но доста скоро разбрах, че всички актьори са си откачени. Предразположени са към параноя и нарцисизъм и като цяло изобщо не се вълнуват от потребностите и чувствата на околните. Хубавото е, че понякога са и забавни, интересни и чаровни, а в много редки случаи и наистина толкова талантиливи, че си е щастие да бъдеш в компанията им. С тази уговорка трябва да отбележа, че за самовлюбените славата може да бъде точно толкова пагубна, колкото и хероинът. Дето е думата, малко е прекалено много, а прекалено много никога не е достатъчно.

Нали си бях наивен, смятах, че сценаристите и режисьорите са различни. Друг път! И те са си същите шантавелници. Развлекателната индустрия всъщност е едно огромно разпадащо се семейство. Всички са ужасени — от собствения си провал, от успеха на всички останали — и като цяло можете да сте сигурни, че всички лъжат за всичко. (Поглеждали ли сте някога творческата биография на някой актьор долу, при ДРУГИ УМЕНИЯ? Знаел, моля ви се, три езика. Имал черен колан по бойни изкуства. Яздел коне и карал мотоциклет. Бил акробат и жонгльор. Истината е, че пак ще извадите късмет, ако знае да кара и кола.)

А агентите? Всъщност ние не сме нищо повече от добре платени сводници, които пробутват самовлюбените си клиенти, сякаш са

красиви млади девственици, на разни преситени типове, а те виждат, че ги баламосваме, но си затварят очите, защото в града други курви няма. Нали знаете, отказът не е река в Египет. Това е река в Холивуд, дълбока и мътна.

В историята, която искам да ви разкажа, наред с всичко останало има един сценарист, чиято кариера по-скоро залязва, отколкото изгрява, жена на милиардер и убийство, което означава, разбира се, че има и ченге. Освен това разказът се отличава с още нещо. Нищо в него не е измислено.

Защо да ви лъжа?

2.

Всичко започва един невъзможно горещ и задушен септемврийски ден в „Грил“ в Бевърли Хилс и ако не сте ходили никога там, ако през последните десетина години сте живели на Марс, именно „Грил“ е мястото, където трябва да отидете на обяд, в случай че искате да видите с очите си кой дърпа конците в Холивуд. Заведението е светло и уютно, с бели стени, много черно дърво и тапицирани със зелена кожа столове, бар вляво от входа и дълга редица от сепарета чак до дъното вдясно. Точно там седат онези, които се разпореждат в Холивуд, и ако Майкъл, оберкелнерът и управител на ресторанта, ви сложи в сепаретата, можете да сте сигурни, че мястото в пантеона на холивудските знаменитости вече е запазено. Когато и да отидете, там ще видите Бари Дилър^[1], Брайън Грейзър^[2] или Брад Грей^[3] и това са само някои от познатите имена. Можете да зърнете и някоя звезда. Миналата седмица например видях там, и то в един и същ ден, София Лорен и Антъни Хопкинс.

Ще срещнете и повечето от най-печените адвокати и агенти в телевизионната и киноиндустрията, хора, чиито имена сигурно не сте и чували, но които имат огромно влияние. Ако някой палестинец камикадзе реши да се гръмне с бомба в един без петнайсет в четвъртък в „Грил“, той вероятно ще отнесе със себе си на онзи свят половината евреи и три четвърти от най-прочутите знаменитости на Холивуд. Преувеличавам, разбира се, но вие схващате мисълта ми.

И така, седя си аз в едно от сепаретата на „Грил“ и чакам своя клиент Боби Нюман. Той както винаги закъснява. На това аз му викам по Нюманово време.

Боби е сценарист и съм го поканил на обяд, за да му дръпна едно конско. Преди близо месец и половина трябваше да предаде първия вариант на сценария на продуцента Брайън Грейзър (от студията са крайно нетърпеливи, на Боби не му е за пръв път да ги мота). Брайън се заканва да анулира договора, а на мен направо ми е дошло до гуша да измислям оправдания на Боби. Работя с тези хора, защитавам

интересите на още двайсетина души, а в студията вече ме мислят за въздух под налягане (а това за един агент си е направо убийствено, защото ако в Холивуд си изгубил доверието, си изгубил всичко).

И понеже така и така седя тук и чакам, бих могъл да ви поразкажа за Боби. Израсъл е в Горен Ийст Сайд в Манхатън, в изключително благоприятни финансови условия. Бил си е мамино синче и глезльо, от ония, дето веднага ще те натопят, че носиш в училище снимки на голи жени. Когато бил на единайсет години, четирима шестокласници го сгащили в тоалетната в училище, проснали го на пода, смъкнали си панталоните и се изредили да му седат на лицето. Сигурно си мислите, че след тази случка Боби се е амбицирал, тръгнал е да прави мускули, научил се е да се бие, а после е издебнал един по един ония калтаци и ги е скъсал от бой. Ако пишехте някакъв сценарий (а както сами се досещате, оттогава Боби прави само това), щяхте да поискате да видите точно това. Лошото е, че човек не си измисля сам живота, а ако сте на единайсет години и сте от хлапетата, на които като начало някой ще дръзне да сядат на лицето, ви сковава страх, който ви държи в хватката си до края на живота.

Работата съвсем задебеляла, когато още същия ден майката на Боби го отписала от това частно училище, на следващия го записала в друго, още по-скъпо, а на третия завела дело и първото училище побързало да потули скандала, като тихомълком постигнало извънсъдебно споразумение срещу ни повече, ни по-малко от сто бона, изтеглени от училищния фонд без знанието на спомоществателите.

В ранното си юношество Боби се запалил по четенето, а когато бил на петнайсет и бил станал доста красиво момче, се пристрастил към момичетата и дрогата (главно трева) и започнал да пише разкази за разгневените младежи. (Един от тези разкази, озаглавен „Еврейчето“, бил за малчуган, нападнат в училищната тоалетна от четирима копелдаци, които се изредили да му седат на лицето. Дори го пратил в „Ню Йоркър“ и получил стандартната бланка с отказ.)

В последните класове на гимназията пишел и сценарии и понеже ходел с момиче, което смятало да кандидатства в кинофакултета към Университета на щат Ню Йорк, Боби също кандидатствал и го приели. Още след първия семестър вече не ходел, разбира се, с това момиче и накрая се оженил за друга своя колежка от университета — била от Лос Анджелис и вторият ѝ баща бил прочут адвокат от

развлекателната индустрия. Веднага щом се дипломираше, Боби замина на запад — да търси слава и богатство в Холивуд.

Вторият баща на младоженката го уредил с връзки в служба „Писма“ към Си Ей Ей^[4], а бракът се разпаднал само след година и половина, но докато той се изчерпа, Боби вече си бил опекъл работата. Денем ходел да бачка в агенцията, а нощем, порядъчно надрусан с трева, пишел сценарии. От Си Ей Ей го уволнили, когато го хванали, че е пратил на Роджър Корман^[5] нискобюджетен сценарий с подправено препоръчително писмо от името на един от агентите, който си нямал и представа кой е тоя Боби Нюман.

Сигурно вече се досещате какъв е гвоздеят в тази история. Корман откупил сценария, а агенцията, която била уволнила Боби, вече защитавала интересите му. Когато навършил трийсет, той си докарвал добри пари като редактор на сценарии със слаб диалог и (или) сюжет и макар че си падал купонджия, внимавал да си спазва сроковете.

Някъде по това време започна да мърмори, че агентът в Си Ей Ей му пробутва най-гадната работа. От близо година аз ухаждах най-безочливо Боби, насърчавах го да престане да се възприема като редактор на слаби сценарии и му втълпявах, че е заслужил да се прехвърли при сценаристите от Висшата лига, на които киностудиите възлагат най-важните си проекти.

Предната година самият аз бях сменил агенцията. Подобно на Боби, и аз съм тръгнал от служба „Писма“ на голяма агенция за издирване на млади таланти. Сигурно сте се наслушали на разкази за войните, които се водят в тия служби и които доказват в каква кръвожадна среда сме попаднали, затова няма да ви отегчавам с моята война, само ще кажа, че тя се доближава до начина, по който в Северна Канада постъпват с кучетата, теглещи шейни, за да определят кои от тях стават за водачи. (Завързват ги с вериги за ограда достатъчно далеч едно от друго, за да не се разкъсат взаимно, но и достатъчно близо, та с оголените си зъби и с ръмженето кучетата водачи да вземат страха на своите по-хрисими събратя. По пътя на елиминирането доста бързо ще определите кое куче е родено за водач и ако вие не сте сред водачите, изобщо не се надявайте гледката пред очите ви някога да се промени.)

Достатъчно е да кажа, че служба „Писма“, където започна професионалното ми обучение, беше свят, в който гарван гарвану око

вади. (И ако не ме лъже паметта, Сам Голдуин, който наистина си е бил роден за водач, е добавил: „И никои гарван няма да ми извади окото“.)

Един от най-големите проблеми в утвърдените агенции е, че често се озоваваш в нещо като капан — конфликта на интереси, и то не толкова твоите, колкото на клиентите.

Да предположим, че сте агент на млад сценарист дебютант, който е написал нежен, пълен с чувства любовен сценарий. Да предположим и че най-нещастният клиент в агенцията е някой нашумял режисьор, който снима само екшъни с мъжаги и бабаити и който се е издънил с последните си два филма и сега вини кого — как кого, то се знае, че агентите. Освен това решава, че ще вдъхне живец на зациклилата си кариера, като смени изцяло посоката и се хване да режисира — точно така, правилно сте се досетили — нежен, пълен с чувства любовен сценарий. Мислите, че господин Важната клечка няма пръв да се вреди със сценария на младия писател, независимо дали е най-подходящият режисьор за точно този сценарий? Нима мислите, че на агенцията ѝ пука дали няма да оцети младия сценарист — тя смята, че първото ѝ задължение е да отстоява интересите на клиента, който ѝ носи повече пари, пък било то и за сметка на писателя дебютант.

Ето ви, госпожи и господа, класически пример за конфликт на интереси и на мен като агент ми беше дошло до гуша да гледам как клиентът е оцетяван заради тънките сметки на моя работодател.

И тъй като малката, но уважавана агенция, където сега съм съдружник, винаги е заявявала, че нейните интереси, това са интересите на клиентите, не ми се наложи да хвърлям много прах в очите на Боби Нюман, за да го прикоткам и да му стана агент. Единственото, което трябваше да направя, бе да попитам дали е доволен от вниманието, което получава, и да му подметна, че ако не е доволен, всичко, което му трябва, е малка бутикова агенция с шепа добре подбрани клиенти: списъкът с имената им едва ли е по-дълъг от списъка, който Боби си прави, когато ходи на пазар.

Предишните му агенти не ми говориха близо две години, но това ни е до болка познато на всички: зарязаната съпруга винаги обвинява другата жена, задето ѝ е отмъкнала съпруга. И през ум не ѝ минава дали и тя няма някаква вина, че клетият ѝ мъж е започнал да кръшка. (И понеже стана дума за изневери, замисляли ли сте се някога защо съпругите винаги винят другата жена, а съпрузите — съпругите си?)

След като Боби се прехвърли при мен, го накарах да насочи вниманието си не само към стила, но и към съдържанието. Очевидно имаше истинска дарба за екшън герои с авантюристична жилка и непукистки нрав и аз го насърчавах да разгърне тази страна на заложите си, понеже повечето продуценти търсеха точно такива сценарии. Защо да се заблуждаваме, Джоуел Силвър^[6] никога няма да купи сценарий за филм с говорещо куче, което става президент на Съединените щати, а Боби искаше да пробута на „Дисни“ точно такава дивотия. Казах му право в очите, че идеята не е от най-добрите и че не искам да си губи времето с такива неща. Боби явно се вкисна, защото не ми говори около половин месец, но поне беше наясно, че съм му казал истината, дори и тя да не му харесва. Накрая, изглежда, се беше съобразил с мнението ми, защото поне доколкото ми е известно, така и не довърши сценария за кучето и никога вече не отвори дума за него.

Под мое ръководство не след дълго Боби вече печелеше годишно шестцифрени суми, купи си къща в Холивуд и се запозна със сегашната си жена Вий. След година двамата вече бяха женени. Боби беше пробил. Беше в играта, игра, която щеше да загуби...

Но както и да е. Накрая, към един без петнайсет Боби се появява и след като сядва в сепарето, поръчва на келнера бутилка шардоне „Вайн Клиф“, ако обичате, и нека да е в кофичка. Майко мила, един без петнайсет е, Боби знае, че през деня не близвам алкохол, и въпреки това си поръчва не една чаша, а цяла бутилка вино, и то без дори да поглежда менюто. Вероятно го знае наизуст. И хич не си въобразявайте, че е казал здрасти, как си или нещо от тоя род, което поне малко да прилича на възпитан поздрав.

Още седнал-неседнал, и хваща бика за рогата:

— Знам, ужасно си ми ядосан, но честна дума, остават ми само двайсет страници, до края на седмицата го имаш.

На което аз отговарям:

— Ако си написал общо двайсет страници, съм готов да те позлатя.

И Боби пуска тутакси бомбата:

— Не съм във форма — обяснява той. — Изпаднал съм в творческа криза. Пиша отново и отново първите шест страници. От месеци не съм спал като хората, по цяла нощ не мога да мигна, лежа и все си обещавам да не ги гледам повече и да се заема направо със

следващата сцена, после на сутринта сядам пред тъпия компютър и започвам отначало. Освен това постоянно се караме с Вий, разстройвам се и ми се допива.

Сякаш дочул последните думи, келнерът се задава с бутилката вино и докато я отваря и пълни чашата, Боби ми обяснява, че всяка вечер пиел като за световно и на другия ден чак до обяд не можел да се пребори с махмурлука, за да започне да пише.

Виждам, че е много вкиснат, и за да му пооправя настроението, се пресягам към дебелия плик от амбалажна хартия до мен на стола и му го връчвам.

— Прочети го — казвам му.

— Това пък какво е?

— Следващият филм на Джаред Акселрод, снимките започват след месец и половина в Прага, искат да го пооправиш, обещах да си готов до три седмици. Утре в два и половина имате среща.

Казвам това възможно най-делово и спокойно, ако отчетем, че трябваше да моля едва ли не на колене Акселрод да се срещне с Боби. И тъй като смятам, че няма да е зле да стресна малко Боби и той да разбере, че този път наистина е прекалил, му обяснявам, че няма да е лошо да отбележи някоя и друга червена точка, преди да се е разчуло, че се е издънил с последния сценарий и го е запратил заедно с остатъците от кариерата си в канализацията.

Дали ми е благодарил ли? Друг път! Единственото, което прави, е да почне да ми опява, че не можел да оправи първите шест страници на собствения си лайнън сценарий, а аз съм си въобразявал, че е в състояние да оправи лайната на някой друг. Подмятам му, че сигурно ще му се отрази добре, ако поработи върху нещо ново, върху нещо, с което не е емоционално свързан.

— Това ще ти даде положителен тласък — допълвам аз. — Този път за разнообразие можеш да спазиш крайния срок и да добавиш в спестовния си влог сто и петдесет бона. Какво толкова!

— Да ти призная, страх ме е — отвърща натъжен Боби, който вече е на третата чаша вино. — Ако не се справя и с редакцията, с мен е свършено.

— Аз пък да ти призная — казвам му, — ако до края на седмицата не предадеш сценария, и с двама ни е свършено.

Голям обяд, няма що.

[1] Бари Дилър, председател на управителния съвет на „Ай Ей Си Интерактив“, през 1984–1992 г. председател на управителния съвет на „Фокс“, а преди това на „Парамаунт“. — Б.пр. ↑

[2] Брайън Грейзър, сценарист и продуцент, 39 пъти номиниран за „Оскар“, през 2002 г. го печели за „Красив ум“. — Б.пр. ↑

[3] Брад Грей, един от най-големите специалисти по източни бойни изкуства в САЩ. — Б.пр. ↑

[4] „Криейтив Артист“, една от най-мощните агенции в Холивуд. — Б.пр. ↑

[5] Роджър Корман (р. 1926), утвърден американски продуцент и сценарист, известен с нискобюджетните си филми. Именно той подава ръка на Франсис Форд Копола, Мартин Скорсезе, Джеймс Камерън, Питър Богданович съвсем в началото на творческия им път. — Б.пр. ↑

[6] Джоуел Силвър (р. 1952), известен продуцент, смята се, че именно той е преоткрил екшъна в сегашния му вид. — Б.пр. ↑

3.

След като си тръгва от „Грил“, Боби отива да си вземе автомобила от покрития обществен паркинг на Родео Драйв. (Паркингът всъщност е под Родео Драйв и за първите два часа е безплатен, на всичкото отгоре има специален човек, който ти паркира колата. Представете ли си! И това в Бевърли Хилс. Каква държава, а!)

Ако Боби имаше поне капка мозък в главата си, щеше да се поразходи, за да се освежи след почти цялата бутилка вино (ако аз бях изпил толкова, щях да се свлека на тротоара и повече да не стана). Вместо това той се мята на автомобила си марка „Бокстър“, хвърля на седалката до себе си сценария, който съм му дал и който се захлупва с корицата надолу, натиска до дупка газта и отпрашва към улицата — за малко да прегази трима японски туристи.

Едва ли ще се учудите, ако ви кажа, че след три минути вече е застигнат при булевард „Литъл Санта Моника“ от моторизиран катаджия от участъка в Бевърли Хилс. Но сигурно ще се учудите, че докато ченгето му съставя акт („Сменихте неправилно платното, Боб“), той вижда как отсреща, пред хотел „Пенинсюла“, жена му Вий се прегръща и се мляска с някакъв тип. Направо невероятно. Не могат да се отлепят един от друг, онзи негодник ѝ шепне нещо на ухото, тя се залива от смях, той я хваща за задника и докато Боби зяпа като попарен, двамата хлътват заедно в хотела.

Ако ви трябва оправдание да не пишете, какво по-добро от това!

— Ах, мамка ти, педал такъв! — ругае на глас Боби и единствената добра новина е, че катаджията, който му съставя акт, е прекалено далеч, за да го чуе, иначе следобедът ми щеше да бъде посветен на това да измъквам Боби под гаранция от предварителния арест на участъка в Бевърли Хилс (а там, поне доколкото зная, няма подземен паркинг, платен или безплатен, където специален човек да ти паркира колата).

И така, Боби се прибира в разбираемо лошо настроение, отваря поредната бутилка вино (има си човекът запаси) и отива в кабинета, за

да прочете сценария, който съм му дал. Казва се „Бащи и дъщери“, написан е от жена на име Мими Уебстър (на която по една случайност пак аз съм агент) и е за някакъв си на име Джонатан, който приближава шейсетте, красив и преуспял е и от двайсет години е женен за втори път за хубава и преуспяла жена (Каролайн). От първия си брак има две големи деца, Каролайн също има от първия си брак двайсет и седем годишна дъщеря. Дъщерята Хедър пък има сложен брак, който започва да се разпада.

На Каролайн ѝ откриват рак, който, както се оказва, е в напреднал стадий и вече е твърде късно. Има разсейки навсякъде и Каролайн доста бързо слиза от сцената. В буквалния смисъл на думата. За Джонатан това е трагична загуба и макар че приятелите се опитват да му помогнат да преодолее скръбта, той е неутешим.

Дъщерята на Каролайн, Хедър, която се бори със своите си нечисти духове, също е сломена от смъртта на майка си. И така Хедър и Джонатан, всеки по своя си причина, са привлечени един към друг покрай болката от загубата и самотата. Хедър е като добрата дъщеря, която Джонатан е загубил преди години, след развода с първата си жена, а не дъщерята, намразила го до смърт, задето е зарязал майка ѝ. Колкото до Хедър, която е отгледана главно от истинския си баща и новата му жена, Джонатан е олицетворение на съвършения баща, който може да разбере и да сподели мъката ѝ.

Оттук нататък си представяте накъде поемат нещата: връзката се задълбочава до степен, когато и двамата си дават сметка, че са влюбени един в друг. Джонатан е обсебен от огромната прилика между мъртвата си съпруга и красивата ѝ млада дъщеря, Хедър изпитва угризения на съвестта, докато се бори със спомена за майка си, защото се е превърнала в нейна съперница, оспорваща ѝ любовта и привързаността на Джонатан. Сексуалното привличане между двамата става непоносимо, ала вината, която изпитват, ги плаши и скована.

Накрая решават да се разделят. Джонатан заминава чак в Европа, а Хедър подновява усилията да позакърпи брака си. Излишно е да казваме, че бракът прави „пуфффф“, Хедър се мята на самолета и отива — къде, къде — в Прага, разбира се, при Джонатан и макар и да са наясно пред какви трудности ще се изправят, двамата се отдават на чувствата си. Музиката се засилва, филмът свършва, всички в киносалона са просълзени.

Ако си падате по такива филми, чудесно. Няма лошо. Но според мен Джаред Акселрод иска нещо по-раздвижено, не чак толкова петмезено. Или както самият той се изрази пред мен, нещо помускулесто, както напоследък продуцентите обичат да описват материала си. А аз успях да го навия да се срещне с Боби, защото Боби открай време е работел в жанра на екшъна, на приключенските филми, при това пише бързо (или поне пишеше бързо допреди известно време), героите му са мъжкар непукисти, а диалогът му е... точно така, диалогът му е мускулест.

Жените като цяло ходят на кино заради любовната интрига, а мъжете заради главния герой — мъжкар, който не се плаши от нищо, но дълбоко в себе си е много чувствителен. Представете си Харисън Форд, който в последния момент се спира и не нарязва на парченца Гуинет Полтроу, защото знае, че не се прави така, и ще получите приблизителна представа.

Но както и да е. И така, приближава четири следобед, Боби е прегледал някъде до средата сценария, а Вий се прибира капнала от умора и заявява, че цял следобед е обикаляла от студия на студия и се е явявала на пробни снимки за ролички в „Съдия Ейми“, „Спешно отделение“ и „Женени с деца“. Както винаги, Боби не си дава труда да пита как е минало. Само маха с ръка към бутилката вино.

— Искаш ли една чаша?

Вий отговаря:

— Добре, но нека първо си взема един душ и се преоблека.

Ако Боби не беше почерпен (което не е нещо ново), сигурно щеше да й скочи веднага и да попита какво е търсела пред хотел „Пенинсюла“ и защо се е опипвала пред всички с онзи задник в костюм на „Армани“. Но той е почерпен и не пита нищо. Може би го е страх, че вместо да си посипе главата с пепел, Вий, *au contraire*^[1], ще му заяви, че обича онзи тип, че той я докосва точно където трябва, не бърза, изчаква тя да свърши, после пак я подхваща нежно, докато й докара втори оргазъм. Освен това е напълно излишно Боби да чува (за кой ли път), че в редките случаи, когато изобщо се сеца за чукане, той дори не може да го вдигне малкия юнак (за което сигурно е виновен прозакът^[2]).

Давам си сметка, лесно е да отсъдите, че Вий се чука с когото й падне и непрекъснато слага рога на мъжа си или че не ми е

симпатична, което не е така. Не че одобрявам поведението ѝ, не, не го одобрявам. Но нека погледнем истината в очите. Да си жена на Боби Нюман, не е върхът на сладоледа. Той е погълнат от себе си. Често изпада в тежки пристъпи на депресия. Вече знаете, че си пийва порядъчно. Освен това, ако не е в емоционална криза, става заядлив и може да те разиграва като маймуна. Пък и знам със сигурност, че макар и да обича Вий, я възприема като нещо, което се разбира от само себе си, присмива ѝ се, задето иска да се утвърди като актриса, и като цяло не си дава труда да показва дребните жестове на обич, от които човек се чувства по-особен, обичан и желан.

Освен това знам със сигурност и че Вий многократно го е молила да идат заедно на психоаналитик, а Боби е отказвал най-категорично. От известно време не си взима и прозака с довода, че, видите ли, притъпявал сетивата му за писане (при което аз питам какви сетива и какво писане, но това е друга тема).

Та докато си мислите, че Вий изневерява на мъжа си, помислете и че тя е на трийсет и две години и си има потребности, които по една или друга причина съпругът ѝ не желае и не може да удовлетвори.

Сигурно вече се питате: щом е такъв негодник, защо Вий не го е зарязала досега? Уместен въпрос, особено когато го задавате за брака на всички други, но не и за своя. Не съм психоаналитик, но ми се е налагало да посещавам психоаналитици — заради брака си и за друго — и според мен отговорът е: хората ги е страх. Страх ги е да се разведат. Страх ги е да не си изгубят парите и общественото положение. Страх ги е да не останат сами. Или може би на някои просто им се струва, че не заслужават нищо по-добро, и предпочитат да търпят гадния си брак, отколкото да останат съвсем без брак.

А и сексът.

От лични наблюдения знам, че поне при мъжете сексът е голямото неудържано обещание на брака. Далеч съм от мисълта, че мъжете се женят само заради секса или че след като се оженят, изобщо не получават секс. Но при повечето мъже е важен не самият секс като такъв, а представата за него. Нали се сещате, секси сексът. Сексът, който правите в колата, под душа, на пода и все не можете да се наситите един на друг, до каквото всъщност се свежда любовта. Точно заради това ѝ предлагате да се ожените — просто не помните някога през живота си да сте се чувствали така с друга и искате това да не

свършва никога, а после се жените и... то свършва. Може би не веднага. А постепенно. Прозрачните ѝ нощници изчезват. Тя вече не си слага секси белъто, което вие да събличате, не се гримира, преди да се любите. Сигурно защото вече не е ново. Или защото не е забранено. Или може би защото животът, какъвто го знаем: деца, работа, пари, сметки, роднини — осуетява онзи спонтанен секс, за който ви говорях. Каквато и да е причината, сексът — онзи секс, заради който мъжете зарязват законните си съпруги и се женят за друга — почти винаги изчезва с времето. Дано не ви прозвучи грубо, но я пресметнете. Колко пъти жена ви е разрешавала да свършите в устата ѝ, преди да се ожените, и колко пъти — след това?

Не твърдя, че и жените нямат своите оплаквания от мъжете, за които са се омъжили, нито че и те дълбоко в себе си не усещат как законните им очаквания не са се оправдали. Сигурен съм, че техните причини да се чувстват излъгани и неудовлетворени са не по-малко основателни от причините на мъжете. Искам само да кажа, че хора, които не би трябвало да са женени, си стоят женени по най-различни причини и един от начините да успяват да го правят, е, като никога не изричат на глас истината, никога не споделят честно един пред друг своите страхове, огорчения и желания. Кое то означава, разбира се, че всички тези страхове, огорчения и желания се втвърдяват и се превръщат в гадни безпощадни стрели с отровен връх, които съпрузите носят в колчаните и само чакат удобен момент, за да извадят светкавично някоя и да я забият в студеното измамно сърце на своя любим или любима.

Както казах, не съм психоаналитик и се поувлякох в празните приказки, но ми се искаше да узнаете що за човек е Вий, за да не си помислите, че тя е поредната празноглава актриса с изкуствени цици, която се е омъжила за сценарист с надеждата той да разчисти пътя пред кариерата ѝ.

Защото като начало циците ѝ не са изкуствени, а това, струва ми се, я нарежда сред половината процент от всички жени в Холивуд, които не са си уголемили циците.

И понеже говорим за цици, какво наистина ги е прихванало тия жени? Да не би всички да са превъртели? Нима си въобразяват, че никой не забелязва как имат не истински балкончета, а нампани с въздух плондери? Толкова ли не се усещат, че всичките си приличат

като две капки вода? Който и да ги погледне, бил той мъж или жена, веднага вижда, че са с импланти, точно както веднага познаваш кога един мъж е с перука. Толкова ли не се притесняват, че зърната им стърчат постоянно като острилки за моливи и гърдите им и не помръдват, докато те ходят? Или че когато легнат по гръб, циците им щръкват право нагоре като титанови ракети „Земя-въздух“? Сигурно не им пука, защото на мъжете също не им пука. Предпочитат да се сдобият с изкуствени цици, отколкото да си стоят изобщо без цици.

При всички положения едно от големите достойнства на Вий е, че тя може би е единствената жена, която най-чистосърдечно си харесва тялото — поне от жените, които познавам. То оставаше да не го харесва! Висока е към метър и седемдесет, тежи около шейсет килограма, има невероятни крака, страхотни цици — не големи, но с много красива форма, а и са си сто процента истински — и дупе, по което се опитваш да не се заглеждаш, защото ще те помислят за мръсник, но въпреки това го правиш. Освен това е хубавка. Е, не точно красива, както го разбират американците, а руса, с блеснали сини очи и лъчезарна секси усмивка, при която се виждат зъбите ѝ, леко криви, колкото да се разбере, че и те са си съвсем истински. Ако трябва да я сравня с някого, за да добиете представа, бих посочил Мег Райън преди десетина години.

Сега сигурно вече сте горе-долу наясно след каква жена Боби отива в спалнята и с чашата вино в ръка гледа как тя се съблича. Обувките, полата, блузата, секси сутиенът и прашките, а когато падат и те, Боби ги вдига от пода и започва да ги души.

— Отвратителен си — казва Вий.

— Благодаря — отвръща Боби и отива след нея в банята, където наблюдава как тя — вече съвсем гола — се навежда в душкабината и пуска водата.

Дори пийнал, ядосан и унижен, той не може да се сдържи и се възхищава на физическата красота на Вий, която усеща като болка. Но вместо да се възползва от възможността и да ѝ каже, че я обича, че съзнава как бракът им се разпада и иска да се опита да оправи нещата, докато не е станало прекалено късно — с други думи, вместо да подходи прямо и откровено, както подобава на зрял човек, Боби започва да се заяжда и подмята, че и той, видите ли, се бил произпотил

и дали да не скочи при Вий, за да си поиграят под душа на „Пускам, пускам пръстенче“.

— Не ми е до игри — казва Вий и влиза под струята. — Искам да се изкъпя, да пийна чаша хубаво студено вино и да си почина.

— Вечно мърмориш, че не правим секс. Сега ти се предлагам сам, а ти изведнъж ми заявяваш, че не ти е до секс. Какво те прихваща?

Парата вече излиза на валма от душкабината и водата пръска отпред по дрехите на Боби.

— Добре де — предава се Вий. — Събличай се и идвай.

— Както и да е — отвръща Боби. — Не ми е притрябвал секс по милост.

Ето как започват наистина големите караници между хората. Защото Вий на свой ред отговаря:

— Какво ти става? Защо се държиш така?

А това моментално изважда нещата от конкретния въпрос дали ще се чукат под душа и ги праща към по-общия въпрос за гнева, който се лее на воля между тях, а стигне ли се до тази точка, ела, та гледай.

Както би могло да се очаква в танц като този, Боби не остава длъжен и подвиква:

— Защо се държа така ли? Защо се държа така? Как се държа?

— Ами... не знам... само се заяждаш.

— А да ти е хрумвало някога, че се заяждам, защото не ми обръщаш никакво внимание и не показваш състрадание точно когато изживявам най-тежкото време в цялата си кариера?

— Я престани!

— Някога да си ми казвала, обичам те, Боби, ела да си вземем заедно душ. Постоянно ме караш да се чувствам като някакъв изпаднал просяк.

— Още не знам да чета мисли! Ако ти се чука, кажи си — креци Вий, за да надвика Боби.

— Точно заради това ти предложих да дойда при теб под душа.

— И аз се съгласих! А ти отговори — както и да е!

— Господи, какво доживях! — казва Боби.

На това място Вий се разплаква колкото от отчаяние, толкова и от обида.

— Защо ми причиняваш това?

— Ето на! Пак за теб ще говорим — заяжда се Боби.

— Хрумвало ли ти е някога, че ми се иска да правим секс често? Но вместо да се заемеш с нещо съзидателно, ти още в четири следобед си пиан и само се чудиш за какво да се заяждаш.

— Майната ти, Вий — зъби се Боби и лисва съдържанието на чашата между краката ѝ.

— Лайнар — отвърща тя и затръшва под носа му вратата на душкабината.

— Гаджето ти сигурно ще го олиже направо от бедрата ти — подмята Боби и излиза от банята, като захлопва след себе си вратата — не е сигурен, че жена му го е чула, но не му се иска да научава.

[1] Обратното (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Марка успокоително лекарство. — Б.пр. ↑

4.

На другата сутрин се събужда на канапето обезводнен и измъчван от махмурлук, сдъвка три аспирина и тъкмо си взима горещ душ, когато Вий тръгва да излиза и от вратата му съобщава с леден като задника на гробокопач глас, че отивала на прослушване в „Парамаунт“.

И тъй като писателите обичат да се самоизтезават, Боби се облича на бърза ръка, отива с колата при „Пенинсюла“, спира до отсрещния тротоар, чака час и половина и накрая вижда как жена му излиза от хотела заедно с онзи тип от предишния ден и как двамата се целуват и се опипват за довиждане по задниците.

Най-гадното в това да разбереш, че жена ти ти изневерява, е, че не можеш да си избиеш гледката от главата. Постоянно си представяш как двамата правят секс, как жена ти — онази гадинка, проклетата ти жена! — се разкрачва, за да поеме члена му, как му нашепва в ухото разни нежни неща, как го докосва по тялото, докосва го по члена и прави с него неща, каквито вече отказва да прави с теб. Или може би не е правила никога.

Представяш си как той я докосва, как слага ръце по нея и вътре в нея, навсякъде, и ти нахлува в територията. И докато всеки натрапчив образ ти се присмива, обижда те и те насилва, те плисва онова, което хората обикновено наричат пристъп на ревност и гняв, и ти си даваш сметка, че в този миг направо си способен на убийство. Навремето са му викали престъпление от страст и стига обстоятелствата да не са против теб, няма по света състав от съдебни заседатели, който да те осъди.

Така например преди доста години някакъв тип на име Дженингс Ланг, обигран агент на знаменитости в Ем Си Ей (по-късно превърнал се в „Юнивърсъл Студиос“, преди студията да се преобрази в многонационален развлекателен конгломерат), въртял любов с една от клиентките си, красива кинозвезда на име Джоан Бенет, жена на продуцента Уолтър Уогнър. Уогнър научил отнякъде за връзката,

хванал ги двамата на калъп и ако се вярва на хората, извадил патлака и прострелял една от топките на Дженингс.

Излишно е да уточнявам, че за злодеянието не е лежал и ден зад решетките, а човекът, който ми разказа случката, режисьор на име Джак Смайт, ми се кълнеше, че от този ден нататък вече викал на Дженингс Дженингс^[1].

И така, Боби продължава да подклажда обсебващата ревност и гняв, чуди се как да убие времето до срещата с Джаред Акселрод в два и половина, накрая се промушва през барикадите на охраната на входа на „Туентиът Сенчъри Фокс“, спира някъде в средата на паркинга и после започва да търси с поглед павилиона на Акселрод. И кой според вас се оказва той?

Ако сте се досетили, че това е същият мъж, който чука жената на Боби в хотел „Пенинсюла“, не сте сгрешили. Ако сте се досетили и че срещата се е издънила с гръм и трясък, и този път не сте сгрешили.

Вече ви изредих всички причини Боби да не разговаря откровено, без недомлъвки с Вий и пак по същите причини той не разговаря без недомлъвки и с Акселрод, особено пък пред неговата асистентка, млада привлекателна жена на име Лейни Гинзбърг.

След няколко минути на обтегнати любезности, през които асистентката носи на всички минерална вода „Евиан“, Акселрод си идва на думата.

— Е! Какво мислите за сценария?

Както би могло да се очаква, Боби започва да си реже клона, на който седи. Обяснява на Акселрод, че самата идея на филма е сбъркана и кинозрителите ще се възмутят, задето старият коцкар прелъстява младата си доведена дъщеря. Боби предлага сценарият да се преработи така, че да се получи не толкова усложнен емоционален пейзаж и вдовецът да прояви интерес към малко по-младата сестра на покойната си съпруга.

Е, дори аз съм наясно, че идеята е ужасна, а трябва да защитавам интересите на Боби. Но заложената бомба няма нищо общо с идеите му за сценария на Акселрод, били те добри или лоши. Бомбата цъка, защото Акселрод чука жена му. Боби го знае, Лейни Гинзбърг сигурно също знае и дори и Акселрод да не знае със сигурност дали Боби знае, сценаристът излъчва невероятна враждебност и Акселрод се усъмнява, че той наистина знае. И така, без да проявява пълно неуважение (по

очевидни причини), Акселрод отхвърля възможно най-любезно идеята на Боби и казва, че може би щели да работят заедно по някой друг проект, голям почитател съм на сценариите ви, дрън-дрън-дрън.

Боби, разбира се, вероятно чува нещо от рода на: „Чукам жена ти, импотентен треторазреден драскачо. А сега ми се разкарай от кабинета, за да ти се посмея на воля зад гърба“.

На вратата Лейни Гинзбург подава на Боби ръка и му казва, че и тя се възхищавала отдавна от творчеството му. На Боби му иде да й каже: що не си го натикаш това мое творчество отзад в стегнатия еврейски задник, но вместо това й се усмихва престорено и се изнася на пожар.

Сигурно вече се питате защо просто не е фраснал онзи по устата. Не мога да ви отговоря на този въпрос. Вероятно го е дострашало да си разваля отношенията с човек, за когото всички са наясно, че до пет години ще оглави някоя студия. Или може би просто го е било срам и не е искал да се разчува, че жена му се чука зад гърба му с кинопродуцент, който отказва да му възложи редакцията дори на някакъв тъп сценарий.

При всички положения, когато Боби се прибира, първото, което Вий му казва възможно най-нехайно, е:

— Как мина срещата?

— Срещата мина страхотно — отговаря Боби. — Попитах го как предпочита да те чука, дали отзад, за да гледа как членът му влиза и излиза, или легнал по гръб, за да гледа как циците ти се клатушкат нагоре-надолу.

Вий скача като ужилена и удря Боби през лицето толкова силно, че прозвучава като оръдеен изстрел. Оттук нататък екват страшни врясъци. Боби нарича жена си евтина курва, тя пък му заявява, че е нещастник, импотентен пияница, който след чаша вино не може да напише и ред. Той й казва, че му иде да я хвърли от терасата зад къщата (откъдето между другото се вижда надписът „ХОЛИВУД“).

— Замислял ли си се някога кой всъщност е виновен да имам извънбрачна връзка? — крещи Вий. — Помниш ли кога за последен път сме ходили да вечеряме навън и не сме се скарали? Или си ме целунал, или сме правили любов, без да те моля? Помниш ли изобщо кога за последен път не си бил пиян? Защото аз не помня. Накрая вече

не издържах, чувствах се толкова самотна, че щях да се изчукам и с градинаря, ако имахме такъв.

— Щом си толкова нещастна — пици Боби, — защо не си събереш партакешите и не се изнесеш от дома ми?

А това прозвучава като затваряне на вратата на конюшната, след като конят е избягал, защото Вий вече е започнала да мята нещата си в малък сак и крещи, че още преди няколко месеца е трябвало да си тръгне.

Гледката как тя най-неочаквано е започнала да си събира багажа разбива сърцето на Боби и на него внезапно му се отпява да се кара.

— Не си отивай, Вий, моля те — простенва той.

Дори обещава, че ще отиде с нея на психоаналитик, но е позакъснял и пообеднял. Колкото и уплашена да е била Вий, сега, когато тайната вече е излязла наяве, тя се чувства свободна. Страховете, разпалени от гнева, са се превърнали в смелост, а еуфорията издува платната ѝ и я отнася през вратата, оставяйки подире ѝ нейния разбит брак и Боби, нещастен и раздиран от угризения.

Знам всичко това, защото по едно съвпадение звъннах на Боби, за да го поканя да пийнем по нещо след работа. Бях научил от Джаред Акселрод как е минала срещата и да ви призная, колкото и да ми беше неприятно, си дадох сметка, че ще се наложи да се отърва от Боби като клиент.

[1] Игра на думи: Дженингс се възприема като множествено число на Дженинг. — Б.пр. ↑

5.

Докато си прием питиетата в барчето на хотел „Фор Сийзънс“, Боби ми разказва всичко от игла до конец, като започва как го е спрял моторизираният катаджия и той е видял отсреща, пред хотел „Пенинсюла“, Вий, която е опипвала някакъв тип по задника, и завършва със срещата с Джаред Акселрод, когато е осъзнал, че именно той чука жена му.

— Никога през живота си не съм имал по-ужасна среща — простенва Боби. — Ако не се нуждаех толкова много от тази работа, щях да го убия на място.

Сега, като си помисля, съм могъл да избира и по-подходящ момент, макар че всъщност има ли подходящ момент за лошите неща, които ни се случват? Има ли подходящ момент да научиш, че жена ти ти изневерява, или че човек, когото обичаш, е болен от рак, или че Шери Лансинг^[1] от „Парамаунт“ не е харесала сценария ти? Нямах намерение да правя услуга на Боби, а и на себе си, като отлагам неизбежното само защото точно в този ден бракът му се е разпаднал.

Освен това никой не го е подкрепял в свой уцърб по-дълго от мен, каквото и да ми е струвало това, никой не го е защитавал повсеотдайно, когато всички са заявявали, че той е бита карта.

И така, без да протакам излишно, съобщавам на Боби, че колкото и тежък да е периодът, който изживява, съм принуден да се разделя с него като клиент. Юлий Цезар едва ли е изглеждал по-изумен, когато Брут му е забил ножа в корема.

— Ама ти шегуваш ли се? — пита Боби. — Това да не е някой от ония гадни докторски вицове, имам една лоша и една добра новина? Лошата е, че биопсията ти е положителна и ти остават три седмици живот, а добрата е, че веднага щом излезеш от кабинета, ще се чукам със сестрата.

Опитвам се да му обясня, че решението е назрявало от месеци. Казвам му, че винаги ще му бъда приятел, но не мога да си позволя човек като Джаред Акселрод да ми се цупи.

— Този негодник чука жена ми, а ти си седнал да ми разправяш, че не си можел да позволиш той да ти се цупи! Сериозно ли говориш?

— Знам, че си разстроен — допълвам аз, — но и ти се опитай да ми влезеш в положението. Не казвам, че Акселрод не е негодник, но ако изгубя доверието му, ще тръгне да ме плюе из целия град. После знаеш как се получава — не ми вдигат телефона, наказват другите ми клиенти, те пък започват да ми се цупят на мен и докато се усетя, съм се превърнал в персона нон грата и ми обират клиентите като грозде по ракиено време. Така де, сметката е ясна: ако изгубя доверие, губя и клиентите си, а изгубя ли тях, си губя работата. Изведнъж не ми е по джоба да плащам таксата за училище на децата и вноските по ипотеката за къщата, а жена ми ме зарязва заради Рон Пърлман^[2]. Тук наистина преувеличавам, за да разбереш какво имам предвид, но в тоя бизнес единственото, което притежавам, е доверието, и ако го изгубя, мога спокойно да се наведа, да пъкна глава между краката си и да се целуна отзад.

— Ами почтеността, лайнар такъв? Ами приятелството?

— Лайнар ли? — повтарям аз. — Как не те е срам да ме наричаш лайнар? Заради теб съм лъгал, давал съм ти пари назаем, бил съм ти приятел и рамо, на което да си поплачеш, откакто съм ти агент, веднъж не съм те чул да кажеш „благодаря ти“ и какво получавам сега — да ме наричаш лайнар! Що не си таковаш такавата, самовлюбено лайно такава! — казвам аз, след което мятам на барплота двайсетачка и се изнасям, да не би наистина да се ядосам и да си изпусна нервите.

За да няма недоразумения, ще кажа: наясно съм, че агентите не се ползват с добра слава. Хората говорят зад гърба ни какво ли не, клиентите ни наричат право в очите как ли не, а авторите на комедии измислят какви ли не гадни шегички с нас, например онзи за страхотната млада актриса, която среща на някакъв коктейл Майк Овиц^[3].

— О, мили боже! — казва тя на уберагента. — За мен е огромна чест да ви срещна, господин Овиц. Вие сте най-всесилният, секси и обаятелен мъж, когото съм виждала през живота си, и на драго сърце ще ви извъртя в тоалетната за гости най-невероятната свирка.

На което Овиц отговаря:

— Това за вас е добре, а какво ще спечеля аз?

Или другият виц за агента, на когото се обадил прочут продуцент — да го пита какво мисли за последния му филм. Агентът отговаря:

— Нека бъда откровен. Лично според мен това не е най-силната ви кинотворба, сценарият куцаше, а актрисата, която изпълняваше ролята на гаджето на главния герой, е пълна некадърница.

Вбесен, продуцентът обяснява на агента, че въпросната актриса по една случайност му е жена.

— Чакайте! — възкликнал агентът. — Не съм се доизказал.

Та мисълта ми е, че животът на агента не е градинско увеселение. Режисьорите може би не чак до такава степен, но актьорите и сценаристите са си самовлюбени глезльовци. И най-дребното разочарование в живота им е камък в нашата градина. И кого винят те за всяка поръчка, която не са получили, и за всяка поръчка, която са издънили? Как кого — агента, разбира се. Скъсваш си задника, за да разчистиш на някого пътя и той да се прочуе. След като пробие и си купи мерцедес, първото, което прави, е да се раздели с теб и да се хване с друг агент, който се запретва да му хвърля прах в очите какви чудеса можел да направи за клиента ти сега, когато той най-сетне е получил признанието, на каквото е трябвало да се радва преди доста години, дрън-дрън-дрън...

Въпреки това си ги обичам сценаристите. Те са чешити, умни са, забавни са и често са странни в навиците и начина си на живот.

Навремето бях агент на един писател от Източното крайбрежие, който дойде да живее в Лос Анджелис, след като продадох първия му роман на „Уорнър Брос“. Малко след като се пренесе, той ми цъфна рано една сутрин в кабинета и ми се примили да му дам назаем пет хиляди долара — да съм си ги удържал от първия му хонорар, който трябваше да му платят всеки момент. Написах му чек от собствената си чекова книжка и както беше обещал, той ми върна след броени дни парите. На другата седмица пак ми поиска заем и аз отново му написах чек. Този път той ми върна парите в банкноти от по сто долара. За вас не знам, но лично аз не виждам всеки божи ден такива суми в брой. (Имам един приятел продуцент и той твърди, че ако тръгнеш да преговаряш с торба, пълна с пари в брой, които да изсипеш върху масата, преговорите ще приключат за нула време. Напоследък агентите подписват договори за милиони долари, представяте ли си да изсипете върху масичката на някой актьор, да речем, седемстотин и петдесет

хилядарки в брой? Данъчните сигурно ще извият на умряло, но се обзалагам, че актьорът ще остане страшно доволен.)

И така, попитах клиента си откъде е взел парите в брой и той ми обясни със смутена усмивка, че всяка сутрин пристига със самолета в шест в Лос Анджелис от Лас Вегас, където се бил заселил временно в „Цезарс Палас“. По цял ден пишел, после в осем вечерта се мятал на самолета обратно за Лас Вегас, цяла нощ пиел, играел комар и правел един бог знае още какво, а после, на другата сутрин, се явявал свеж като кукуряк на работа в Лос Анджелис.

Преди време имах още един писател, когото бях вредил сценарист на нашумял телевизионен сериал, и по време на заседание на сценаристите в кабинета на изпълнителния продуцент на втория етаж този писател, който разказвал оживено сюжета пред събралите се (сред тях имало и една жена), по едно време забелязал, че някакъв тип е подпрял отвън на сградата висока стълба и се е покатерил на нея, за да измие прозореца. Без да се колебае и за миг, нашият приятел си смъкнал боксерките, приближил се с гръб до прозореца и опрял голия си задник на стъклото. Мъжете в помещението щели да припаднат от смях, а жената още на другия ден напуснала екипа.

И накрая, си ги обичам писателите, защото според мен на този свят няма нищо по-страшно от това да погледнеш празния лист и да затърсиш някъде в себе си вдъхновение, за да допреш пръсти до клавишите и от нищо да направиш нещо, при това със съзнанието, че след като приключиш, все ще се намери някой малоумник в костюм с тонове мнение и нито грамче талант, който да прати труда ти на кино. За това, момчета и момичета, се иска смелост, а смелостта в най-добрия случай си е доста капризна и мимолетна.

Сега, след като съм имал достатъчно време, за да размисля, си давам сметка, че сигурно съм могъл да изчакам ден-два и чак тогава да стоваря чука върху главата на Боби. Но не го направих, вероятно защото ми е било много мъчно за клетото копеле и съм се опасявал, че не го ли разкарам веднага, после сърце няма да ми даде да се отърва от него...

[1] Шери Лансинг (р. 1944), бивша актриса, президент на „Парамаунт“ и известен продуцент („Неприлично предложение“, „Фатално привличане“ и др.). — Б.пр. ↑

[2] Рон Пърлман (р. 1944), един от най-богатите американски предприемачи, собственик на „Марвел Ентъртейнмънт“ и „Ревлон“. — Б.пр. ↑

[3] Майк Овиц, за кратко председател на управителния съвет на „Уолт Дисни“, създател и управител на „Артистс Менаджмент Груп“, агенцията, защитаваща интересите на Леонардо ди Каприо, Камерън Диас, Мартин Скорсезе и др. Самият той е известен с това, че нарича себе си „суперагент“. — Б.пр. ↑

6.

По-късно същата вечер в Бевърли Хилс все още е към трийсетина градуса заради нажежения като в пещ въздух, който нахлува от пустинята към океана и заради който Холивуд е заприличал на напечен проблясващ скъпоценен камък под трепкащото, осеяно със звезди небе. Боби обикаля напред-назад из къщата бос, по боксерки и тениска, все още зашеметен от най-ужасния ден в съзнателния си живот.

Можете да бъдете сигурни, че доста мъже се отдават на щастливи мечти, че са зарязали законните си съпруги, живеят си сами като волни птици и избират от неизчерпаемите запаси красиви жени, които си умират да бъдат поне за кратко с тях. Истината обаче е, че Боби никога не е живял сам, а без Вий, която да ѝ вдъхва живот, къщата изглежда не само празна, но и изоставена.

Боби хем я мрази за това, хем тъгува за нея, надява се, че тя ще му звънне отнякъде, макар и да знае, че това няма да се случи никога, и от яд, че дори не знае къде е отишла, накрая тръгва да рови с гняв и ревност из чекмеджетата и гардероба ѝ, дано намери някакви улики за извънбрачната ѝ връзка. Няма сили да се спре и да не се самоизтезава, отново и отново си представя как Вий е коленичила на пода отзад в мерцедеса на Акселрод, спрял някъде на Мълхоланд Драйв, как е заровила в тъмнината лице между голите му крака и смуче ли смуче топките му, а после му казва, че я възбуждал ужасно и го желала неудържимо.

В живот, в който е имало доста възходи и падения, напоследък главно падения, по-страшни и от главоломните спадове на индекса Дау Джоунс, Боби е навлязъл в най-мрачния си период: едвам успява да се добере до тоалетната, преди да е издрайфал виното, с което се налива на празен стомах.

7.

Точно когато Боби Нюман си чисти бълвоча и си слага чисти дрехи, в огромната спалня в къща съвсем наблизко надолу по каньона двама души правят секс. Мъжът е красив актьор от латиноамерикански произход на име Рамон, добре сложен, някъде на трийсет и пет-шест, а ако се съди от начина, по който се хлъзга нагоре-надолу по твърдия член на Рамон, жената — Линда — красива брюнетка с бяло лице и невероятно тяло, очевидно разбира от секс. Рамон също си е доста печен и ако чуването беше спорт, тези двамата щяха да съберат цяла тълпа запалняковци.

Ако не броим това, че винаги си е интересно да гледаш как двама красиви души се чукат, любопитното в случая е, че този негодник Рамон тайно записва срещата с видеокамера, скрита в шкафа срещу леглото.

Вероятно ще се замислите за какво му е на Рамон да записва такива сексуални срещи, аз обаче знам със сигурност, че поне в случая с Линда една от причините да го прави е, че ако се стигне дотам, той смята да я изнудва за пари. Опитва се да я убеди да му „даде назаем“ един милион, с който да регистрира продуцентска фирма, а тя все увърта, казва, че трябвало да го обсъди с мъжа си Марв, истината обаче е, че Линда няма никакво намерение да го обсъжда с когото и да било, защото знае, че Рамон си е негодник, и се интересува от него единствено от кръста надолу.

И така тази вечер след един час особено атлетичен секс Рамон отново излага молбата си за парите, този път обаче по-войнствено отпреди, а Линда му отвърща не по-малко войнствено да не я занимава с глупости и че тя не обича да я притискат.

— Последния час — час и нещо нямаше нищо против да те притискам, сладурче — отговаря Рамон в опит да го обърне на шега, но на Линда ѝ е писнало от такива шегички.

— Добър актьор си, Рамон. Добър преподавател си. И си страхотен в леглото. Но нещо не си представям Марв да се навие да

снесе един милион, за да можеш ти да се правиш на поредното латиноамериканско величие. Просто няма да стане.

Рамон заявява възможно най-мило, че не иска да се карат, и дали самият той да не поговорел с Марв?

— Заплашваш ли ме, Рей?

— Не те заплашвам, скъпа. Просто се питам.

— И какво се питаш, дали ако не ти броя един милион долара, да не кажеш за нас на Марв ли?

— Не е нужно да се стига чак дотам, сладурче — мърка Рамон. — Само казвам, че за Марв един милион са джобни пари. Ще ти ги даде веднага, само мир да има.

— А ако откажа?

— Не ми дръж такъв тон. Само ти казвам.

— Какво ми казваш, Рей? — Сега вече Линда наистина започва да му държи тон. — Криви са ти сметките, ако си въобразяваш, че можеш да ме изнудваш и да изкараш с чукане един милион, като ме заплашваш да кажеш за нас на мъжа ми.

Сега вече тя му подвиква в лицето — нещо, което латиноамериканците никак не обичат, както личи и от факта, че Рамон сочи гневно с пръст вече нейното лице и заявява:

— А ти какво си въобразяваш, че можеш да се чукаш с мен и да ме разиграваш само защото си някаква богата кучка, омъжена за някакъв пиклив милиардер ли? Че можеш да ми се навираш в ръцете, да ми посещаваш курса, да ми събуеш гащите ей така, безплатно? А, без тия. Щом си се хванала, ще плащаш.

Линда става от леглото, намира на пода прашките и ги обува.

— Виж какво, Рамон — подвиква тя. — Беше забавно. Но ти се полакоми за парите ми. Всичко приключи.

Рамон грабва телефона до леглото и започва да набира някакъв номер.

— Дали да не се обадя още сега на Марв, какво ще кажеш, пачавро такава?

Линда го удря с все сила и без да се колебае, Рамон отвърща с още по-силен удар, от който тя залита назад и почти губи равновесие, а Рамон, който вече се е разгорещил и дори ентусиазирал, ѝ се нахвърля, сграбчва я за косата и тъкмо да я фрасне отново, когато жената взема от полицата позлатена статуетка и го удря с основата малко над

слепоочието. Двукilограмовата фигурка с тежест, съсредоточена главно в основата, бързо ще те откаже от желанието да се биеш и Рамон не прави изключение: залита като обезумял и се свлича на леглото.

8.

След като си облича чиста фланелка, Боби излиза на терасата с изглед към хълмовете на Холивуд (споменах ли ви, че оттам се вижда надписът „ХОЛИВУД“?).

След като купи къщата, първото, което направи, бе да се сдобие с електронен телескоп „Бушнел Екс Ар 90“. Каза на Вий, че му бил за звездобройство, и наистина, особено вечери като тази човек може да види изумителни уголемени изображения на Луната, Венера, Сатурн и Млечния път.

Но Боби се изръси с близо четири бона не за друго, а за да слага вечерно време Големия Буши (както го нарича) на терасата и да шпионира хората. Знам, защото ми го е казвал самият той. Обясни ми, че като малък в Ню Йорк е обичал да оглежда през бинокъла на баща си околните сгради, с надеждата да види как някоя жена се съблича или някакви се чукат. Сподели, че веднъж е видял как двама мъже са се опипвали дибидюс голи. Някакъв друг пък чукал гаджето си сутрин, после по цял ден се излежавал с порносписания в ръка, а вечер, щом гаджето му се приберяло от работа, пак го изчуквал. Веднъж Боби дори видял как някакъв гледа него с бинокъл. Но най-невероятното нещо, на което бил станал свидетел, бил мъжът, който правел секс с бременната си жена на дюшек, свален на пода в спалнята. Боби разказа, че не бил виждал по-секси гледка от това как мъжът докосвал и милвал нежно жена си, как разтривал корема ѝ. Боби сподели и че се възбуждал не толкова от секса, който гледал, колкото от усещането, че без да го забележат, е проникнал едва ли не с взлом в най-съкровените мигове на близост между хората.

Според мен писателите по рождение са си воайори. Боби със сигурност е такъв и онази задушна вечер, сам и измъчван от самота и ревност, той оглежда една по една къщите в каньона долу и търси нещо, което да го разсее и да отклони погледа му от напълно разбития му живот.

И оппаа! Боби го намира.

Съзира през телескопа мокрия сън на всеки пубер: мъж и жена, които се скъсват да се чукаат.

Заради жегата плъзгащата се остъклена врата на спалнята е отворена и Боби направо чува как телата на мъжа и жената се удрят едно в друго. Телескопът ги показва в изключително близък план и Боби вижда буквално капките пот по голите им тела, въпреки че къщата е на цели хиляда метра долу в каньона.

Жестоко!

Жената лежи по гръб, закрила е с дясната ръка част от лицето си, за да заглуши страстните викове, а мъжът е застанал на колене, вдигнал е бедрата ѝ, хванал ги е като дръжките на ръчна количка и прониква все по-мощно в жената, докато накрая тя отмята ръце над главата си, впива ги в горната табла на леглото, извива се на дъга и разтваря уста от наслада.

И точно тогава — майко мила! — Боби си дава сметка, че я познава. Не се сеца за името ѝ, но знае, че е омъжена за Марв Полсън, дебело лайно с милиарди долари в банката, което притежава няколко телевизионни канала, а добре сложеният младеж, който я чука като за световно, със сигурност не е милиардерът.

На това място Боби вижда нещо, което преобразява живота му. След като госпожа Марв Полсън изчуква мъжа, нежният им разговор става не така задушевен и малко по-разгорещен и за нула време нещата загрубват до степен, когато и двамата скачат на крака и както са голи, започват да се карат. Боби чува в далечината звука на гневните им гласове, но още преди да стигнат до него, думите заглъхват в каньона.

Накрая жената избухва и удря мъжа. Без да се колебае, той отвърща на удара, започва да я блъска, а жената не му остава длъжна — моментално грабва статуетката от полицата и я стоварва върху главата на онзи.

Той залита като пиле с прекършен врат, после се свлича наполовина на пода, наполовина на леглото. Даже от хиляда метра изглежда мъртъв.

Докато гледа как жената на Марв Полсън се стрелка насам-натам и се облича припряно, Боби най-неочаквано се сеца името ѝ: Линда. И покрай това изневиделица си спомня и историята ѝ, която знае, защото Вий е ходила заедно с нея на курсове по актьорско майсторство и

веднъж след занятията, когато двете попрекалили с маргаритите, Линда ѝ е разказала цялото си страховито житие-битие.

Тя е някъде към четирийсетте, ако не се броят носът, който е на около дващест и две, и циците, които пък са на дванайсет. Израсла е в Охайо, май в предградие на Кливланд и на шестнайсет вече била преспала с най-красивите момчета в гимназията (и с двама-трима учители), знаела, че иска да намери слава и богатство (не непременно в тази последователност) и че с външния си вид има шансове да открие и двете в Холивуд.

След като завършила гимназия, отишла с една приятелка на автостоп в Лос Анджелис — както казала на майка си, само за през лятото. Но така и не се прибрала. Хванала се да се снима в реклами за бельо на „Мей и сие“, каквито и досега ще видите в „Лос Анджелис Таймс“, и с парите се записала на актьорски курсове. После тръгнала да обикаля един по един режисьорите и привлякла вниманието на един, който ще си остане неназован: изчукала го така, както той не бил и сънувал, и получила цял низ от дребни роли в различни телевизионни сериали. Благодарение на тези ролички, които обикновено се свеждали до това Линда да се мерне в сестринска престилка и да каже: „Насам, докторе“, тя се сдобила с агент, който ѝ обещал да я направи звезда, ако: първо, тя преспи с него, и второ, ако си направи пластична операция на носа. Линда изпълнила и двете условия. Агентът пропуснал да спомене, че талантът ѝ (поне за актриса) е нищожен, макар че, честно казано, ако това беше задължително условие за успех, три четвърти от актрисите, които работят в телевизията, щяха да си стоят безработни.

След година и половина Линда вече си имала агент и достатъчно работа в телевизията, за да си купи хубава кола, да наеме апартамент в небостъргач на „Доуъни“, между „Сънсет“ и „Санта Моника“, и разширила мрежата от приятели и познати дотолкова, че светският ѝ живот се превърнал в нещо като безкраен купон. Това, разбира се, ставало в началото на осемдесетте, когато кокаин имало навсякъде, и Линда срещнала първия си съпруг именно така, на купон в къща в Сънсет Плаза, където всички смъркали линейки кока.

Той бил на петдесет и шест, бил важна клечка в „Уорнър Bros“, където отговарял за новите продукции, и след седмица Линда вече се била нанесла в къщата му в Бевърли Хилс. Година по-късно двамата се

оженили и всички врати се отворили пред Линда, която през шестте години брак все се надявала да се възползва от влиянието на съпруга си, за да се наложи като актриса. Това обаче така и не се случило.

Към края на брака, точно когато се вбесявала все повече, задето мъжът ѝ не използва дебелиите си връзки, за да я вреди, Линда се запознала с невероятно красив младеж, брат на една нейна позната от актьорските курсове. Бил дошъл на гости от Атланта, привличането било мигновено и двамата не си губили дълго времето да легнат заедно хоризонтално, а и всякак. Линда от малка си падала по секса (и го умеела) и всъщност точно заради това изтърпяла петдесет и шест годишния дъртофелник, за когото се била омъжила. Сега обаче на бърза ръка зарязала съпруга си: вече ходела с младеж със стегнато тяло, който споделил, че е преуспял предприемач с кабелна телевизия в Атланта, и ѝ поискал ръката.

Омъжила се за сексапилния предприемач с кабелната телевизия и заминала заедно с него за Атланта — въобразявала си, че това ще бъде нещо като второто завръщане на Скарлет О'Хара, но се оказало, че мъжът ѝ не бил точно онзи, за когото се представял. Наистина работел в кабелна телевизия, но частта с предприемача била силно преувеличена. Всъщност карал камион и опъвал кабелите на въпросната телевизия.

След половин година Линда се развела и тутакси се върнала в Лос Анджелис, където с последните четири бона си закупила чифт страхотни цици размер 72С и се изрусила. Както се казва, останалото е история. Марв Полсън нямал никакъв шанс.

По онова време Марв тъкмо бил прехвърлил четирийсетте, тежал двайсетина килограма в повече за ръста си от метър седемдесет и два и приличал на буре, което, докато се храни, си подпъхва в яката салфетка и плува в пот. Състоянието му възлизало на около четвърт милиард долара.

Сред другите екзотични предпочитания на Марв бил и аналният секс. Линда откликнала тутакси. Обичал и да я гледа, докато прави любов с други жени, а той карал на петопръстната система. Тя нямала нищо против и това. Година след като се върнала в Лос Анджелис, Линда вече си живеела на широка нога и отваряла писма, адресирани до госпожа Полсън.

Повярвайте, историята ѝ не е чак толкова необичайна за Холивуд.

Както и историята на Марв.

Той е от хората, които намразваме веднага. Издънка е на богат род, с баща, който печелел милиони от строежа на административни сгради в центъра на Лос Анджелис. Марв завършил с измама гимназия, докато следвал, не се занимавал с друго, освен да купонясва, междувременно направил бебета на две-три момичета, на които баща му платил да се разкарат, и когато един неделен следобед старецът издъхнал, докато играел голф на „Ривиера“, Марв най-неочаквано наследил близо десет милиона, които далновидно (а също така и безочливо) вложил в двайсетина-трийсет съборетини. Улучил най-добрия момент. Точно тогава в центъра на града се било разгърнало небивало строителство и Марв продал всички имоти десет пъти по-скъпо, отколкото ги бил купил, а печалбата вложил в телевизионни станции в период, когато те си били печатници за пари.

После настъпило доброто време на деветдесетте, когато поголовно всички богатеели от фондовия пазар, а Марв богатеел повече от тях. Сигурно очаквате, разбира се, че точно в този момент въжеиграч като Марв се е издънил с гръм и трясък, като се е увлякъл в борсовите спекулации и е проспал мига, когато акциите му в „Тайм Уорнър“ и „Енрон“ са се превърнали в безполезни хартийки. Но нали си е лисица, Марв се оттеглил от фондовия пазар още през март две хилядната година, точно преди котировките да паднат главоломно. Всички се хвърлили да купуват акции на ниски цени с надеждата да гушнат добра печалба, когато котировките се вдигнат, а Марв подмятал самодоволно остроумия от рода на „Фондовата борса е изтребила повече евреи, отколкото Хитлер“.

И така, когато повечето му приятели си скубели косите заради огромните загуби, Марв си купил нов ролс-ройс, гълфстрийм^[1] 4 Ес Пи, четири места на първия ред за срещите на „Лейкърс“ и разкошна къща от четиристотин и дваисет квадрата в Бел Еър. Заявявам ви най-отговорно, че ако започне ядрено изстребление на човечеството, най-безопасно е да застанете до Марв.

Лошото е, че когато си богат и гнусен като Марв Полсън, извратенящините ти стават все по-големи и Марв не прави изключение. Не знам какво можете да си купите с пари в Мънси, щата Индиана, но тук, в Лос Анджелис, можете да се сдобиеете с всичко

каквото ви хрумне, дори то да не е включено на трета страница в коледния каталог на „Нойман Маркъс“.

С времето апетитите на Марв ставали все по-големи и сред тях се появили малки удоволствия от рода на това да изгуби един милион на комар в Лас Вегас, после да мастурбира пред чернокожи курви и да се изсере върху тях. Чудничко, нали?

Разказвам ви всичко това, за да получите поне бегла представа какво е да си омъжена за човек като Марв — ако сте секси жена като Линда Полсън, доста бързо ще ви писне, особено при положение че където и да отидете, мъжете ви оглеждат от глава до пети и си представят как по съвършените ви гърди размер 72С се стича сапунена вода и как им духате под душа на тях, а не на Марв. Божичко, ето, и на мен започнаха да ми минават такива мисли.

В светлината на всичко това е лесно да разберете защо и Линда понякога е склонна да кръшне — колкото да не губи форма.

Ще разберете и защо, когато се оказва, че този негодник Рамон се опитва да я изнудва, като я заплашва, че ако не му даде пари, ще се раздрънка за извънбрачната ѝ връзка, Линда го фрасва по главата с най-гордото му притежание, да не би той да я избута от живота, в който тя се е набутала с толкова бутане...

[1] Марка каравани. — Б.пр. ↑

9.

Докато Боби гледа през телескопа, Линда бърше нощното шкафче, плота на писалището и всяка друга повърхност, до която може да се е докосвала през последния час, после изчезва в банята и след броени секунди се появява отново с несесера с гримове в ръка. Оглежда се за последно — да се увери, че е покрила следите, после грабва дамската си чанта и излиза от стаята и от полезрението на Боби.

Онази част от мозъка на Боби, с която той пише сценарии, ѝ крещи: „Върни се, патко такава. Забрави да избършеш отпечатъците по оръдието на убийството!“.

Линда сякаш го е чула по телепатия, защото се появява отново в спалнята, грабва статуетката, бърше я по-старателно дори отколкото мъжът ѝ си бърше задника и изчезва, този път окончателно.

Минават две-три минути или може би половин час, Боби не може да прецени. Той вижда ясно през телескопа, че онзи тип и не помръдва, освен това и не диша.

— Мамка му — казва на глас Боби. — Мамка му.

Накрая се дръпва от телескопа, главата му бумти, очите, които дълго е присвивал, за миг се замъгляват. Докато Боби влиза в хола, първата му мисъл е да звънне в полицията, но тъкмо да набере номера, хрумва му нещо друго и той затваря.

Каква невероятна идея за сценарий, мисли си Боби. Нещо като съвременен „Заден прозорец“^[1]. Героят — сценарист, претърпял житейско корабкрушение, шпионира от терасата с телескоп съседите, когато съвсем случайно вижда как двама — много секси жена и много секси мъж — се чукат, после обаче се изпокарват, нещата загрубят и жената убива мъжа със статуетка. И вместо да се обади на ченгетата, претърпелият корабкрушение сценарист решава да се промъкне в живота на главните действащи лица, за да види отвътре как се развива фабулата, а после да напише сценария, който да вдъхне втори живот на кариерата му.

Мислите на Боби препускат като обезумели, главата му бучи от прекалено големите количества адреналин и от надвисналия махмурлук, той си облича набързо дънки и блуза и обува чифт стари маратонки.

Вече в кухнята, отваря шкафчето под мивката и вади кутия латексови ръкавици, с които домашната помощница мие чиниите. Грабва един чифт, пъха го в джоба си и отива през мокрото помещение в гаража, където пали автомобила и отпрашва по „Ла Преса“ към набелязаната цел.

Спира доста по-нагоре, подминава седем-осем къщи, като оглежда внимателно всяка, и накрая разпознава дома на убития. Слага си латексовите ръкавици, озърта се, за да се увери, че по улицата няма никого, и влиза през входната портичка. Сърцето му бие така, че заглушава дори стъпките му, докато той върви на пръсти по застланата с кирпич пътека отстрани на къщата — насмалко да изскочи от панталоните си, когато кучето от другата страна на оградата успоредно на пътеката се разлайва като обезумяло. Ужасен, Боби застива на място и трябва да минат доста секунди, докато си даде сметка, че хората от съседната къща или не са си у дома, или са си у дома, но са глухи, или пет пари не дават за неистовия лай на псето си.

Боби продължава нататък по пътеката, докато излиза в задния двор на къщата и вижда, че плъзгащата се остъклена врата на спалнята си е все така отворена. Влиза през нея, успокоен, че кучето най-последно е престанало да лае.

Вече вътре, внимава много да не размести нещо и както е с ръкавиците, пуска пердетата, а после се извъръща с лице към помещението. Вероятно е написал най-малко десетина варианта на онова, което съзира...

СПАЛНЯ, ВЕЧЕР

През отворената остъклена врата за басейна виждаме жертвата, която сега не е нищо повече от гол труп, свлечен наполовина върху пода, наполовина върху леглото, с глава, изкривена под неестествен ъгъл, с изцъклени немигащи очи, вперени невиждащо в камерата. ЕДЪР ПЛАН на оръдието на убийството: двукилограмова позлатена

статуетка, която лежи направо на пода до леглото. Неоправеното легло, където е отпусната главата на жертвата, е опръскано с кръв и т.н. и т.н.

Лошото в случая е, че Боби не е написал онова, което вижда. То си е съвсем истинско, толкова истинско, че го плаши до смърт, до степен, когато той осъзнава колко спънати и едноизмерни са били всичките му сценарии.

За пръв път през живота Боби внезапно си дава сметка, че истинското насилие с истински последици може да превърне обикновено подреденото съзнание в пищящо змийско гнездо от страх и объркване. Никога досега не е виждал отблизо истински труп (и то на човек, който е бил убит), камо ли пък убийство, затова стои като пуснал корени, гледа втренчено мъртвото тяло и се опитва да успокои дишането си, налага си да си възвърне самообладанието, за да мисли трезво.

Когато накрая е в състояние да чуе и нещо друго освен бумтящото си сърце, се приближава предпазливо до трупа и се взира в него: страх го е да го докосне, понеже знае, че човекът е мъртъв, но и се тресе от ужас да не би той внезапно да се размърда, да простене или — не дай си боже — да го сграбчи със страховита мъртва хватка за крачола и откъснатото парче плат да се превърне във фаталната улика, която да запрати Боби — с подкосени крака и световъртеж — в газовата камера за убийство, което той не е извършил.

— Я се стегни, за бога! — казва той на глас и най-после набира смелост да провери дали мъжът е мъртъв, сякаш не е знаел от цвета на бледата му студена кожа и злоещите изцъклени очи.

Оглежда стаята и вижда наблизко чифт панталони, метнати на пода. Грабва ги, търси по джобовете портфейл, вади от левия преден малка пачка банкноти, две-три кредитни карти и шофьорска книжка, издадена от щат Калифорния, прихванати с две розови ластичета. От шофьорската книжка разбира, че мъртвецът е някой си Рамон Монтевидео, и чак сега осъзнава защо лицето му се е сторило някак познато. Рамон беше участвал в някаква латиноамериканска семейна драма, спряна преди две-три години след тринайсетия епизод, и Боби го помни, защото миналата година Вий беше ходила на уроци по

актьорско майсторство при него в малък театър в Западен Лос Анджелис и го беше хвалила много.

Боби вдига предпазливо оръдието на убийството, което, оказва се, било награда за актьорско майсторство с името „Алма“, присъждана от организацията на латиноамериканците „Ла Раза“. Тежи си към два килограма и вероятно е пратила Рамон на оня свят веднага щом Линда я е стоварила върху главата му. Представете си как Бари Бонд^[2] праща топката в залива отвъд трибуните вдясно на стадион „Пак Бел“ и ще разберете за какво ви говоря.

Сега, след като Боби се е поотпуснал, онази част от ума му, с която той си пише сценариите, направо се развихря. Онова, което се е зародило като смътно чувство, че наред ужасните му провали Госпожа Късмет по една случайност му е поднесла този невероятен подарък, сега започва да се подрежда в стройна последователност от събития, кое от кое по-драматични.

Сигурно ще попитате какво може да бъде по-драматично от самото убийство? Ами като начало ето това.

Откъм шкафа точно срещу леглото Боби чува звук, все едно лентата във видеоплейъра е свършила и автоматично е започнала да се пренавива. Боби отваря шкафа и намира наред с другото мъничка видеокамера, която през дупчица във вратата записва как Рамон се чука с (както би могло да се предположи) различните си знойни любовници. А където има камера, има, разбира се, и записващо устройство.

— Дано, дано, дано — моли се едва чуто Боби и натиска копчето за вадене на касетата. — Благодаря ти, Боже! — възкликва, когато касетата се плъзга и излиза.

Ако някога сте ходили в Лас Вегас, ако сте пускали последните си три долара в еднорък бандит и сте видели как четирите черешки се нареждат в редица, имате някаква представа за вълнението, което Боби усеща да се надига вътре в него.

Той връща касетата на мястото ѝ, пуска я и затаил дъх, гледа как лентата показва в нелепо комична обратна последователност първо самия него, докато претърсва спалнята, после Линда, която се стрелка напред-назад и чисти след себе си, после убийството, после караницата с Рамон, довела до убийството, и накрая секса, предхождал скандала.

— Мамка му! — казва Боби и вече с ехидна усмивчица отново вади записа и го слага настрани.

Под рафта, на който е сложено видеото, има три чекмеджета, и трите пълни със записи, всички номерирани и с дати: същинско Аладиново съкровище. Господи, мисли си Боби, този тип май е изчукал всички жени в Лос Анджелис.

Боби оставя за малко шкафа, отива при бюрото на Рамон и пребърква чекмеджетата. Ако съм на мястото на този тъпанар и съм достатъчно гаден, за да се записвам как чукам всички тия жени, сигурно ще държа някъде и каталог, по който да разбирам коя на кой запис е. Така де, когато умра и завещая библиотеката си на Музея на радиото и телевизията, съм длъжен да им предоставя и съответната документация.

И точно както е очаквал, в дъното на горното дясно чекмедже на бюрото, под някакви хвърчащи листове Боби намира каквото се е надявал да намери: „черното тefтерче“ на Рамон с имената на всички жени, с които е спал, съответните дати и номера на касетата, както и коментар от една дума и оценки на сексуалните им заложби. Анален. Свирка. Стене. Пици. Задна прашка. Оргазми. Оценки от 1 до 6+. Боби неволно се пита дали този негодник не е разпращал на любовниците си нещо като атестация.

Разлиства припряно бележника с надеждата да открие имената на познати, без изобщо да се замисля — всъщност сега, след време човек се пита дали наистина не се е замислил — че сред десетките жени е и името на собствената му съпруга заедно с датата, 18.IX.2002 г., и бележката: Пици. Свирка. 5+.

Вцепенен и вбесен, Боби не знае на кого е по-ядосан — дали на Вий, задето се е чукала направо под носа му с този кретен, или на Рамон, че ѝ е писал някаква шибана оценка (в буквалния смисъл на думата). Накрая печели Вий, то оставаше да не печели: Рамон все пак вече е мъртъв, което не променя факта, че на Боби ужасно му се иска да го изрита по главата. После един дявол знае откъде изниква образът на Марв Полсън, който се облекчава върху гърдите на Рамон, и Боби прихва в гръмогласен смях. Дава си сметка: единствената разлика между него и Марв (ако не броим половината милиард долара и четирийсетте килограма) е, че ако Марв е знаел как жена му се чука с Рамон, сигурно е щял да поиска да гледа.

Боби отново насочва вниманието си към шкафа, където всички порнокасети са старателно подредени и надписани с инициали, и оглежда сбирката, за да открие записа на жена си, която прави свирка на мъртвия негодник. Вади я от колекцията и я слага при другите неща от малкото си съкровище, а то вече се състои от записа с чукането и убийството, от черното тефтерче на Рамон и от касетата с жена му и Рамон, които правят секс. Боби ги грабва, оглежда се за последно и излиза пак оттам, откъдето е влязъл.

Тръгва забързано по тясната пътека отстрани на къщата, успоредно на оградата, зад която кучето отново се разлайва, и излиза през портичката на улицата с разтуптяно сърце, което — аха — и да се взриви в гърдите му.

Оглежда улицата и доволен, че никой не го е забелязал, изтичва при автомобила, мята се на него, прави припряно обратен завой и поема към дома си.

[1] „Задният прозорец“ (1954), един от най-добрите филми на Хичкок, в който той изследва природата на човешкото любопитство и на воайорството. — Б.пр. ↑

[2] Бари Бонд (р. 1964), известен американски бейзболист. — Б.пр. ↑

10.

След като се прибира здрав и невредим, Боби отива в кухнята, отваря бутилка вино и си сипва една чаша, която изгълтва така, както се гълта бира на мъжко събиране. След втората изгълтана по същия начин чаша овладява нервите си и вече с третата чаша в ръка отива в малкия кабинет, за да включи телевизора и видеото.

Върху бюрото е черното тефтерче на Рамон заедно с двете видеокасети: с убийството и с жена му. Боби знае, че ще му се повдигне, ако изгледа втората, но решава, че е по-добре още сега да приключи с това. Пъха записа във видеото, включва го и върху малкия екран се появява жена му Вий, която е легнала по гръб, обвинява крака около тялото на Рамон така, сякаш от това ѝ зависи животът, и през цялото време крещи: „Чукай ме, о, чукай ме!“, в ухото на Рамон, после го обръща и се плъзга между бедрата му, та за десерт да му направи и свирка.

Боби скача като попарен иззад бюрото и едвам успява да стигне до малката тоалетна във входното антре, където повръща за втори път тази вечер. Напоследък житието му се свежда до това: единственото, което е в състояние да направи два пъти за една вечер, е да се издрайфа.

Избърсва си устата с хартиена салфетка, диша дълбоко, за да овладее чувствата си, после се връща в кабинета, където, слава богу, записът с Рамон и жена му е свършил.

Боби вади касетата и пъха другата, с Линда Полсън, която се чука с Рамон: владее безупречно техниката, не влага никаква романтика, само разгорещен щур секс, изпълняван без обич и страст от двама души, които пет пари не дават за емоционалните си потребности.

Боби се пита защо ли един мъж ще седне да записва тайно как се чука с всички тези жени. Дали после гледа записите и изживява отново и отново възбудата? Или по-скоро става въпрос за гадната власт да знаеш, че имаш на запис всички тези жени?

Боби си мисли, че Линда Полсън е същинска стръвница в леглото. После обаче, *apres*^[1] чукането, започва разправията, която бързо прераства в бутане и тикане, докато накрая Линда не разбива черепа на Рамон със собствената му награда. Сега, докато гледа повторно всичко това в тесния си кабинет, Боби усеща дълбоко задоволство от мисълта, че ако не друго, то поне този негодник никога вече няма да спи с чужди жени.

Накрая ревността и яростта, плиснали го на истински талози, започват да отстъпват и Боби си мисли: „Божичко, какво направих?“. И гласът на писателя вътре в него отговаря на мига: „Като начало видя убийство, извършено от жена, която познаваш, и това те превръща в очевидец на престъплението и потенциален свидетел. Освен това проникна в дома на жертвата и открадна веществени доказателства, което те превръща не само в крадец: могат да те съдят за влизане с взлом, за възпрепятстване на разследването и за съучастничество вече след извършване на престъплението“.

Боби се успокоява, че реално погледнато, никое от тези неща няма да му се случи, освен ако някой не го е видял да влиза в къщата на Рамон и да излиза от нея, а той е сигурен, че не го е видял никой, и освен ако той не изгуби самообладание, за което също е сигурен, че няма да се случи. Макар че се случват какви ли не гадости. Всеки го знае. Боби е написал стотина сценария за стотина самонадеяни смотаняци, на които и през ум не им е минавало, че ще ги хванат, а накрая все пак ги спипват.

„Обади се веднага на ченгетата — започва да си внушава Боби. — Разкажи какво си видял, разкажи какво си извършил, дай им записа, ти си герой, добрият самарянин, който е станал свидетел на престъпление и веднага е съобщил. Никакви обвинения, обилни количества мастило, отишли за похвали, от които ще се храниш години наред.“

После обаче се сеца за младата кинозвезда, казала на Майк Овиц, че иска да му духа, и как той я е попитал: „А какво ще спечеля аз?“.

Отговорът е: нищо, тъпанар такъв. Нищо освен съжаление до гроб, че не си уловил птичката, която е кацнала на рамото ти, просто защото те е хванало шубето.

Освен това Боби има странното чувство, че онова, което е видял тази вечер, е именно пробивът, който е чакал, късметът, по-голям и от този Ед Макмахън^[2] да му се яви на прага с чек за десет милиона и да му заяви, че е спечелил голямата награда на Сдружението на издателите.

Надлежно вдъхновен от тази мисъл, Боби пъха видеокасетите и черния бележник в дъното на едно от чекмеджетата на бюрото и включва компютъра. Има да пише сценарий и да опустее дано, ако не го направи.

Влиза в програмата „Окончателен вариант“, намества се пред компютъра и пише върху празния екран:

НАЧАЛО

[1] След (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Ед Макмахън (р. 1923), водещ на телевизионното предаване „Търсим звезди“. — Б.пр. ↑

11.

На другата сутрин някъде към десет една актриса, приятелка на Рамон, се отбива при него, вероятно с надеждата да я опънат, но вместо това заварва Рамон по-вдървен, отколкото е очаквала, след което се обажда на ченгетата.

Случаят е поет от следователя Денис Фарентино. Ветеран в отдел „Убийства“, Денис е страхотен мъж — веднага се чувстваш привлечен от него, освен ако не си оплел нещо конците, тогава вече той се превръща в най-страшния ти кошмар. Денис ще ви каже, че никога през живота си не е налитал пръв на бой, но и никога не е бягал, ако някой му е посягал. Виж, няма да ви каже, освен ако не го попитате, че и никога не е губил в бой, което си е направо изумително, като се има предвид, че по собствените му думи той се е бил най-малко двеста пъти.

В гимназията бил невероятен спортист, но в училището не му вървяло, затова, след като завършил, се записал в армията, където служил шест години, после се демобилизирал и пак се записал, този път в полицията, в управлението на Лос Анджелис. Бил роден за ченге: умен, хладнокръвен, смел, с неусложнено уважение към властта и висшестоящите. След четири години вече го произвели следовател първо в отдел „Наркотици“, после в „Убийства с цел грабеж“.

Виж, жените били друга опера. Там не всичко вървяло по вода. Не че това спирало него или самите жени. Свалял ги с лекота, но не можел да ги задържи. Не съм психоаналитик и няма да си правя труда да ви предлагам някакъв аматьорски разбор на факта, че Денис е опропастил два брака. Все пак подозирам, че това отчасти се обяснява със страха, който Денис изпитва от умните жени, и с нетърпението, което проявява с глупавите: така полето се стеснява неимоверно.

Според мен умните жени притесняват Денис, защото той не може да се мери с тях в споровете и разправиите. Когато е сам, им отговаря наум (обикновено вече след караницата) много на място, но по време на самата разправа се вбесява дотолкова, че направо губи

дар слово и вместо да започне да се държи грубо (никога през живота си не е удрял жена), просто се затваря емоционално в себе си. А за една връзка това е пагубно.

Въпреки това Денис е хубав мъж, без обаче да бие на очи, и тъй като доста жени си падат по мъже, които не дават воля на чувствата си, той се ползва с голямо внимание. Жените си въобразяват, че са в състояние да го накарат да се отпусне пред тях, а той, разбира се, се възползва от това, но когато се стигне до вдигането на големите тежести, каквото изисква всяка връзка, те установяват за свой ужас, че Денис бързо се уморява.

Чест му прави, че въпреки двата провалени брака и десетките връзки, озовали се в задънена улица, няма да намерите жена, с която Денис да е бил (включително бившите му съпруги) и която да не каже добра дума за него.

Денис е разведен от три-четири години и сега в живота му няма жена, на която той да гледа сериозно. Може би прекалява малко с пиенето. Скъсва се да спортува — има си теория, че ако злоупотребяваш с тялото си, трябва да го поддържаш във форма, за да имаш с какво да злоупотребяваш. И той наистина е в страхотна форма. Не е от мъжете, за които ще си кажете, че ги е страх да пуснат в действие юмруците си.

И така, напоследък Денис се задоволява с няколкото на брой приятелки, с които спи в промеждутъка между две техни връзки, и с жените, появили се случайно на пътя му, стига това да не изисква прекалено много усилия.

От четиринайсет години е в полицията и досега се е опазил чист, поне професионално. От хората е, които сме склонни да подценяваме, и това според него е само добре дошло. Нарича го номера на Коломбо. Иска всички да си мислят, че са по-умни от него, защото самонадеяността винаги те издънва. (Според мен това важи и в нашия бизнес.)

Ако го помолите, ще се опише като човек, който е доволен от живота си и не иска да бъде нищо повече от ченге, нагледало се на трупове и спало с прекалено много жени (не знаех, че човек може да е преспал с прекалено много жени, но аз не съм чак толкова печен като Денис, пък и съм женен, нещо, на което гледам сериозно, най-малко през повечето време).

И така, не след дълго къщата на Рамон е отцепена и местопрестъплението гъмжи от униформени ченгета, следователи, криминалисти и както винаги, от задължителните репортери, които се навъртат наоколо, понеже вече са надушили, че това не е престъпление като престъпление. Не всеки ден убиват сравнително известен актьор от латиноамерикански произход, който е намерен гол и мъртъв насред спалнята си.

Ако не сте свикнали, ще си кажете, че на местопрестъплението цари пълен хаос. Всъщност обаче всеки, който присъства на него, си върши работата: снима, взима пръстови отпечатащи, събира улики. Търси угарки, изплюта дъвка, използвани хартиени кърпички, косми и влакна, всичко, от което може да се вземе проба за ДНК и тя да се сравни с ДНК-то на заподозрения, когато и ако се стигне до задържане под стража.

Не е нужно да си гений, за да се досетиш, че убийството по всяка вероятност е извършено с наградата „Алма“, затова тя е прибрана в плик, на който се слага надпис и в който се добавя и използваният презерватив, намерен в тоалетната чиния — пуснатата вода така и не го е отнесла. Обзалагам се, няма да видите онази сладурана по Си Ес Ай да прави точно такива неща.

Денис казва на колегата си, с когото работи в екип — набит по-възрастен мъж на име Лони Розън, да провери кого Рамон е търсил и кой е търсил него по телефона, стационарния и клетъчния.

После разпитва отвън при басейна момичето, намерило трупа на Рамон. То е младичко, някъде на двасет и две-три години, вече е успяло да си сложи силиконовите гърди, задължителни за всяка жена, която иска да пробие, и да си направи пластична операция на носа. Момичето обяснява на Денис, че е взимало уроци при Рамон и че се казва Лайза Ратнър.

На Денис му иде да й подметне, че така и така е сменила всичко по себе си, не е зле да смени и това Рат^[1] във фамилното си име, но вместо това пита:

— Какви уроци?

— По актьорско майсторство — отвръща Лайза с тон, от който се подразбира, че мисли Денис за кръгъл идиот.

— Трябваше да се досетя при тази ваша красота — казва Денис.
— Къде преподава Рамон?

- В Театралната школа в Уест Сайд, на булевард „Пико“.
- Откога имате връзка с него? — продължава с въпросите той.
- Нямаме връзка — възмуцава се Лайза.

Денис винаги се изумява, когато започнат да го лъжат за такива неща.

— В такъв случай защо сте дошли в дома му, за да...

— Дойдох, защото той ме покани — да пороботим върху една сцена от завчера.

— А, виж ти! И каква сцена?

— От „След грехопадението“.

— Артър Милър — отсича Денис. — Винаги съм харесвал тази пиеса. Ще ми бъде интересно да ви видя в ролята.

— Благодаря.

— И така, дойдохте и какво... позвънихте на входната врата ли?

— Да.

Очите ѝ вече се пълнят със сълзи.

— И когато никой не ви е отворил — продължава вместо нея полицаят, — сте минали отзад и сте влезли в спалнята през плъзгащата се остъклена врата.

— Беше отворена — потвърждава Лайза и рева. — Аз такова... направо не мога да повярвам. Беше ужасно. Никога досега не съм виждала мъртъв човек.

Денис я прегръща, за да я утеши, и ѝ казва, да, знаел, че сигурно е било ужасно, и ако тя не искала да стои повече тук, можела да си тръгва. Щял да я потърси по-нататък, ако се наложило да я пита нещо.

Точно тогава Лони открива в шкафа записите с чукането и праща един от униформените полицаи да повика Денис. Когато той отива при него в спалнята, Лони му казва:

— Погледни.

После включва видеото. Най-неочаквано изниква Рамон, който се е излегал с ръце зад главата на леглото и наблюдава члена си: прави му свирка някаква жена с огромни стегнати гърди и със задник, ухилен срещу камерата.

— Този негодник е събрал към двеста такива записа — обяснява Лони.

— Този във видеото ли беше, или ти го сложи?

Лони отвърща, че във видеото не е имало нищо, но тъй като Рамон е чисто гол и в тоалетната чиния са намерили използван презерватив, е близо до ума, че жената, с която той е спал за последно, го е убила и е взела касетата.

— В такъв случай тук имаме към двеста заподозрени плюс някой и друг ревнив съпруг или гадже — отбелязва Денис, докато разглежда чекмеджетата, пълни с видеокасети.

— Мръсна работа, колега, но се налага да ги изгледаме всичките — отбелязва Лони.

Денис отдавна не го е виждал толкова развълнуван. Едър мъж с доста излишни килограми, който приближава петдесетте и който от двайсет и три години проявява прекомерна страст към джин мартинито, Лони е от хората, които си уговарят срещи за обяд за единайсет и половина, така че да обърнат първото мартини на гладен стомах. След осемнайсет години в отдел „Убийства с цел грабеж“ той се е нагледал на толкова много престъпления, че не ляга без пистолет под възглавницата, от което госпожа Розън е неописуемо щастлива. („Това е единственият пистолет в стаята, който стреля“, натяква тя на Лони веднъж месечно.)

Някъде по обяд се появява домашната помощница на Рамон — Есперанца, която изпада в истерия веднага щом разбира, че господин Рамон es muerte^[2]. Денис вика един от униформените полицаи — Суарес, да им превежда.

— Питай Есперанца дали вчера е била тук.

След като Суарес превежда въпроса, жената отново избухва в сълзи и Денис не ѝ разбира нито дума. Накрая Суарес му обяснява как тя се притеснявала да не би Денис да мислел, че е убила Рамон, и той казва на ченгето:

— Питай я дали е била тук снощи.

Отново истеричен испански, после Суарес обяснява на Денис, че Есперанца си е била вкъщи със семейството.

— Добре, кажи ѝ, че не е заподозряна. Питай я дали има някаква представа кой е идвал снощи. Дали Рамон е имал сериозна приятелка. Може ли да посочи имената на жени, които са го посещавали напоследък?

Поредният порой от сълзи, много приказки, много клатене на глава и Денис схваща, че Есперанца няма да му съобщи нищо

съществено, макар че тя потвърждава впечатлението от Рамон, каквото създава и самото местопрестъпление, и разказва чрез Суарес на Денис, че през цялото време Рамон е водел въпреки различни жени. Есперанца го знаела, защото по разбираеми причини трябвало да сменя всеки ден чаршафите и да чисти гнусотиите на Рамон, за които я е срам да се разпростира, но Денис се досеща, че това може да включва всичко, като се почне от забравено дамско бельо и се стигне до използвани презервативи. Есперанца обяснява на Суарес, че не е засичала нито една от тези жени, понеже чистела от дванайсет на обяд до пет следобед и всъщност почти не виждала и самия Рамон, който обикновено бил на работа.

Колкото до съседите, те описват Рамон различно: като сексапилен, дружелюбен, очарователен и в един случай дори като негодник — заявява го някакъв тип, който живеел отсреща и който обвинява Рамон, че свалял жена му, после споделя с Денис как изобщо не се учудвал, че някой го е пречукал.

— Вас ли да подозирам за убийството? — пита го със сериозно лице Денис и мъжът тутакси преминава в отстъпление и заявява, че снощи е бил на срещата на „Доджър“, пазел билетите и можел да го докаже.

Съседите като цяло са единодушни, че при Рамон по всяко време на денонощието са идвали и са си отивали най-различни жени, но колкото до снощи, никой не помнел някой да е посещавал убития между девет и единайсет вечерта, когато според съдебния лекар е било извършено убийството.

[1] Букв. „плъх“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] е мъртъв (исп.). — Б.пр. ↑

12.

По-късно същия следобед Денис отскача до Театралната школа на булевард „Пико“ в Уест Сайд, където Рамон е преподавал, и се среща със собственика, възрастен педал на име Ларс, който е изумен от вестта за убийството му. Започва да се потупва по сърцето и да повтаря:

— Невъзможно. Не мога да повярвам.

Но вярва, не вярва, Рамон наистина е убит, Ларс наистина е педал, който разиграва евтино театро, а Денис наистина е красиво, страшно секси ченге. И така, с блеснали от сълзите воднисти очи Ларс споделя, че Рамон е бил сред най-търсените преподаватели, предпочитали го не само жените. Бил любимец и на мъжете.

— Бисексуален ли е бил? — любопитства Денис.

— Би могъл да бъде — отвърща Ларс. — Но не си падаше по това. В смисъл беше мъжкар до мозъка на костите и мъжете бяха привлечени от него, освен това умееше да общува, идеше му отвътре.

Ларс обяснява на Денис, че за курсовете на Рамон — всеки вторник и четвъртък от осем до десет — все нямало свободни места и дори имало списък с актьори, чакащи да се включат в тях.

— Знаете ли дали Рамон е имал връзка с някоя от жените в курса?

— О, боже! — възкликва Ларс и притиска до гърдите си върховете на пръстите. — Рамон не беше от най-моногамните същества. И това не му беше в стила. Очите му все шареха, а ако се съди от посещаемостта на курса, имаше къде да шарят.

— Някакви скандали? Жените в курса да са си оспорвали вниманието му?

Ларс отвърща как не било тайна, че Рамон си бил играч, но изобщо не го криел, правел го много сладко и прелъстително и никой не хранел илюзията, че може да го опитоми.

— А както знаем, жените са си бърбиви и не е тайна, че наред с другото Рамон е бил страшно надарен.

Денис отговаря, че е видял трупа на Рамон и дори в такова състояние е личало, че членът му е най-малко двайсет — двайсет и два сантиметра.

— Майко мила! — възкликва Ларс и се потупва по сърцето.

Денис пита дали Ларс ще бъде така любезен да му предостави списък с хората от курса на Рамон.

— Ама разбира се — потвърждава собственикът. — Ще ви помогна с каквото мога. Всъщност, ако искате, бих могъл да ви предоставя и снимки на лицата, но ми обещавайте, че щом приключите, ще ми ги върнете.

Лъскавите снимки са с размери двайсет на двайсет и пет сантиметра, от ония, които актьорите раздават на продуцентите и режисьорите, отзад на гърба има и кратка творческа биография и сега, когато разполагат с тях, Денис и Лони ще изгледат порнозаписите на Рамон и ще свържат имената с лицата (и вероятно със задниците).

Денис взима признателно списъка и снимките, благодари на Ларс за съдействието и му казва, ако се сети нещо, което според него може да бъде от полза, да не се колебае и да му звънне. Ларс прибира визитката на полицаия и подмята със закачлива усмивчица, че може да звънне и без да се е сетил нещо, което е от полза.

В помещението на следователите в полицейския участък в Холивуд Денис и Лони орат (ще прощавате за израза) из кашоните, пълни с Най-смешните домашни видеоклипове на Рамон, и с помощта на списъка, предоставен им от Ларс, установяват самоличността на повечето жени от записите. Денис не се учудва ни най-малко, че още в една от първите видеокасети, които пускат, главната роля се изпълнява от кого? — как от кого, от Лайза Ратнър, разбира се.

След трийсетина касети Лони клати възхитен глава:

— Божичко, живеем във велика страна, а? Хората смятат, че ченгетата намазват от всички ситуации, но този тип тук направо ни е ударил в земята.

Денис обаче е потиснат. Сексът не е секси, в безкрайното съвкупление няма и грамче радост и в тези безбройни чукания полицаят може би вижда нещо, което неприятно напомня собствения му чергарски полов живот.

Денис и Лони си поделят имената на актрисите в списъка, даден им от Ларс, и се заемат да ги разпитват. Денис проявява по-голям

интерес към онези, които не е видял в порнозаписите: според неговата теория, ако Рамон е бил убит от последната жена, с която е спал, тя вероятно е взела касетата.

Лони тутакси започва да се заяжда и посочва слабото място на теорията му: щом записите са правени тайно, откъде жената е знаела, че те изобщо съществуват?

— Майната ти — избухва Денис. — Аз поне имам някаква теория. А какво ми предлагаш ти — само възбудата си, след като се нагледа как тоя се чука и се лиже с половината холивудски актриси.

Но независимо дали теорията му е вярна или погрешна, Денис решава да звънне на Линда Полсън и да попита дали е възможно да се срещнат, за да поговорят за Рамон.

Линда отвърща така и така, съмнявала се, че може да помогне с нещо, но с радост щяла да се види със следователя.

— Къде ще ме разпитате, в затвора, или предпочитате да дойдете у нас на чаша кафе? — пита тя.

Денис отговаря, че у тях е за предпочитане, да не ги разсейвали писъците на заподозрените, които ченгетата скъсвали от бой в затвора.

Линда се смее.

— Вече сте ми симпатичен, господин следовател.

И се уговарят да се видят по-късно същия ден.

13.

Денис е виждал домовете на мнозина заможни хора, но дори според представите за богатство, с които е запознат, къщата на Полсънови няма равна. С площ от четиристотин и двайсет квадратни метра, на два етажа, тя е разположена на най-високата точка в парцел от три акра в най-хубавата част на Бел Еър, на който освен нея има тенискорт, плувен басейн, къща за гости и отделни постройки за прислугата.

Денис влиза с автомобила през високата порта от ковано желязо и показва полицейската си значка на въоръжения мъж в син блейзър от частната охрана, който го поздравява любезно и го насочва по алеята, водеща към входната врата на къщата. Преди да влезе, Денис бързо си духва в шепи, за да провери дали не мирише още на чесън — обядвал е лингини.

Вратата се отваря и униформената камериерка отвежда полица в библиотеката, след което му казва, че госпожа Полсън щяла да дойде всеки момент.

Денис се оглежда и е готов да се обзаложи на пенсията си, че никой никога не е чел и една-едничка от книгите в кожени подвързии, наредени по лавиците край великолепната дървена ламперия в помещението.

— Изчела съм ги всичките от кора до кора — заявява Линда Полсън, след като влиза в стаята и протяга ръка — да си рече човек, че чете мисли. После се усмихва и добавя: — Нищо не съм чела, разбира се.

— Каква къща! — клати глава Денис и не се шегува.

— Не ни трябва толкова голяма, но мъжът ми я има още преди брака.

После Линда свива леко рамене — един вид, какво може да направи едно обикновено момиче.

Денис ѝ благодари, задето му е отделила от времето си, и обещава да приключат бързо, но дали тя ще бъде така любезна да

отговори на два-три въпроса, понеже той разговарял с всички, които са познавали Рамон, а после щял да я остави да си чете.

С безобидната шега за четенето си спечелва ослепителна усмивка и си мисли, че няма нищо против да изгледа на запис как Линда Полсън се чука с когото и да било.

— Съмнявам се, че ще ви кажа нещо, което вече да не знаете — вметва домакинята. — Почти не познавам Рамон.

— Откога посещавате курса му? — пита полицаят.

— От около четири месеца, някъде там. Навремето, в невинните си години, преди да се запозная с Марв, работех като актриса и макар че откакто се омъжих, не се занимавам с това, реших, че ще бъде интересно да поуча малко актьорско майсторство, да си пораздвижа актьорските мускули.

Линда допълва как знаела, че Рамон си е женкар, и макар че не ѝ влизало в работата, било очевидно, че е преспал с доста от момичетата в курса.

— А вас свалял ли ви е? — пита Денис, при което жената прихва.

— Не — отвръща тя. — Според мен не го вълнувах особено. Аз, господин следовател, съм щастливо омъжена, а в курса имахме колкото щете много красиви неомъжени момичета, два пъти по-млади от мен.

Денис е готов да се обзаложи, че Рамон се е вълнувал много от Линда Полсън и дори си е падал доста по нея. Виж, не е сигурен дали Линда си е падала по него, макар че по всяка вероятност да — полицаят все пак е виждал на снимка онази свиня, съпруга ѝ Марв.

Не е вчерашен: стига да не задълбава в подробностите, човек ще разбере защо красива жена като нея се е хванала с такова тлъсто лайно като Марв. Така де, той е богат, двамата с Линда се срещат с много знаменитости, имат места на първия ред за срещите на „Лейкърс“ и сигурно си е на сметка да живееш в Холивуд с такъв паралия като Марв, който освен всичко останало има и дебели връзки. Но ако човек задълбае в подробностите, се замисля какво ли е все пак да бъдеш с този тлъст задник, когато не сте на прием, не гледате от първия ред среща на „Лейкърс“ и не седите до Джей Лено на маса за десет души под навеса в задния двор на Марвин Дейвис^[1], за което дебелогъзият ти мъж се е изръсил с петдесет бона.

Как се чувстваш, докато го гледаш да се тъпче като невидял със спагети или слушаш отвратителните му пръдни, понеже докато си мие

зъбите, той си въобразява, че течащата вода заглушава всичко?

И как по-точно се чувстваш, ако първото, което ти се налага да правиш сутрин, е да се разкрачваш за тази свиня и да се преструваш, че ти е много гот, докато той изстрелва гнусния си сутрешен дъх на цели талази към теб и ти си запушваш устата с възглавницата, уж за да заглушиш виковете на върховна наслада?

Започнеш ли да си представяш тези неща, и картината се променя напълно, затова Денис се пита що за жена трябва да си, за да се продадеш за пари на такъв човек. Наивно ли ви звучи? Може би в този град е наивно. Може би е наивно във всеки град. Но все пак.

И така, Денис прилага номера на Коломбо и започва да се възхищава на изкуството по стените, достойно за музей, после споделя с Линда как се надявал тя да не се е засегнала от въпросите му, той просто си вършел работата и така нататък, и така нататък. Сетне, докато Линда го изпраща до входната врата, Денис подмята:

— Едва ли ще се стигне дотам, но ако случайно се стигне, нали ще бъдете така любезна да си спомните къде сте били вечерта, когато Рамон е бил убит?

— Заподозряна ли съм, господин следовател? — пита притеснена жената. — Трябва ли да викам адвоката си?

Денис грейва в усмивка.

— Гледате прекалено много криминални сериали по телевизията.

— Прав сте. Бяха дошли приятелите на Марв, с които той играе покер — обяснява Линда, — и аз си останах в стаята да погледам телевизия. Доста романтично, нали?

Въпреки всичко Денис е очарован.

— Нека ви задам един последен въпрос, госпожо Полсън. Почти не сте познавали Рамон, защо тогава вечерта, когато е бил убит, сте му се обаждали по телефона?

Хлъзгава като сопол върху дръжката на врата (изразът е на Денис, а не мой), Линда отговаря, че се била обаждала, защото искала да се посъветва с него кого да избере за партньор в една сцена, която са репетирали на курса.

— Виж ти! — възкликва Денис. — Каква сцена?

— Вероятно вече съм старичка за ролята, но исках да изиграя Маги от „Котка върху горещ ламаринен покрив“.

— Добър избор — отбелязва Денис. — Твърдят, че Уилямс бил демоде, но аз винаги съм харесвал тази пиеса.

[1] Марвин Дейвис, един от петролните магнати, за кратко собственик на „Туентиът Сенчъри Фокс“. Нарезда се сред стоте най-богати хора в света. — Б.пр. ↑

14.

Сред актрисите в купчинката снимки двайсет на двайсет и пет, получени от Ларс, има страхотна блондинка на име Вероника Уолас и макар тя да не е редовен член на Тайния секс клуб от записите на Рамон Монтевидео, нещо във fotografia ѝ привлича Денис. Може би искрената ѝ усмивка или лъчезарните очи — дори върху черно-бялата снимка личи, че са сини.

Денис звънва в „Артистс Груп“, агенцията, посочена отзад в творческата биография, и се свързва с някакъв малък негодник на име Ари Голдстайн, който говори като картечница. Полицаят обяснява, че се опитва да открие Вероника Уолас, и хлапакът пита:

— Във връзка с какво?

Денис уточнява, че името ѝ е изникнало в разследване на убийство и той трябва да разговаря час по-скоро с нея.

— Ау, майко мила! — ахва Ари Голдстайн. — Заподозряна ли е?

— Само ѝ предайте, че ще ѝ бъда признателен, ако ми звънне — отвърща Денис и дава на Ари номера на клетъчния си телефон.

Сигурен е, че агентите винаги знаят къде да открият актрисите, затова не се учудва, когато след половин час Вероника Уолас му звънва. Няма начин думите „разследване на убийство“, свързани с името ви, да не приковат тутакси вниманието ви.

Денис обяснява по телефона, че разполага със списък на хората от курса на Рамон и разговаря с всички поред. Дали е възможно да се срещнат за кратко — когато ѝ е удобно?

— Разбира се — отговаря Вероника, — но не знам доколко съм в състояние да ви помогна. Не познавах Рамон, само посещавах курса му.

Денис я уверява, че това няма значение, той карал по списъка и разговарял с абсолютно всички наред.

— Понякога някое случайно наблюдение, нещо, което според вас е без всякакво значение, променя из корен нещата.

Вероника му обяснява, че щяла да ходи на прослушване в „Парамаунт“. Можела да мине след това, например между три и половина и четири, дали било удобно?

— Да, разбира се — отвръща Денис и понеже знае, че повечето хора се притесняват да разговарят с ченгета, се опитва да предразположи Вероника, като я пита за каква роля се явява на прослушване, на което тя уточнява, че кастингът е за „Военна прокуратура“.

— Обзалагам се, че ще изглеждате страхотно в униформа — заявява Денис и веднага усеща, че едва след тази забележка жената се е поотпуснала.

Тя се смее и подмята:

— Дано и продуцентите са на същото мнение.

След като затваря, Денис гледа доста дълго снимката на Вероника: знае, че по фотография трудно се разбира с кого си имаш работа (освен ако тя не е на труп, разбира се), но все пак решава, че Вероника Уолас не прилича на жена, която ще убие някого в ръкопашен бой.

Когато тя най-сетне се появява и се оглежда с припряно любопитство, с каквото гледат всички, озовали се за пръв път в полицейски участък, Денис си казва: „Ау!“. Все се надяваме, че и останалото на опаковката съответства на впечатлението, с което сме останали от снимката на лицето, но обикновено оставаме излъгани. Случва се на живо актрисата да е много по-възрастна, отколкото изглежда на фотографията. Или по-пълна. Или с грозно тяло. Например краката ѝ са „преобърнати“: тънки в бедрата и дебели в прасците, нещо, което Денис направо не понася. Но на живо Вероника Уолас напълно оправдава очакванията от снимката. Страхотно лице, страхотни очи, страхотно телце, а когато се усмихне — аууу! Дори когато изрича думите, които Денис е чувал стотици пъти: „Никога досега не съм влизала в полицейски участък!“, ги казва така, че той си дава сметка, че вече е хлътнал по нея.

— Можехме да поговорим и другаде — вметва ченгето.

— Не, исках да видя какво е.

— Е, полицейският участък в Холивуд от доста време не се е появявал в списание „Красив дом“.

Смехът ѝ е радост за слуха и го изпълва с топлина.

— Да ви взема ли едно кафе? — предлага Денис.

— Не, благодаря.

— Заповядайте, влезте. — Той я отвежда в тесния кабинет с телевизора, където заедно с Лони е изгледал всички записи на Рамон.
— Признателен съм ви, че дойдохте — добавя Денис.

— За мен е удоволствие, господин следовател.

— Наричайте ме Денис.

— Благодаря.

— Имате ли нещо против аз да ви наричам Вероника?

— Само баща ми ме е наричал така, другите ми викат Вий — пояснява жената.

Двамата сядат на канапето срещу телевизора и на Денис му допада, че Вероника не е отвратена от ужасната обстановка.

— Сега вече разбирам онова, което ми казахте за „Красив дом“ — отбелязва младата жена, но без следа от ехидство.

— Как мина прослушването? — любопитства Денис.

— Според мен добре, но човек не може да бъде сигурен, докато не му се обади агентът. Бях ужасно притеснена. Ако продуцентът е свестен, сигурно съм се справила, но ако е някой гадняр, съм се издънила. Сега трябва да чакам да ми звъннат по телефона.

Вий разказва на Денис за две-три от най-ужасните си прослушвания, включително за онзи път, когато мъжът ѝ я вредил за кастинга на филм, на който бил сценарист: бил толкова притеснен, докато я представял на режисьора, че когато станало време да излезе от кабинета, отворил вратата и се озовал в личната му тоалетна.

— Получихте ли ролята? — пита Денис.

Вий клати глава.

— Умирах си от страх, едвам издържах до края на прослушването. Оттогава не се явявам на кастинг за филм по сценарий на мъжа ми.

— Значи сте омъжена.

— Разделени сме. Всъщност се изнесох точно в деня, когато е бил убит Рамон.

Това е знакът, който Денис е чакал, за да започне разпита.

— Добре ли го познавахте? Искам да кажа Рамон.

Вий отговаря, че го е познавала само професионално, но той бил наистина добър преподавател и симпатичен човек.

— Свалял ли ви е някога?

Вий се смее.

— Рамон сваляше всички наред. Ако подминеше някоя жена, тя се чувстваше обидена.

— Но вие не сте се хванали.

— Не.

— А познавате ли жени, които са ходили с него?

— Май не познавам жена, която да не е ходила с него. Освен мен де.

— Познавате ли Линда Полсън?

— Разбира се.

— Ами тя?

— Какво тя, дали е ходила с Рамон ли?

— Тъхъ.

— Не знам. По-възрастна е, твърде привлекателна, но е омъжена за много богат човек... Ако трябва да налучквам... — Вий свива рамене. — Не знам...

— С какво Рамон е привличал толкова силно жените?

— С него се чувствахме много секси, той не криеше намеренията си, даваше да се разбере, че става въпрос за секс и за нищо повече, а това привлича доста жени.

— Но не и вас.

— Вероятно съм друг тип — отвърща Вий и когато Денис отбелязва, че се радва за нея, тя го възнаграждава с усмивка.

— Някоя от жените в курса говорила ли е за връзката си с Рамон, разказвала ли е нещо за него?

— Какво например?

— Че е извратен, че си пада по грубия секс...

Вий клати глава.

— Не, не съм чувала такива неща. Но понякога подмятаха, че бил много надарен.

Тя раздалечава ръце на около трийсетина сантиметра, за да покаже какъв според слуховете е размерът на члена на Рамон.

Денис се усмихва и освен всичко останало младата жена разбира, че той не е обременен със завист към размера на чуждите пениси.

— А да сте доловили ревност, да сте чули за някой ревнив съпруг или приятел?

— Не, съжалявам.

— А знаете ли да е имал врагове?

Вий се смее и казва не, не знаела.

— Какво му е толкова смешното?

— Извинявайте, но изпитах чувството, че съм на прослушване за роля в „Законът и редът“, само че сега е истинско.

— Знаем, не ми влиза в работата — казва Денис, — но разговарях с този ваш агент, Ари Голдстайн, и ми се видя много незрял и противен.

Вий се засмива отново.

— Такъв си е. И не ми е агент. Сътрудник на агента ми е.

Сега е ред на Денис да се засмее.

— Е, явно ме е излъгал.

— Не му е за пръв път — отбелязва младата жена.

Настъпва неловко мълчание, въпросите очевидно са се изчерпали, но и двамата не искат разговорът да приключва. Накрая Денис се изправя, с което показва, че разпитът е свършил.

— Благодаря ви, че дойдохте, Вий.

— За мен беше удоволствие — отвърща тя.

— Знаем, че не е много професионално, но дали бихте излезли някой път с мен?

Вий го озарява с усмивка.

— Никога не съм излизала с полицаи.

— Не се притеснявайте. Не съм съвсем недоद्याлан.

— Какво облекчение — възкликва младата жена.

Вече след като се връщат в помещението на следователите, Денис иска телефона на Вий и тя му го пише отзад на снимката.

— Пренесла съм се при една приятелка в Холивуд, докато реша какво да правя с живота си — обяснява тя, — това е номерът на клетъчния ми телефон.

После, тъй като Денис просто не може да спре да мисли като ченге или вероятно защото вече изпитва някакви чувства към Вий и това го изнервя, той я пита дали е чувала, че Рамон е обичал да се снима, докато спи с една или друга жена.

Вий изглежда постъписана от въпроса.

— Не, за пръв път чувам. Правел ли го е?
— Поне аз не знам да го е правел — отговаря Денис.
— Само като си помисля, и тръпки ме побиват — споделя младата жена и пак го удостоява с усмивка. — Обадете се. После си тръгва.

15.

Лично аз не съм голям поклонник на кинопремиерите и на грамадните партита след тях. Първо, те струват сигурно към един милион, луди пари, добавяни към и бездруго чудовищните суми, които се пръскат по високобюджетните филми. Освен това човек не може да оправдае цената дори като част от рекламната кампания. Самата премиера с цялата навалица от почитатели, телевизионни камери, прожектори и папараци осигурява достатъчно медиен шум. Партито след това не е нищо повече от изхвърляне, с което сами си правите четки. И накрая — направо си е тъпо. Така де, да се изръсиш с един милион за парти, е като да си поръчаш в ресторант бутилка вино за един бон. Сигурно ще привлечеш всеобщото внимание, но колкото и да е качествено виното, след шест часа вече ще се е превърнало в пикня.

Или може би просто съм циник. Истината е, че хората, които са в киноиндустрията или се домогват да проникнат в нея, си падат по такива партита. Те ви осигуряват възможност да завържете връзки за чужда сметка. Дават ви шанс да получите поне някаква възвръщаемост на парите, с които сте се охарчили за нови цици. И както на всички мероприятия в киноиндустрията, ви позволяват да се изкарате велик, тоест да излъжете. Няма как да усвоите добре нещо, ако не се упражнявате.

Разказвам ви всичко това, защото макар и без желание, се озовах на премиерата на най-новия филм с Том Ханкс, както и на партито веднага след нея, организирано в огромно шاپито на една пресечка от киното в Уестууд. Бях там, защото съм агент на един от шестимата сценаристи, изброени в титрите, Боби Нюман, и по тази причина мога да ви разкажа следващата част от историята с увереността, че нищо в нея не е измислица.

Но преди да стигна дотам, вероятно се питате как така съм се озовал заедно с Боби, при положение че съм го разкарал от клиентите си. Озовах се, защото два-три дни след убийството на Рамон Боби ми

звънна да се извини. Давал си сметка в какъв ужасен тъпанар се е превърнал, как е гледал на любовта на Вий и на моето приятелство и подкрепа като на нещо, което се разбира от само себе си, как с това пиене си е съсипал брака, да не говорим пък, че е секнал потокът на творческото му вдъхновение. Освен това сподели, че след като Вий го е напуснала и точно тогава и аз съм се отказал от него, това го е разтърсило и го е изтръгнало от унеса — сега отново си бил стъпил на краката. Щял да направи всичко по силите си, за да покаже на Вий, че е нов човек, и се надявал тя да му даде още един шанс. Обеща до края на седмицата да приключи и с поръчката на Брайън Грейзър. Работел буквално денонощно, освен това за пръв път от години му била хрумнала идея за оригинален сценарий, който според него бил абсолютен трепач.

Попитах го за какво е сценарият и Боби отвърна, че нямало да ми каже: когато говорел, вече не можел да пише и нямал намерение да отклонява творческите си сили, като обсъжда идеята дори с мен.

Мислете си каквото искате. Познавам Боби от доста време и ако знам нещо със сигурност, то е кога ме баламосва и кога казва истината — сега долових от гласа му, че не ме лъже. Затова го разуволних и да ви призная, съм доволен. И бездруго ме мъчеха угризения на съвестта. Не защото смятах, че не съм постъпил правилно, а защото не избрах най-подходящия момент. Човекът гледаше как кариерата му отива на кино, жена му го заряза, а аз да взема точно в същия ден да го уволня!

Вече бях убеден, че съм постъпил много гадно, затова, когато Боби ми се обади и заговори толкова обнадеждено за себе си, аз на драго сърце магнах примката от врата и на двамата и така се озовах заедно с него на партито след премиерата на филма с Том Ханкс, по който Боби наистина бе порботил добре.

И така, стоим двамата с него на опашката и чакаме да си вземем нещо за пиене, когато той зърва Линда Полсън в компанията на мъжа ѝ Марв.

— Линда! — крещи Боби, за да надвика врявата.

Тя го вижда и се усмихва не защото го е познала — не, не го е познала — и не непременно защото Боби е доста хубав мъж, макар че той наистина е хубав. Линда се усмихва, защото, когато се придвижваш из шапито с размери два акра, сред хиляда сновящи напред-назад хора (звездите, продуцентите, режисьорът и шефовете на

киностудията са със запазени места, а ние останалите се мотаем като мухи без глави), когато изглеждаш като Линда Полсън (страхотно) и си хванал месестата потна ръка на тип, който изглежда като Марв (тоест като свиня), всичко, което би могло да отклони вниманието ти, си заслужава да бъде проучено с усмивка.

Теглейки след себе си Марв, Линда извиква на Боби едно гръмогласно „Здрасти“ и го млясва по бузата, а Боби, нали не е новак в това тънко изкуство, да се представиш на някого, когото не познаваш и който не те познава, отвърща:

— Изглеждаш страхотно. — След което веднага протяга ръка на Марв. — Здравей, Марв, аз съм Боби Нюман. Сценарист на филма. Жените ни посещаваха един и същи курс по актьорско майсторство.

Направо блестящо. Помислете само. Боби й казва името си, без да се издава, че тя всъщност не го знае („Здравей, Марв, аз съм Боби Нюман“). Но и се представя като човек, който съвсем не е случаен и с когото си заслужава Линда да поприказва („Сценарист на филма“). После обезврежда естествената подозрителност на Марв към всеки мъж, на когото жена му се усмихва, като заявява, че и той е женен и познава Линда съвсем бегло, покрай законната си съпруга („Жените ни посещаваха един и същи курс по актьорско майсторство“). Най-блестящото в този гамбит е, че Марв тутакси губи интерес към Боби и след като той ни е запознал, това старо куче Марв вече се озърта с надеждата да види някого, с когото ще му бъде по-интересно да разговаря.

Точно тогава съглежда един от приятелите си, с когото играе покер и който е дошъл на партито с две проститутки, и казва на Линда да чакала на опашката и да му вземела и на него нещо за пиене.

— Радвам се, че се запознахме, момчета — подмята Марв и се отдалечава: дебел бял хищник, поел към по-дълбоки води, без врагове на хоризонта.

— Как е жена ти? — любопитства Линда, макар че няма и представа за кого пита.

— Вий ли? Много е добре — отговаря Боби и Линда вече разполага с име, което да се опита да свърже със съответното лице.

— Тя тук ли е?

Боби отвърща:

— Не съм я видял, но и да е тук, не е с мен.

Това е последната плочка от пъзела, който той поднася много изкусно, и сега Линда е наясно, че Боби е играч от класа.

След около две минути вече бях нужен на разговора точно толкова, колкото виме на бик.

— Филмът наистина ми хареса — хвали Линда сценария на Боби. — Знам, че би трябвало да съм наясно, но сценариите на кои други филми си написал?

Боби ѝ изброява заглавията в творческата си биография, които не са никак малко и наистина будят възхищение, и Линда знае, че той не лъже, защото ако лъжеше, нямаше да се престраши да ги посочва точно пред агента си.

После Боби възкликва:

— Това с Рамон е голяма трагедия, нали?

Линда успява да се просълзи и споделя с него колко изумена и натъжена е била от вестта. Боби я пита дали вече е разговаряла с ченгетата и тя си признава, че да, но те ходели при всички, които са присъствали някога на курсовете му.

— Сигурно ще разпитат и жена ти.

— И да я разпитат, няма да разбере — уточнява Боби. — Всъщност Вий ме напусна точно в деня, когато убиха Рамон.

С други думи, казва на Линда, че е сам, но че не той е изоставил Вий, а тя него.

— Какво ужасно съвпадение — възкликва Линда.

През това време вече сме стигнали при масата с напитките и Боби поръчва и за двамата шардоне, а аз си взимам светла бира — да се връзва с неприветливото му държане.

— А Марв? — пита Боби Линда, докато ѝ подава чашата, и тя отговаря, че той сам щял да се погрижи за себе си.

Сега двамата са се впуснали да обикалят в орбита около двойните звезди: убийството на Рамон и съсипания брак на Боби, и Боби трябва да свърши още само едно нещо, преди да започне маневрите по скачването.

— Познавам доста от следователите в отдел „Убийства“ в полицейския участък на Холивуд. Кой е поел случая?

— Не знам кой го е поел — отвърща жената, — но мен ме разпитва някой си Фарентино.

— Как върви разследването, каза ли? — любопитства Боби. — Издирват ли конкретен човек?

— Според мен не. Поне аз не останах с такова впечатление.

— Знаеш ли, че ако до четирийсет и осем часа не заловят убиеца, той си остава неразкрит?

— Така ли?

Боби се впуска да разказва за всички криминалета, които е написал, и за проекта, върху който работи в момента и който му се искало да обсъдят по-подробно някой път с Линда, защото в него имало роля точно като за нея. Скачването предстои всеки момент, не след дълго ще се осъществи и съвкупяването.

— Дали да не се срещнем на кафе? Ще ти разкажа всичко за филма — предлага Боби.

— Обикновено обядвам в „Айви“ на Робъртсън — уточнява Линда, — защо не наминеш утре?

Боби отвръща, че щял да отиде на всяка цена, защото умираше за печеното им пиле.

— Е, разбрахме се — отсъжда Линда и се ръкува и с двамата.

После ни казва с пленителна усмивка, че ще отиде да потърси Марв, докато не ѝ го е отмъкнала някоя по-млада съперница.

Гледаме я как тръгва да издирва Марв: отзад изглежда точно толкова добре, колкото и отпред.

— За мъж, който вееше от мъка по жена си, се справи блестящо — хваля аз Боби и съм искрен.

16.

Ние с жена ми винаги сме се опитвали да обясним на децата си, че ако не лъжат, няма да им се налага да помнят какво са говорили. Лошото е, че всяко дете си е роден лъжец. Като изключим малкото хлапета, които впоследствие се оказват асоциални типове, добрата новина според мен е, че повечето деца лъжат, защото правят разлика между добро и зло, и се страхуват да не бъдат наказани, затова, когато неизбежно вършат пакости, им е по-лесно да излъжат, отколкото да понесат последиците от своите лудории. За тяхна беда последиците от лъжата почти винаги са по-страшни, разбира се, от последиците на първородния грях и разликата между щастливите и нещастните деца се свежда до способността (или неспособността) на родителите да им го обяснят. А ако смятате, че за родителя има нещо по-сложно от това, вероятно просто нямате деца или не гледате на лъжата като на чак толкова злодеяние. За съжаление в Холивуд второто май е по-вярно, отколкото първото, и по тази причина е толкова трудно да възпитаващ деца в този град.

Разказвам ви всичко това само за да добиете първоначална бегла представа за обяда на Боби с Линда в „Айви“ на Робъртсътн, среща, затлачена с лъжи и с техните първи братовчедки — тайните.

Тайната на Линда е, че е убила Рамон. Тайната на Боби е, че знае това. И както почти винаги, идва момент, когато тайните се израждат в лъжи, а лъжите убиват.

„Айви“ на Робъртсътн е светло, пълно с хора заведение с много маси, много ленени покривки, неудобни, странни на вид дървени столове и прекалено много големи издути възглавници, които, опиташ ли се да седнеш на тях, се хлъзгат и падат. Освен това ресторантът е любимо място на жени като Линда Полсътн с тонове пари и излишъци от свободно време, които идват тук да обядват и през цялото време гукат, кудкудякат и си пращат въздушни целувки.

Точно както в „Грил“ ще видите всички мъже, които дърпат конците в Холивуд, така ще видите жените и гаджетата им в техния

паралелен свят в „Айви“. И ако си въобразявате, че тук на показ са изложени по-малко могъщество и влияние, грешите. С едно-единствено видимо изключение — Линда Полсън — това множество от жени предпочитат да убиват с клетъчните си телефони, които звънят, пеят и свирукат навсякъде из ресторанта.

Линда е седнала на една от най-хубавите маси, чак в левия ъгъл в дъното, и когато вижда, че Боби влиза в заведението, грейва в усмивка и започва да му маха.

Едно е да изглеждаш страхотно и секси вечерно време, в слабо осветено шапито, където всички са пийнали. Съвсем друго е да го постигнеш посред бял ден, в светлия салон на „Айви“ на Робъртсън, и Линда Полсън го прави без усилие.

Освен че Боби гони тайния си дневен ред — да опознае Линда, тя е първата жена, с която се среща, откакто Вий го е напуснала, и която го привлича сексуално. Отчасти заради добрата химия помежду им, но по-важното, заради видеозаписа, същия, който е в дъното на чекмеджето в бюрото: на него Линда се показва като хищна самка, която изчуква жертвата си и после я убива. Не толкова заради чукането или дори заради насилието, а по-скоро заради тайното познание, а тайното познание е опияняващата същност на воайорството.

Линда си поръчва изстуден чай и салата, Боби — печено пиле, и двамата започват да се душат, да си хвърлят прах в очите и да си правят четки. Боби очевидно се опитва да проникне в мислите ѝ, защото, ако си решил да пишеш киносценарий за жена, на която ѝ стиска да убие онзи негодник, любовника си, ти се иска да добиеш представа що за човек е тя и какво я движи.

На Боби му се ще да я пита защо се е омъжила за такъв тъпанар като Марв Полсън. Ще му се да я пита защо при нейните пари и красота, щом е решила да изневерява на Марв (а кой няма да реши!), го е направила с такъв негодник като Рамон. Може би просто си пада по мъже, които се държат гадно.

От своя страна Линда смята Боби за по-интересен, отколкото повечето мъже, които среща, защото той явно се вълнува по-скоро какво има в главата ѝ, отколкото под полата.

Боби я разпитва надълго и нашироко за кариерата ѝ на актриса и заявява, че помнел ролите ѝ. Казва ѝ и че времето е благосклонно към нея, че онова, което преди десетина години е било миловидно, сега е

съзряло в истинска хубост. Според Линда Боби просто ѝ прави комплименти, но това ѝ харесва. Най-смешното е, че редом с другите лъжи Боби ѝ казва истината за нейната външност. Ако не броим пластичната хирургия, Линда наистина има лице, което съзрява красиво, тя е полагала грижи за себе си и сега на четирийсет изглежда по-добре, отколкото на трийсет, а на трийсет е изглеждала наистина добре.

Накрая Боби улучва момента и пита Линда дали е чула нещо ново за разследването на убийството на Рамон.

— Всъщност не — отвърща тя, — но от разговора със следователя, който ме разпитва, останах с впечатлението, че не разполагат кой знае с какво: тръгнаха са за риба, а тя не кълве.

Боби, който е написал доста сценарии за ченгета, се възползва от тези думи и осланяйки се на писателския си опит, изказва предположението, че в случай като този ченгетата вероятно разполагат с много повече сведения, отколкото показват.

— С какви например? — любопитства Линда.

— Това са само мои догадки — уточнява Боби, — но убитият е красив, доста известен актьор, надарен любовник латиноамерикански тип, преподавател, освен това във вестника прочетох, че навремето е лежал за изнасилване, нещо, за което жените в сегашния му живот сигурно не са и подозирали. Ето защо, ако бях ченге, щях да проверя с кого е спал. Може би някъде се спотайва ревнив съпруг или приятел, ако се съди от миналото на Рамон, не е изключено той да си е падал по насилието, да е посегнал на жената, с която е спал за последно, и уплашена за живота си, тя да го е убила.

— Такава ли е твоята теория за престъплението?

— Нямам теория — възразява Боби. — Но ако пиша такъв сценарий, за фабулата ще бъде по-добре, ако Рамон е бил убит от ревнив съпруг или приятел, а не, да речем, от някой наркоман, проникнал с взлом, за да го обере: докато Рамон се съпротивлява, онзи копелдак го убива, а момичето, с което Рамон е бил в леглото, духва.

— Ако наистина е така, защо момичето не се е обадило в полицията?

Боби вдига рамене.

— Може би е омъжено и има какво да губи. — После не успява да устои на изкушението и пита: — Ако това момиче беше ти, щеше ли

да отидеш в полицията?

— Разбирам накъде биеш — отвръща Линда и добавя с лукава усмивка: — Какво ще кажеш за това? Рамон ходи с две жени — което, ако го познаваше, щеше да знаеш, че не е толкова невъзможно — играта загрубява и една от тях го убива.

— Не съм се сетил за това, но е добро — хвали я Боби. — Защо не звъннеш на следователя и не му го кажеш?

— Според мен следователите едва ли са опрели до някакви аматьори, които им досаждат с предположенията си за престъплението.

— Права си — съгласява се Боби, — но пак си е интересно да се опитаме да разплетем случая.

Вече са стигнали до бутилката отлежало шардоне „Ферари Карано“ и Боби сменя темата — пита откога Линда е омъжена, не ѝ ли липсва актьорската професия, има ли хоби, такива тъпотии.

Линда му предлага версия на живота си като за „Илюстрирана класика“ с твърди корици, а Боби на свой ред разказва как се е разделил с Вий. Споделя, че е бил голям егоист, че е прекалявал с пиенето, не е обръщал внимание на кариерата на жена си и е бил ужасен съпруг, който е съсипал брака им, грешка, която, стига да получи още един шанс, не би допуснал за нищо на света отново.

Линда не е от най-срамежливите, стигне ли се до това да показва на мъжете какво изпитва към тях, и насърчена от новооткритата им емоционална близост, се пресяга през масата и отпуска длан върху китката на Боби.

— Знаеш ли какво намирам за особено секси?

— Какво?

— Откровеността. Не помня кога за последен път съм срещала мъж, който като теб да е бил откровен за себе си — възкликва тя.

Ако не смяташе, че го свалят, Боби сигурно щеше да се изсмее на глас. Сега обаче той свежда очи и изрича простичко, но сърцераздирателно:

— Благодаря ти!

Линда е привлечена от него и защото той не е сексуално настъпателен. Тя усеща, че я оставя да води, понеже дълбоко в себе си разбира, че му предстои дълго пътуване и си струва да поеме на него.

— Не искам да те притеснявам — прошепва Линда — и ще те разбера, ако решиш, че избързвам, но има ли къде да отидем?

И така след двайсет минути те вече стоят боси на терасата у Боби с изглед към каньона, Линда се вижда през телескопа, а Боби ѝ казва, че ще се радва, ако наминела някоя вечер, за да погледат звездите.

Линда загърбва телескопа, отпуска се в обятията на Боби и двамата се целуват за пръв път нежно и търпеливо, сякаш Линда няма и представа, че къщата на Рамон е някакви си хиляда метра по-надолу.

— Имаш меки устни — отбелязва тя и го целува отново.

Боби я хваща за ръката и я отвежда в спалнята, където се любят. Той е имал предимството да я наблюдава как се чука с Рамон и сега го прави точно обратното, бавно и нежно, без да бърза особено да свършват, но когато свършват, бърза да изживее докрай насладата...

17.

Повечето случаи се разплитат или защото някой натопява извършителя, или защото извършителят прави друго престъпление, заради което най-после го залавят и накрая той лежи и за предишните пет. Не може да се отрече и че престъпниците все някога допускат грешка, с която се издънват. Както Денис обича да казва, „Добре че са глупави“.

Лошото в този случай е, че поне доколкото може да прецени Денис, убиецът на Рамон съвсем не е глупав. Ядосан — да, но не и глупав. Денис е почти сигурен, че Рамон е бил убит или от жената, която е чукал, или от друга жена, която не е чукал и тя е изревнувала, или пък от мъжа или приятеля на първата. Склонен е да зачеркне предположението за съпруга/приятеля: ако Рамон е бил убит от мъж, е щяло да има повече следи от боричкане. Така заподозрените стават към двеста жени, които онзи тип е чукал през последните година-две.

Двамата с Лони вече са разпитали една трета от жените от записите и към десетина от курса на Рамон, които, поне ако се съди от отсъствието им във видеокасетите, не са спали с него.

Навсякъде из къщата и спалнята има отпечатъци от пръсти: на Рамон, на прислужницата, може би на още десетина жени, но те като че ли нямат връзка с убийството. И понеже върху статуетката, с която е извършено убийството, няма никакви отпечатъци, Денис е склонен да смята, че убийцата очевидно е запазила самообладание и е почистила след себе си.

Разпечатката от телефона не им дава нищо, няма очевидци, които да са забелязали някой да влиза или да излиза вечерта на убийството, а да имаш двеста заподозрени е точно толкова гадно, колкото и да нямаш никакъв заподозрян.

Близо седмица след началото на разследването Денис сравнява бележките си със записките на Лони и си дава сметка, че са в задънена улица. Вероятно още е рано да вдигат отчаяно ръце, но той си знае урока. Новите убийства имат предимство пред старите, онова, което

днес го пише по първите страници, след пет дни вече е забутано на шестнайсетата, в рубриката „Произшествия“, и след още една седмица, откъдето и да го погледнеш, случаят е по-мъртъв и от прословутата мъртва точка. И точно когато Денис се е отдал на мрачни размисли за застоя в разследването, му се обажда Боби Нюман.

Представя се като сценарист, който пишел сценарий за филм за разследване на убийство, и обяснява, че е взел името на Денис от Линда Полсън, която се е изказала твърде ласкаво за полицая, провел разпита за убийството на Рамон Монтевидео.

Това тук е Холивуд и на Денис не му е за пръв път да го търсят сценаристи, които го молят за професионален съвет, освен това той се сеща за доста филми по сценарий на въпросния Боби, ето защо се съгласява да се срещнат вечерта в „Палм“ на булевард „Санта Моника“.

Денис не понася да гледа филми и телевизионни сериали за ченгета, защото като цяло на сценаристите изобщо не им пука за достоверността, затова, отвори ли се случай да помогне на някого от тях, обикновено го прави. Освен това те винаги плащат сметката, поглъщат разказите му заедно с препечените свински ребърца и Денис получава възможност да припечели като консултант.

Вечерта Боби подранява в „Палм“ с десетина минути и веднага си поръчва мартини с повечко маслини. Вече е повторил поръчката, когато идва и Денис, и Боби го познава веднага от начина, по който върви и оглежда клиентите при барплота. Почти изкрещява „Денис“, за да надвика врявата в заведението.

Денис веднага му става симпатичен. С него няма чувството, че той се отбранява и оправдава, както повечето ченгета, които е срещал, особено в Лос Анджелис. В това отношение му заприличва по-скоро на нюйоркските ченгета, с които се е запознавал: дружелюбни, бърбиви, с прекрасно чувство за хумор.

Денис си поръчва „Джак Даниълс“ с лед и докато чака да му го донесат, пита Боби върху какво точно работи и от какви съвети се нуждае, или просто иска да знае онова, което искат да знаят повечето сценаристи.

— И какво е то? — интересува се Боби.

— Как човек да извърши убийство и да се измъкне сух от водата — отвърща съвсем сериозно Денис и разбърква с показалец кубчетата

лед в чашата с „Джак Даниълс“, която барманът е сложил пред него.

— Успелите сценаристи, които познавам, прикриват убийството всеки път, когато седнат пред компютъра — вметва Боби и Денис го удостоява с нещо като усмивчица. — Всъщност, ако ми стискаше да извърша убийство, сигурно щях да попитам.

— Истината е, че всеки е способен на убийство, стига да го предполагат обстоятелствата — уточнява полицаят.

Така съвсем естествено подхващат разговор по темата, която напоследък е станала любима на Боби.

— Значи познаваш Линда Полсън — казва Денис, а другият мъж отвърща, че всъщност не я познава много добре, поприказвали са си на партито след премиерата на филма с Том Ханкс, на който той между другото е сценарист, станало е дума за убийството на Рамон Монтевидео и се е оказало, че двете с жената на Боби по някакво съвпадение са посещавали заедно курса му.

Боби отбелязва, че в Холивуд определено има повече златотърсачки, отколкото в който и да е друг град по света, но Марв Полсън поне е имал за какво да плати, когато се е хванал с Линда. После допълва, че я уважава, задето е останала толкова години с Марв, макар че всички в града знаят какъв негодник е той.

— Ти женен ли си? — любопитства Боби.

Денис отвърща, че не е женен, от години е разведен и се съмнява някога отново да се излъже.

— Спомена, че си женен за актриса.

— Разделени сме — споделя Боби, — но се надявам да се съберем отново. Всъщност съм изненадан, че още не си разпитал жена ми.

— Как се казва?

— Вий.

— Вий Уолас ли?

— Да, това е артистичният ѝ псевдоним.

— Разпитах я, как да не съм я разпитал — признава Денис, — но не знаех, че ти е жена. Видя ми се сваятна. Дано си изгладите отношенията.

В съзнанието на Боби внезапно изниква образът на Вий, която прави свирка на Рамон, и той тутакси се отърсва от него, нещо, което допреди половин месец едва ли е бил в състояние да направи. Мисли

си, че с упражнения човек постига съвършенство, после казва на Денис, че е трудно да си запазиш брака в град като този, където хората от развлекателната индустрия постоянно влизат в някакви професионални конфликти, но че той се надява наистина да спаси своя.

Денис вметва, че не е никак лесно да си жена и на ченге. Ченгетата нямат строго установено работно време. Срещат се със странни птици. Подложени са на покваряващо влияние. Това се отразява зле на всяка връзка, особено когато ченгето обича да разпуска на чашка с колеги точно като милиарди други мъже след дълъг, тежък работен ден. Лошото е, че тези други милиарди мъже не носят пистолет върху колана си и полицейска значка в джоба. Ако след шест бири ченгето бъде засечено на магистралата от някой малоумник с пикап, не се знае каква насока ще приеме шофьорският му гняв.

Сега вече Денис и Боби са се разположили в едно от сепаретата: Денис допива третия „Джак Даниълс“, а Боби е преполовил бутилката шардоне „Пол Хобс“. Боби пита как върви разследването, стига, разбира се, Денис да нямал нищо против такъв въпрос.

Полицаят отвърща, че случаят е тежък: Рамон е чукал жените наред и при такива обстоятелства има много заподозрени. Трябва да се разпитат всички жени, минали през кревата му, ревнивите им гаджета и съпрузи, съседите и приятелите, това може да се проточи до безкрайност, а човек дори не е сигурен, че върви в правилната посока.

— Никак не е изключено — обяснява Денис — убийството да е извършено от някой наркоман, който е проникнал с взлом, за да задигне набързо нещо, а жената, с която Рамон е бил, да е отишла да пишка или да вземе от кухнята бутилка вода. Чува боричкането и се спотайва, докато всичко премине. После, след като наркоманът е убил Рамон и е духнал от местопрестъплението, жената се изнася тихомълком и не се обажда в полицията, защото изобщо не е трябвало да бъде там.

— Виж ти, не съм се сетил за това — отбелязва Боби.

Поласкан, но и притеснен, че се ласкае от такива неща, Денис променя темата и отново пита Боби върху какво работи сега.

Той му разказва, че пишел сценария за телевизионен сериал на Ейч Би О, нещо от рода на „Поверително от Ел Ей“.

— Всъщност работя главно за киното, но нямам нищо против да пиша сценарии и за Ейч Би О. „Семейство Сопрано“, „Сексът и градът“, „Два метра под земята“. Щом Алън Бол^[1] може да си го позволи, защо да не го направя и аз.

— Кой е Алън Бол? — пита невинно Денис, а Боби се усмихва, понеже не е сигурен дали полицаят му се подиграва, но ако му се подиграва, има добро чувство за хумор.

След като хапват, Боби и Денис вече се чувстват първи приятели и обсъждат професиите си, както и това, че за ченгетата и сценаристите в Холивуд като че е напълно естествено да се озоват на една маса. Денис разказва на Боби някои от по-любопитните си случаи, а той го хвали, че е много сладкодумен, и подмята дали да не се хванели да работят заедно по сценария за Ейч Би О. Денис ще предоставя грубия материал, а Боби ще пише и двамата ще спечелят добри пари, както онова ченге, помогнало за написването на сценария на „Нюйоркско полицейско синьо“.

Боби плаща сметката и пред ресторанта, докато чакат пиколото да докара колите им, предлага на Денис някой ден, когато е в почивка, да наmine следобед при него, за да пийнат и да си припомнят какво са говорили.

Денис отвърща, че ще се радва да му погостува. Докато Боби се качва в колата си, подмята, че ако катаджиите го глобят, задето кара в нетрезво състояние, щял да натопи Денис.

Така приключва тяхната вечеря.

[1] Алън Бол (р. 1957), известен американски продуцент и сценарист („Американски прелести“), създател на някои от най-нашумелите сериали. — Б.пр. ↑

18.

Винаги съм се изумявал, че тайните, лъжите и другите неща от този сорт сякаш не застават на пътя на взаимните интереси и дори на приятелството. Да вземем Денис и Боби. Денис е хлътнал не на шега по жената на Боби, Боби знае кой е убил Рамон Монтевидео, но никой от двамата няма намерение да се доверява на другия. Въпреки това те инстинктивно са привлечени един към друг и по тази причина един топъл съботен следобед Денис отива у Боби: двамата седат на по бира на терасата зад къщата с изглед към каньона, говорят малко за живота си, после Денис си признава, че винаги си е мечтаел да може да пише.

— Всеки го може — убеждава го Боби. — Ти си ченге, можеш да разкажеш страхотни неща, знаеш как да го направиш. А щом можеш да разкажеш нещо, значи можеш и да го напишеш.

— Не знам — отвърща Денис. — Всеки път, когато съм посягал да пиша, мозъкът ми сякаш се вледенява.

— Точно заради това трябва да се обединим — предлага отново Боби. — Ти ми разказваш разни случки, аз ги превръщам в сценарий.

Така Денис започва да разпитва Боби как по принцип се пише, как например ти хрумват идеите, как ги разработваш, кое измисляш първо — героите, или фабулата, и как после ги напасваш.

Боби обяснява, че понякога започва от героя, друг път от някаква ситуация или случка, или пък тема, но че ако му хрумне нещо, веднага го вкарва в компютъра — да отлежава. Все едно срещаш за пръв път интересна жена.

— Преди да ѝ се обадя, винаги изчаквам една седмица, за да видя дали още се сещам за нея. Така съм сигурен, че не си губя времето. Същото е и с идеята. Ако и след седмица си мисля за нея, значи си струва да я разработя.

— Кое ти е любимото от нещата, които си написал? — любопитства Денис.

— Сериозно ли питаш? От всички неща ли?

— Да.

— Сигурно ще се изсмееш, но най-любим ми е един разказ, който написах преди около пет години, все ми се иска да го превърна в роман или филм, но не ми остава време.

— За какво е?

— За едно говорещо куче.

Денис наистина се смее.

— Без майтап? Нещо като детско филмче ли?

— Да — потвърждава Боби. — Но според мен ще хареса и на възрастните.

— С удоволствие ще го прочета.

— Не съм го показвал на никого.

— Защо?

— Защото никой няма да погледне сериозно на него.

— Откъде знаеш, щом не си го показвал на никого?

— Ако наистина искаш да го прочетеш, ще ти го разпечатам. Ще го прегледаш следващия път, докато се облекчаваш в тоалетната.

И докато принтерът бълва страниците, Боби отваря още две бири и ги отнася на терасата, където връчва едната на Денис.

— Ами ти? — пита го. — Харесва ли ти да си ченге?

— Да ти призная, да.

— Защо? Заради опасността? Заради романтиката? Заради адреналина, когато нахлувате през вратите?

— Мразя да нахлувам през врати — отвърща Денис. — Мразя насието.

— Защо тогава си станал ченге?

— Вероятно защото исках да помагам на хората и приемах, че насието си е част от това.

Боби споделя, че винаги се е страхувал от насието, а Денис обяснява, че който се страхува от насиение, живее по-дълго.

— Никога през живота си не съм се бил — признава си Боби.

— Ако наистина ти се е налагало, ако от това е зависел твоят живот или животът на някого, когото си обичал, си щял да се биеш, повярвай ми.

— Съмнявам се, не съм толкова смел.

— За да се биеш, не се иска смелост — вметва Денис. — Биеш се, когато си се провалил. Когато не умееш да правиш отстъпки и да казваш „Извинявай“.

— А ти колко пъти си се бил? — любопитства Боби.

Денис се усмихва тъжно.

— Да кажем, че и аз съм имал своите провали.

Така, изненадани от новото приятелство, те продължават да си говорят и да разкриват душите си, което не е в техен стил.

На третата бутилка бира Боби разказва на Денис за сценария, който пише за Ейч Би О и който всъщност бил съвременна версия на „Поверително от Ел Ей“. Обяснява, че е писал толкова много за ченгета и най-вече за ченгетата в Лос Анджелис, та вече ги е заобичал. Денис възразява — лошото било, че темата вече била изтъркана. В „Тренировъчен ден“ Дензъл Уошингтън изпълнявал ролята на продажно ченге от отдел „Наркотици“, в „Щита“ онзи кретен Майкъл Шиклис се вживявал в сходен образ. Но на кого ли му е притрябвало да гледа поредния сериал, където ченгетата от полицията в Лос Анджелис са показани като сбирщина безнравствени фашизирани типове, които извършват убийства, безчинстват и под прикритието на властта погазват гражданските права?

— Нима твърдиш, че такива неща не се случват? — учудва се Боби. — Че някои ченгета не се гнусят да убиват, ако това им отърва? Или че Рафаел Перес не е избил всички онези гангстери, не е отмъкнал дрогата, не е подхвърлил оръжието и не е излъгал под клетва, за да тикне в затвора невинни хора?

— Не съм казвал, че такива неща не се случват — възразява Денис. — Единственото, което казвам, е, че в Лос Анджелис има осем хиляди ченгета и изведнъж всички са се вторачили в няколкото гнили ябълки, а не в огромното мнозинство свестни полицаи, които си скъсват задниците от работа само и само да направят града по-безопасен и хубав за живеене.

— Хората искат да гледат как Дензъл безчинства и Шиклис опира дулото в нечие слепоочие. Ето по такива тъпотии си падат.

— Все пак признаваш, че това са тъпотии — отбелязва Денис.

— Добре де — подхваща Боби. — Да предположим, че съм Крис Албрехт от Ейч Би О и идвам при теб, за да ми напишеш свежо криминале. Заявявам ти, че ще приема всичко, стига да не съм го виждал вече някъде другаде. Ти какво ще ми предложиш?

— Не знам — признава си Денис. — Не съм мислил за това.

— Помисли сега. Слагаш старо вино в нови бутилки, та хората да си помислят, че получават нещо ново, защото твърдят, че искат именно това, ти обаче им предлагаш нещо познато, което те всъщност искат да получат.

Денис се изправя, отива до парапета и поглежда надолу към каньона.

— Знаеш ли кой ми е най-любимият реалистичен криминален сериал? Точно заради него поисках да стана ченге.

— Не знам — отвърща Боби. — „Клопка“ ли?

— Не. „Коломбо“.

— Нали каза реалистичен.

— „Коломбо“ беше реалистичен.

— Я не се занасяй! — изсумтява Боби. — Опърпано ченге със стъкло око, което не сваля онзи тъп шлифер и си въобразява, че като се прави на малоумен, ще надхитри всички нагли устати убийци... — После Боби започва да имитира доста успешно Питър Фолк: — А, да, между другото, имам един братовчед, та балдъзата му твърди, че дрън-дрън-дрън, и знаете ли, оная стара изсъхнала дъвка, която изчегъртах от долната страна на вашия стол в частния ви киносалон? Точно по средата ѝ се мъдри вашият пръстов отпечатък, останал още от времето, когато сте я залепили там, и щом я проверя за ДНК, тя ще докаже, че именно вие сте убили с онова замразено агнешко бутче прелестната си невярна съпруга.

Боби успява да разсмее Денис, който клати глава и казва:

— Не, не, не разбираш. Сериалът наистина не е реалистичен, но образът е. Коломбо е истински следовател. Той разплита случаите. Залавя лошите. И го прави не с юмруци или патлак, а с мозъка си, каквато би трябвала да бъде истински добрата работа на полицаия. Коломбо винаги успява да извърти нещата така, че лошият да се помисли за по-умен, да си въобрази, че може да го надхитри, а после го принуждава да изплюе камъчето и да се издаде, след това малко по малко, плочка по плочка нарежда пъзела и залавя лошия, защото лошият е бил прекалено самонадеян и го е подценил. И така цели трийсет години, онзи сигурно е прехвърлил седемдесетте и въпреки това продължават да снимат нови и нови епизоди на Коломбо.

— И какво не разбирам? — подканя Боби.

— Не разбираш, че трябва да забравиш ония дивотии със старото вино в нови бутилки. Тук става въпрос за хубаво вино в каквито и да е бутилки, защото с времето хубавото вино става още по-хубаво.

— И какво предлагаш? Да им занеса в Ейч Би О криминален сериал отпреди трийсет години ли? Направо си представям как от възмущение всички се юрват и скачат от четирийсет и втория етаж.

— Подигравай ми се, щом ти харесва — казва Денис. — Като ченге просто ти обяснявам какво ме движи.

И както стоят на терасата, както си приказват задушевно и се шегуват, Денис започва да върти Стария Буши, да го движи наляво-надясно и да се опитва да го настрои на една или друга интересна точка долу в каньона.

— Погледни, погледни! — възкликва по едно време той точно като Христофор Колумб, когато е открил Америка. — Оттук се вижда къщата на Рамон Монтевидео.

Боби най-после дочаква мига, за който е бленувал, и казва:

— Представи си, че си Колумбо. Как щеше да различиш този случай?

И така, пропускайки много от подробностите, Денис му обяснява най-общо, че в случай с толкова много заподозрени е хубаво човек да не избързва с мненията.

— Разпитваш всички жени, които е чукал, не пренебрегваш вероятността, че на сцената може би се е появил ревнив съпруг или приятел, а също, че може би става дума за най-обикновен опит за кражба с взлом. Като цяло се опитвам да схвана логиката на престъплението, но не спирам да обмислям възможностите. В някакъв момент повечето ченгета ще се откажат и отегчат или ще се заемат с друго. Но не и Колумбо. Колумбо е наясно, че ако някой е извършил убийство и се е измъкнал сух от водата или ако някой знае, че някой е извършил убийство и се е измъкнал сух от водата, той или се мъчи от угризения на съвестта, или се пръска от гордост, но при всички положения отвътре му напират да говори за това. И така, ако съм Колумбо, ще изчакам, ще разговарям с хората и накрая какво ще стане? Най-неочаквано, като гръм от ясно небе се обажда сценарист, който ми заявява, че търсел съдействие за новия си проект, затова ме кани на вечеря и почва да ме подпитва. Оказва се, че е женен за една от актрисите в курса на Рамон и за капак бракът им е отишъл на кино

точно когато са пречукали Рамон. И така, в момента съм у сценариста и какво научавам? Че той има мощен телескоп и ако погледнеш през него от терасата на къщата, виждаш дома на Рамон. Пада се точно отдолу.

Сега е ред на Боби да се засмее.

— Ето! Оказах се прав. От теб ще излезе добър сценарист, щом имаш такъв начин на мислене.

Денис е в стихията си, вдъхновен е от безрезервното внимание на Боби и казва:

— И така, мисля си, някоя вечер този тип сигурно е гледал през телескопа, жена му би трябвало да е на курса по актьорско майсторство, но вместо това той я засича как се чука с Рамон толкова отблизо, че се вижда настръхналата кожа по задника на Рамон, затова в пристъп на ярост и ревност сценаристът се вдига и отива у Рамон да му търси сметка. После нещата се навързват едно след друго, стига се до сбиване, сценаристът удря съперника си по главата и го убива, точно както в онзи филм, където Ричард Гиър пречуква гадния французин, дето спи с жена му.

— „Изневярата“.

— Да, точно така се казваше.

„Този не е вчерашен“, мисли си Боби, после подмята може би поехидно, отколкото е възнамерявал:

— Сега единственото, което остава да направиш, лейтенант, е да намериш дъвка със съвършено съхранен отпечатък от мой пръст, и си ме сгащил.

— А, не — възразява Денис. — Ти не си убил Рамон. Но ти обяснявам как човек се научава да разсъждава — всъщност как разсъждава Коломбо: едното води към другото и накрая си хванал престъпника в издънка.

Без да се съобразява с отколешната препоръка да не дърпа дявола за опашката, Боби заявява така, сякаш е обиден, задето Денис го е зачеркнал толкова бързо от списъка на заподозрените:

— Откъде си толкова сигурен, че не съм го убил аз?

— Сигурен съм, защото престъплението е извършено с насилие — обяснява полицаят, — а ти сподели, че те е страх от насилието.

— Да, страх ме е от насилието, но ако този тип е чукал жена ми, аз може би съм изревнувал и съм се вбесил дотолкова, че естествената

ми стеснителност е била изместена от желанието за мъст.

— С тази малка подробност, че няма следи от боричкане, каквото би трябвало да е имало, ако Рамон е бил убит от ревнив съпруг.

— Не знам — казва Боби. — Заварваш някого в леглото с жена ти, фрасваш го набързо със собствената му „Алма“ и така на него му се отщява да се боричка.

— А, не — натъртва Денис. — Ти може и да си способен на много неща, но убийството не е сред тях.

Онова, което, разбира се, не казва на Боби, е, че той току-що е направил първата си издънка: полицията не е разгласила, че Рамон е бил убит със собствената си „Алма“. А това означава, че Боби или чете мисли, или е затънал до гуша в лайна. А силната миризма на нещо гнило, която внезапно долита откъм каньона на крилете на късния летен вятрец, кара Денис да се усъмни, че става въпрос за второто.

Покрай това се сецам вица за един, който умрял и отишъл в ада. Дяволът го посреща, показва му три врати и му обяснява, че така и така, зад всяка от вратите има различна гледка на ада и той трябва да си избере една, с която да прекара остатъка от вечността. Дяволът отваря първата врата, онова приятелче вижда безкрайно ледено поле и полупремръзнали хора, посинели и треперещи от студ, без никакви дрехи по тях, само с препаски, които чукат безполезно с чукчета по приличния на глетчер лед. Мъжът казва на Дявола: „Не ме вкарвай тук. Не понасям студ. Отидох да живея в Маями, само и само да избягам от нийоркските зими“.

Дяволът му отвръща: „Готово“, и отваря втората врата, зад която има безброй голи, плувнали в пот хора, целите на кървави мехури, които гребат с лопати разтопените камъни във вулканично море от нажежена бълбукаща лава. Мъжът се хваща за главата. „Затваряй вратата, ужасно е. Веднъж правих обиколка с хеликоптер над вулканите на Хаваите и получих пристъп на паника. Само като си спомня, и не мога да си поема дъх.“

Дяволът отваря последната врата, зад която, докъдето поглед стига, се вижда огромно множество от мъже, които, застанали до колене в лайна, пият кафе.

„Това тук не ми изглежда чак толкова страшно — заявява с облекчение мъжът. — Бих могъл да прекарам на това място вечността.“ Дяволът му отвръща: „Не е зле да си сигурен, защото,

влезеш ли веднъж, ще бъде завинаги, а завинаги означава, че ако ще си мъртъв сто милиона години, това е само началото на смъртта ти“.

Мъжът заявява: „Няма страшно. Избирам третата врата“, и влиза вътре. Някой му връчва чаша кафе, той се изправя наред лайната и започва да си мисли: „Какво пък, ядва се“, но точно тогава по високоговорителите еква тътнещ глас: „Край на почивката за кафе. Всички да застанат отново на глава!“.

Разказвам вица, защото при така стеклите се обстоятелства е трудно да не си представим как Боби Нюман гази до колене в лайната и си мисли: „Какво пък, ядва се“, а после, когато вече е прекалено късно, установява, че това е било само почивка за кафе.

19.

В понеделник сутринта Денис отива рано на работа и си прави цяла кафеварка кафе. Налива си една чаша и сядна на бюрото, за да прочете разказа, който му е дал Боби. Казва се „Първото куче“, вижте го...

„Сигурно няма да повярвате. И аз не знам дали да вярвам, или не. Понякога не съм убеден, че вярвам дори сега. Но си е самата истина, макар че няма да се кълна в светлата памет на майка ми и други такива тъпотии. Сами съдете, след като ви разкажа всичко от начало до край.

Казвам се Рон Баркин и името сигурно ви се струва смътно познато, макар че не се сещате откъде. Аз съм автор и изпълнителен продуцент на хитовия телевизионен сериал «Слийпър». Излъчваме го вече четвърта година, бяхме удостоени с три награди «Еми» за най-добър сериал, освен това самият аз спечелих две отличия «Еми» за най-добър сценарий: първото за пилотния епизод и второто — за първия епизод от втората година.

Ако сте някой от деветимата души в Щатите, които не притежават телевизионен приемник, сериалът е за един преподавател по английска литература от малък университет на Източното крайбрежие. Той е гений, блестящ преподавател, когото студентите обичат, на когото колегите се възхищават, когото управата търпи, изумителен учен с дарбата да общува, да преподава, да забавлява, и всичко това накуп. На лекциите му няма къде игла да падне. Нещата се усложняват от това, че преподавателят е пияница и заклет комарджия, който, ако попрекали с алкохола, става невъзможно груб и се държи хулигански: ту ще стреля по фаровете на патрулна полицейска кола, ту ще заложи на конни надбягвания цялата си заплата, ту ще сваля на факултетско тържество жената на ректора. Похожденията му са пословични и това само засилва аурата на славата, която го обгражда.

Преподавателят живее почти през цялото време в кабинета си и има навика да изчезва сякаш вдън земя дни наред, а после да се появи с изцъклен поглед, брадясал и като изваден от възглавница: класическият измъчван от тежък махмурлук и от угризения на съвестта пияница, на когото студентите и колегите винаги прощават, защото той е блестящ, обаятелен, чаровен и гледа да не бие на очи. Накратко, симпатяга, гений и гамен.

С тази малка подробност, че всичко това е само фасада, театър. Преподавателят не е никакъв пияница, заклет комарджия или пройдоха. Като Аленото цвете той всъщност е агент под прикритие на ЦРУ, който редовно (да речем, веднъж седмично) е викан да се справи, тоест да отстрани или да неутрализира терористични заплахи срещу САЩ, независимо дали те идват от Близкия изток, от някой американец (от рода на Тимъти Маквий^[1]) или от организираната престъпност.

Такава в общи линии е фабулата.

Но допреди шест години ме знаеха малцина. Бях сценарист с разпадащ се брак и разпадаща се кариера, работех върху телевизионен сериал, който ненавиждах. Не че си правех оглушки (в брака или в работата), но и в едното, и в другото не влагах никаква страст.

Бях на четирийсет и пет, не се понасях, не бях във форма,дебелеех все повече и точно тогава майка ми се обади от Ню Йорк, за да ми съобщи, че баща ми е починал направо на улицата от инфаркт.

След като се върнах от погребението, направих бърза равносметка на живота си и не останах особено доволен. Бях женен от двайсет и три години и бракът ми открай време си беше тежък. С жена ми бяхме различни, както небето и земята. В кариерата (и на двамата) имаше спадове и възходи, трупане на килограми (главно при жена ми), гневни изблици (взаимни), трудности с либидото (по-често при нея, отколкото при мен, но само допреди две-три години), борба с депресията (пак при нея) и толкова много пари, пропиленни за брачни консултанти, че биха оправили положението на малка държавица от Третия свят.

Накрая, след като децата поотраснаха и всеки си пое по пътя, бракът ми навлезе в задънена улица и заприлича на блато. Усетих, че ако сега не предприема нещо, няма да го направя никога. Да ви призная, колкото и да ме беше страх да променя живота си, се чувствах

ужасно нещастен и ми се струваше, че ако не се махна, ще умра. В буквалния смисъл на думата. Кръвното ми щеше да събори тавана, получавах пристъпи на тревожност и когато накрая отидох при психоаналитика, когото ми препоръча един приятел, си изплаках пред него душата. «На четирийсет и шест години съм, бил съм женен през половината си живот, децата ми са големи, чувствам се ужасно, животът е прекалено кратък, за да бъда и занапред нещастен.» А психоаналитикът ми отвръща: «Ако животът беше прекалено кратък, вие нямаше да сте тук. Животът е дълъг». И това се стовари върху мен като тон тухли.

Животът е дълъг.

И така, след пет дни се изнесох. Отидох да живея под наем в мрачна, влажна, нападната от термити къща в Мандвил Каниън и започнах новия си живот.

От известно време се бях сприятелил с една жена, независим продуцент в «Парамаунт», където работех. Веднага усетихме привличане и ще ви излъжа, ако ви кажа, че от време на време не съм изпитвал към нея нещо повече от приятелски чувства, макар че, ако трябва да съм докрай искрен, не предприех нищо. Казвам ви го не за да останете с впечатлението, че съм бил верен съпруг (не, не съм, както, между другото, и бившата ми жена не е била вярна съпруга), а за да подчертая как винаги съм усещал, че ако тръгна с тази жена, връзката ни далеч няма да бъде неангажираща. И се оказах напълно прав, защото когато накрая все пак тръгнах с нея, нещата се развиха доста бързо. По онова време тя се казваше Даяна Купър. Сега е Даяна Баркин, но да не изпреварвам събитията.

Даяна имаше малка къща в Шърман Оукс, точно на юг от булевард «Вентура», горе сред хълмовете. Не беше просторна, затова пък бе уютна и весела, изобщо не можеше да става и сравнение с влажната дупка, където живеех. Започнах все по-често да оставам за през нощта при Даяна и не помня някога в живота си да съм бил пощастлив. Няма да притеснявам Даяна (която преди наричах Лейди Ди, но после, след ужасната злополука с онази клетница и двамата се отказахме от прякора), като ви обяснявам колко страхотна е в леглото, ще ви кажа обаче това: не помня някога да съм се любил така, както се любех с нея. Първо, тя беше красива. Висока, слаба (но не кльощава), с невероятни крака, страхотно дупе и малки свършени гърди (и на нея

като на повечето жени ѝ се иска да са ѝ по-големи, но аз съм се нагледал през годините на огромни цици и си харесвам нейните).

Има яркосини очи и мека руса коса, издържа на бой. (Без майтап. В горния край носът ѝ е леко крив, спомен от времето, когато първият ѝ мъж ѝ замахнал и ѝ счупил носа. Тя го изоставила още същия ден, със сигурност не е от жените, които ще търпят да ги бият.)

Да ви призная, бях изумен, че е сама: както вече ви казах, беше много секси, много умна и много кадърна, беше започнала като адвокатка на големи фирми, после се беше отклонила от това поприще. Изкарваше страшни пари.

Та от две-три години бяхме добри приятели, макар че бившата ми жена, а вероятно и всички приятелки на Даяна смятаха, че се скъсваме да се чукаме. А покрай тях и съпрузите им сигурно са се надявали на същото. Накрая ѝ казах: бездруго сме осъдени за престъплението, дай поне да го извършим. Така и направихме. И — майко мила! — все едно се отприщи бент. Не можехме да се наситим един на друг и аз започнах да прекарвам в къщата ѝ повече време, отколкото в моята (всъщност не я смятах за своя и се изнесох оттам веднага щом изтече срокът, за който бях платил наема).

Даяна имаше куче, бял лабрадор на име Боб, който беше на около три години, когато двамата с нея заживяхме заедно. Боб беше страхотно псе. Хвърляш му топка за тенис и то на мига хуква да я гони. После ти я носи, с опашка, която се върти с един километър в час, но не я пуска. Налага се да му хвърляш втора, псето захапва и нея и сега държи в пастта си две топки, така че можеш да издърпаш едната. Беше много игриво, нямаше и капчица злост в себе си и ако не броим това, че тичаше да гони топките и всяко нещо, което му метнеш, живееше, за да яде. Мисля, че няма да обидя лабрадорите, ако кажа, че колкото и да са сладки, умът не е тяхната стихия, макар че, понечех ли да опиша Боб като тъпичък, Даяна ми се нахвърляше, затова престанах.

Една нощ, някъде към два и половина, станах да се изпикая и веднага щом си легнах отново, разбрах, че за днес съм приключил със съня. Продължих да лежа буден, опитвах се да не преча на Даяна, която спеше като къпана до мен. Боб се беше проснал на пода и попръцкваше. Накрая реших, че ще слеза долу в кухнята, за да поработя над сценария, който пишех — да ви призная, без особен плам. Щом станах от леглото и тръгнах към кухнята, господин

Пръдльов помисли, разбира се, че може би ще му дадат нещо за хапване, затова ме последва. И защото е наистина добро кученце, има големи шоколадовокафяви очи и накланя много мило глава, ако реши, че може да изпроси ядене, аз отидох при шкафа и му извадих едно свинско ухо, което е сред любимите му лакомства.

Докато Боб гризеше ухото, аз седнах, сложих на кухненската маса голям бележник и започнах да пиша.

Искам да се отклоня малко и да ви разкажа за писането. От време на време ти хрумва нещо, което е наистина вълнуващо и означава много за теб. Например някаква тема, хубав разказ, който си се сетил как да направиш още по-увлекателен, или страхотен герой. Случи ли се това, писането е най-невероятното и удовлетворяващо нещо, което можеш да правиш, а когато не го правиш, единственото, за което си мислиш, е кога пак ще седнеш да пишеш. Има обаче моменти (поне за мен това са почти всички моменти), когато писането си е най-обикновена работа. Ти си наемник в нечий чужд сериал, не влагаш никакви чувства и единственото, с което можеш да се похвалиш, е гордостта от занаята и трудовата етика, но те и двете са подложени на изпитание, когато се сетиш, че каквото и да напишеш, то ще хлътне в черната дупка на нечие чуждо творческо хрумване. И ако въпреки това не губиш духа си, чувството за хумор и добрата воля да вършиш тази работа, значи можеш да се наречеш професионалист.

Работя в телевизията от двацет години и винаги съм се гордял, че съм съвършен професионалист. За тези години съм създал и продуцирал доста пилотни епизоди, никой от които не се е продал, и винаги съм се старал да не мисля, че просто не съм достатъчно добър, за да направя следващата стъпка: да се наредя сред малцината избрани от рода на Джон Уелс^[2], Дик Улф^[3] и Дейвид Е. Кели^[4], които влизат в кабинета на директора на някоя кабелна телевизия и след десет минути празни приказки излизат с договор за сериал от тринайсет епизода.

Но както и да е. Именно заради професионализма си се озовах в два и половина след полунощ в кухнята на Даяна и се заех да работя върху сценария, когато се случи най-странната случка в целия ми живот. Седя си аз на масата и си пиша на ръка сцените, когато Боб — кучето де, нали помните — ми казва високо на английски:

— Какво пишеш?

Ха така! Сепнах се и погледнах Боб, той също ме погледна и повтори:

— Какво пишеш?

Ами сега! Как не превъртах, не знам.

— На мен ли говориш? — питам.

— Че на кого друг! — възкликва той и ме гледа така, както обикновено аз гледам него: все едно съм най-тъпото същество в помещението. — Само двамата сме.

Нека на това място уточня какво имам предвид, когато казвам, че Боб ми е говорил. Устните му не помръднаха, както по филмчетата на «Дисни», където раздвижват и устата на животните, когато те говорят, и смешното е, че те се мърдат и образуват думи точно като човешките: толкова е трогателно и мило, че няма как да не се разсмееш, а децата ти направо се прехласват. Тук беше различно. По-скоро като телепатия. Никакво движение на устните. Но ви се заклевам: Боб ме погледна и в очите му имаше нещо, което не бях забелязвал никога дотогава — фокус, разум, съзнание, и нали все пак става въпрос за куче, това ми се видя най-зловещото нещо, случвало се някога в живота ми. Нищо, наистина нищо не ме е стряскало повече, дори «Доктор Джекил и мистър Хайд», който отидох да гледам на сутрешна прожекция в «Скайлър» на авеню Кълъмбъс — тогава бях на осем години, наред прожекцията изхвърчах като тапа от киното и после близо три години спях на лампа.

Отново:

— Какво пишеш?

— Сценарий за телевизията — отвърнах много бързо, да не би Даяна да се събуди, да слезе в кухнята и да ме види, че разговарям с кучето й.

— Имам идея за филм — вметна Боб. — Искаш ли да я чуеш?

Сега вече си мисля, че съвсем съм откачил. Чувам как Боб ми говори като човек, съвсем свойски, сякаш го прави през цялото време, само дето устните му не мърдат и той е някакво си проклето псе, което се е проснало на пода и ме гледа. Е, какво пък, казвам си, може би ми се е сторило заради късния час или това е един от шантавите сънища, когато си мислиш, че си буден, но без да съзнаваш, всъщност още си сънуваш този толкова реален сън. Затова си казвам: точно така,

сънувам, чудо голямо. Все в същия дух задавам на Боб няколко въпроса, например откога е проговорил.

— Не знам — отвърща ми той. — Може би откакто станах на две години.

— А защо тогава не си говорил никога досега? — любопитствам аз.

— Как да не съм говорил, говорил съм през цялото време! — възразява псето. — Просто никой не ме е чувал. Днес ме чуват за пръв път.

— Ами Даяна, на нея говорил ли си?

— През цялото време — уточнява Боб, — но тя не ме чува.

Сетне повтаря, че имал идея за филм и дали съм искал да я чуя.

Хей, това си е сън, нали така? Затова отговарям — ама разбира се, че искам да я чуя, после приготвям тефтера и химикалката: разказвай сега. Боб надига глава от лапите си и сякаш се обляга на кухненското шкафче, за да му е по-удобно. Ето какво ми разправи, макар и предадено с мои думи, разбира се...

Заглавието е «Първото куче». Разказва се за кучето на президента Боб (че кой друг?), което случайно се забърква със строго поверителен научен експеримент, придобива разум и способността да говори и когато след втория мандат господарят му, ще не ще, напуска Белия дом, псето се кандидатира за (и става) президент.

След като печели изборите, малко по малко започва да губи способността да говори и да разсъждава и неминуемо се връща към чистата си кучешка природа.

Боб ми обяснява, че не е измислил коя сцена след коя да бъде — а и се съмнявал, че е по силите му — но бил сигурен, че в идеята му имало хляб. Победата на кандидата Боб щяла да се оспори в съда въз основа на Конституцията: възрастов ценз, биологичен вид и така нататък. Адвокатите му щели да изтъкнат, че той е навършил изискваните от закона години (според кучешкото летоброене), че си е американец до мозъка на костите и че никъде в Конституцията не се забранява изрично куче да се кандидатира за президент.

Накрая делото щяло да стигне и до Върховния съд, където решаващият глас щял да дойде от най-закостенелия съдия, деветдесет и шест годишния Антонин Скалопини, който щял да реши, че в Боб се е преродило любимото му куче Брус, сакато и берящо душа. Колкото и

да е изумително, Върховният съд щял да разреши на Боб да се яви на изборите за президент, избирателите най-неочаквано щели да променят мнението си, щели да гласуват за него и той щял да спечели.

Президентът Боб заварил държавата в пълен хаос, властите не си гледали работата и в обстановката на цинизъм и корупция Боб възвърнал достойнството, простотата и целеустремеността — отличителни черти на американците от най-добрите им дни.

През първия си мандат като президент Боб се обърнал с вдъхновяваща реч към нацията, давал блестящи вечери и приеми, посредничил за постигането на мир между държавите, успял да накара гадните сенатори и конгресмени да проявят любов и обединил разделената нация. Намерил време и да се влюби в красива шоколадова лабрадорка на име Първата дама и те двамата внесли хармония в хроничните неразбирателства между биологичните видове.

После, към края на първия мандат способностите на Боб започнали да намаляват и сътрудниците му изпаднали в ужас, че и те ще изгубят топлите си местенца. На повърхността отново избили най-долните страсти на тези политически твари, затова в последните дни, когато можел да говори и да разсъждава, Боб им дал най-ценния урок: че онова, което е донесъл на държавата, не бива да изчезва само защото той губи чудните си способности, че уроците надживяват кучето, че държавата може да постигне още по-голямо благоденствие, независимо дали Боб е президент.

Гузен заради единствената лъжа, която е изричал някога, Боб се кандидатира за втори мандат: знаел, че губи размаха си (и то какъв!), но не го споделил пред американския народ.

Вече през втория мандат, броени седмици след като встъпил в длъжност, Боб прехвърлил президентските пълномощия на вицепрезидента, който вероятно бил единственото свирепо псе в Белия дом, и в последната си свързана реч обяснил на нацията, че макар и да не може да остане до края на поста си, той няма да я изостави. Щял да бъде там (в буквалния смисъл на думата) и следващия път, когато всички се съберели да си побъбрят край президентския огън, и дори и да изгубел човешкия си разсъдък, с присъствието си (своето и на Първата дама) постоянно щял да напомня какво са успели да постигнат.

В последната сцена можело да се покаже как следващият президент встъпва в длъжност, как Боб стои до него и отново си е старият... трогателен, мил, олигавен Боб.

КРАЙ...

И така, поставете се за малко на мое място. Седите в кухнята, минава три след полунощ, а кучето на гаджето ви е разказало идея за цял филм.

— Е, какво ще кажеш? — пита ме Боб. — Има ли хляб в тая работа?

И честен кръст, сякаш се засмя на собствената си шега.

А аз вече съм толкова зашеметен, че не знам какво да правя, затова отвърщам, да, да, идеята ти е добра, очевидно за детско филмче, може би за «Дисни», може би анимационно, нека помисля, дали сега да не поспим, утрото е по-мъдро от вечерта, дрън-дрън-дрън...

— Добре — вика ми Боб. — Не се притеснявай. Ако сценарият ти харесва, твой е.

После става, отива при купичката с водата, пийва малко и се качва горе да си легне.

Усетих, че е разочарован. Идеше ми да го настигна, да му кажа, че идеята му е страхотна, аз обаче съм по-скоро драматичен писател реалист, пък и не съм свикнал да чувам от кучета идеи за филми. Но не го направих. Реших, че е по-добре да си легна, да поспя час-два и на свежа глава да обмисля изживяното. Ако изобщо го помнех, което, трябва да ви призная, направо си се надявах, че няма да се случи. И, естествено, се заклевх пред себе си да не казвам на никого. Вие например ще кажете ли? Особено пък на Даяна, която, бях сигурен, щеше да ме изрита от къщата или поне да ме прати на психиатър.“

Денис си допива кафето, което вече е изстинало, точно когато стига до място, където разказът се превръща в нещо като съкратена авторска чернова. Ето го и края:

„Рон Баркин така и не написва историята с кучето. Но една безсънна нощ, докато седи отново на кухненската маса, Боб му разказва друга история, която той харесва много повече: за

университетски преподавател, когото всички мислят за пияница, но който е шпионин под прикритие и който, естествено, има куче на име Боб.

Рон маха кучето и превръща втория разказ в хитовия сериал «Слийпър», от който накрая печели милиони долари плюс договор за три сериала с Ен Би Си, възлизащ на баснословна сума. Жени се за Даяна, мести се в голяма нова къща в Палисейдс и взема друго куче за Боб, който никога вече не му проговаря.

И така, след една изключително трудна и усърдна година на снимки Рон вика треньора си по тенис (който мечтае да стане писател) да пази къщата, докато двамата с Даяна са на толкова необходимата им почивка на Хаваите.

След две седмици Рон се прибира и отново се захваща за работа. Животът не може да бъде по-хубав. Рон е постигнал огромен успех и не е никак трудно да забрави откъде е дошъл този успех. Пък и кой ли би повярвал? Освен това Рон вече си е втълпил, че кучето изобщо не е разговаряло с него, че в притихналата нощ той е включил някакъв канал в съзнанието си, откъдето е успял да почерпи най-добрите си идеи, и може би в това различно пространство или зона си е представил, че собственият му писателски глас идва от устата на кучето.

Но има една малка подробност: около четири месеца по-късно, след като една неделна сутрин двамата с треньора са поиграли тенис, той казва на Рон, че имал невероятна новина. Бил продал сценарий.

Без майтап, възкликва Рон. И на кого?

На «Дисни», отвръща треньорът.

Наистина страхотно. За какво е сценарият?

Като цяло за детски филм, но според мен ще го харесат и възрастните.

И за какво е?

За едно говорещо куче, което става президент на Съединените щати...

Същата вечер, някъде в два след полунощ Рон поглежда в кухнята псето. Не са разговаряли от близо две години.

Казал си идеята си на онзи тенисист, нали?

Да. Реших, че ще му хареса.

Е, харесала му е. Продал я е на «Дисни». Ще я екранизират.

Чудесно, отвърща Боб. Винаги ми е допадала.

А как се получи така, че не си разговарял с мен от две години?

Говорех ти през цялото време, възразява Боб. Ама ти не слушаш. Но «Агентът» обра лаврите, нали?

Да, потвърждава сценаристът. Определено.

А защо махна кучето?

Не знам, все пак това е екшън сериал. Кучето само се пречкаше. Сигурно трябваше да ти благодаря, допълва Рон, но с времето вече започвах да се съмнявам, че всичко това наистина се е случило.

Е, случило се е, потвърждава Боб, и ако проявяваш интерес, имам още две истории, които с удоволствие ще ти разкажа.

Рон му вика, ама разбира се, давай.

Добре тогава, подхваща Боб, хрумна ми една идея, която разработвам — за едно страхотно ченге, което по време на престрелка ослепява, но е прекалено младо, за да излезе в пенсия, иска му се да продължи тази работа, затова си взима куче водач на име Боб...“

Денис се смее на глас. Мамка им и на сценаристите, мисли си, после мята разказа върху бюрото и отива да си налее още кафе. Откъде им хрумват тия тъпотии?

След като се връща, набира номера на Боби и когато той вдига, Денис му казва без всякакъв увод:

— Ти си пълен идиот.

— Моля? Кой се обажда?

— Денис ченгето, а ти си пълен идиот.

— Защо?

— Прочетох ти разказа.

— А — възкликва разочарован другият мъж. — Не ти хареса, така ли?

— Как така да не ми е харесал! — възразява Денис. — Интересен е, прилича ми на белетристичен сандвич.

— В смисъл? — пита Боби.

— В първата история за писателя с говорещото куче, което е нещо като духа от лампата: ще изпълня три твои желания и така нататък, писателят взема идеята на кучето и накрая става баснословно богат и преуспял — това ти е горната филия. После имаш историята за

кучето, което се кандидатираше за президент и другите дрънканици, това ти е месото по средата, и накрая имаш трогателния край, където треньорът по тенис открадва от кучето идеята за филма и я продава на „Дисни“, това ти е долната филия.

— Разборът на разказа, господин следователю, е много добър, но така и не разбрах хареса ли ти самият разказ?

— Да, но лично аз бих махнал филиите, а от месото бих направил сценарий за филм. Мисля, че ще го продадеш.

— Защо тогава съм пълен идиот?

— Изобщо или в този случай? — пита Денис.

— Тъпанар.

— Пълен идиот си в конкретния случай, защото току-що зачеркна най-добрата идея за криминален сериал, която някога съм чел, и дори не се усети.

— Каква идея за криминален сериал? — недоумява вече отчаян Боби.

— Ами за младото ченге, което е ослепяло.

Настъпва кратко мълчание, после тонът на Боби се променя.

— Ама наистина ли?

— Точно тази идея трябва да разработваш за Ейч Би О. Различна е. Това ченге е наистина вряло и кипяло, не се плаши от нищо, наистина нахълтва през вратите, много яко е, избухливо, не се плаши да те притисне до стената, после най-неочаквано ослепява, но му се иска и занапред да работи ченге, длъжно е да се научи да се осланя на ума си, защото вече не може да плаши с мускули. Освен това както никога досега трябва да разчита на околните и става емоционално уязвим, да не говорим пък, че зависи изцяло от кучето. И така, трябва да се наблегне на стремежа му да победи обстоятелствата, на това как е принуден да превърне недъга в преимущество — продължава Боби. — Мъжът е принуден да се научи да се уповава на сетивата си, на кучето, на околните... Точно така, смотаняк такъв. Сега вече птичето ти кацна на рамото.

— Господи! — възкликва Боби. — Прав си. Аз съм пълен идиот. Идеята е страхотна.

— Щом сам го твърдиш — отвърща Денис.

— Кога искаш да седнеш и да ми го разкажеш? — пита Боби, който вече усеща зад очите си лек гъдел, обикновено сигурен знак, че

някоя идея ще се превърне в кокошка със златни яйца.

— Все едно кога. Ти кажи.

— Днес не мога — отговаря Боби. — По обяд имам уговорена среща в „Айви“, после следобед съм зает с други неща, но какво ще кажеш утре да вечеряме заедно?

— Остави ми съобщение къде и кога — казва Денис — и аз ще дойда. Да си нося ли химикалка и тефтер?

— Не, не е нужно да носиш нищо — отвръща Боби. Толкова е развълнуван, че не усеща как го взимат на майтап.

След като затваря, Денис започва да търси по бюрото снимката на Вий и намира номера на клетъчния ѝ телефон. Когато тя вдига, ѝ казва:

— Здравсти, Вий, обажда се Денис Фарентино, как си?

— О, здравей — натъртва жената и Денис долавя по гласа ѝ, че се радва на обаждането му. — Тъкмо си мислех, че си ми изгубил телефона или просто си изгубил интерес.

— Това е изключено — възразява Денис. — Срещна ли жена, която наистина харесвам, обикновено изчаквам една седмица. Ако и след това се сецам за нея, вече знам, че не си губя времето.

— Благодаря, господин следователю, поласкана съм.

— Е, искаш ли да вечеряме заедно някой път?

— С удоволствие.

— Довечера?

— Довечера не мога — отвръща Вий и по гласа ѝ личи, че е наистина разочарована. — Какво ще кажеш за утре вечер?

— Нека си погледна програмата, изчакай малко — отговаря Денис, после брой до десет и заявява: — Да, утре става. Ще мина да те взема към седем и половина, удобно ли ти е?

— Да, естествено — казва Вий. — Сега живея у приятелката си Лайза Джейкъби, авеню Нортън 8221, една пресечка северно от булевард „Санта Моника“.

— Чудесно. Очаквам с нетърпение да се видим — възкликва Денис.

— Аз също — отвръща Вий. — Наистина.

Сега Денис трябва да звъгне на Боб и да му каже, че за утре вечер е изникнало нещо и той е зает, дали ще може да отложат вечерята за вдругиден?

Боби отговаря, че не си представя какво може да бъде по-важно от това да пороботят върху историята за сляпото ченге, от която ще спечелят цял милион, но щом Денис искал, добре, могат да го направят и вдругиден.

[1] Тимъти Маквий, извършителят на атентата в Оклахома от 1995 г. — Б.пр. ↑

[2] Джон Уелс, американски сценарист и продуцент на «Западното крило», «Спешно отделение» и др. — Б.пр. ↑

[3] Дик Улф, американски сценарист и продуцент, «Законът и редът», «Клопка» и др. — Б.пр. ↑

[4] Дейвид Е. Кели, американски сценарист и продуцент, един от създателите на «Али Макбийл». — Б.пр. ↑

20.

Денис се е запалил дотолкова по идеята за сляпото ченге, че Боби също се вдъхновява. Тя наистина е по-добра от другата. По-оригинална е и макар че пак има колкото искаш екшън, пак се набляга върху мисленето в следователската работа, за което му е споменал Денис. Красивото на хрумването е, че действието се върти около героя, а героят в този случай е Денис. Боби знае, че е по силите му да напише сценария, и тази сигурност го кара да се усмихне. Добър е и го съзнава.

Докато се готви за срещата с Линда в „Айви“, се чувства прекрасно, както не се е чувствал от години. Пак го боли, ако се сети за Вий, но по-важното е, че от близо година за пръв път е седнал да пише, и то истински, а не просто за пари, и му спори. Успял е да проникне в съзнанието на Линда, двамата с Денис наистина са се сработили, сценарият, вдъхновен от убийството на Рамон, малко по малко придобива очертания и на Боби му харесва, че историята се разиграва в реално време и е истинска за разлика от измишльотините, върху които обикновено работи.

Единственото неприятно нещо е, че ако в разследването на убийството Денис стигне до задънена улица, може би ще се наложи Боби да му помогне и ако това означава да натопи Линда, какво пък, ще го преглътне. Така де, не е ли все тая, можеше още в самото начало, когато стана свидетел на убийството, да звъне в полицията.

И понеже Боби е писател и е свикнал да разговаря сам със себе си, той си отговаря на въпроса.

— Разбира се, че има разлика, говедо такова. Ако се беше обадил веднага, просто щеше да съобщиш за извършено престъпление, а сега ще натопиш жена, с която имаш връзка от корисни подбуди.

— Няма никаква разлика — заявява Боби на критикарски настроеното си „Аз“.

Резултатът е един и същ, независимо кога се е обадил в полицията, сега или тогава, а единственото важно в случая е именно

резултатът. Освен това как е възможно нещо да е било правилно тогава, а сега — не.

В последвалото мълчание Боби изпитва удовлетворение, че нравственият му компас все така сочи в правилната посока, после приключва с обличането и се отправя към „Айви“.

Докато вечерят и отпиват от виното, Боби и Линда се чувстват опиянени не само от него, но и от романтиката на тайната си любовна връзка (нима има нещо, което да възбужда повече?).

Боби почти не се докосва до храната и не откъсва очи от Линда, казва ѝ, че е ужасно привлечен от нея, и то не само заради секса, който („само не ме разбирай погрешно“) си е направо страхотен, но и от това, че си пасват, заради невероятното чувство, че във важното са еднакви. И двамата са дръзки, умни, съобразителни, авантюристично настроени, но освен това са обичливи, чувствителни и щедри, вечно търсещи човека, с когото наистина си заслужава да бъдат и когото да обичат.

Линда се пресяга и хваща Боби за ръката, без да се вълнува кой ги гледа. А повярвайте, има доста хора, които ги гледат.

— Знаеш ли — подхваща тя изненадващо притеснена, — за всичките години, откакто съм омъжена за Марв, това е първият път, когато наистина му изневерявам.

Забелязала съвсем разбираемото неверие на Боби, Линда се впуска да обяснява, че нямала предвид сексуалната изневяра. Марв бил изгубил сексуален интерес към нея още преди години, когато вкусовете му били станали... да речем, по-екзотични. Макар Линда и Марв да не отваряли дума за това, според нея в някакъв момент Марв бил решил, че тя удовлетворява без много шум потребностите си, но това изобщо не го вълнувало, понеже за него то било почти като да ходиш по голяма нужда. Човек трябвало да го прави редовно, без да го обсъжда и разгласява, насаме (дори и вместо тоалетна чиния да използва тялото на някоя проститутка), и после да чисти след себе си.

Марв бил от хората, които били в състояние да отделят сексуалното си „Аз“ от останалото в живота си, и той очаквал от Линда същото, очакване, което тя винаги е разглеждала като напълно основателно, още повече че първа си била сложила главата в торбата. Ето защо връзките ѝ били дискретни (най-малкото до Рамон, мисли си Боби), тя не влагала в тях чувства и по свой си начин била върна на

Марв точно толкова, колкото и той на нея — досега, до връзката с Боби Нюман, която, както вече ѝ се струвало, вероятно щяла да се окаже нещо повече от мимолетен флирт.

— Сега ще кажа нещо, за което по-късно сигурно ще съжалявам — обяснява Линда, — но ми се струва, че бих могла да се влюбя в теб. Може би се чувствам така, защото съм пийнала, но не е изключено да съм замаяна от виното именно защото ти вярвам. При всички положения с теб се чувствам така, сякаш няма невъзможни неща, а смятах, че отдавна не съм способна на това.

Повечето мъже ще се поласкаят да чуят подобно нещо от жена, толкова красива и богата като Линда Полсън, била тя трезва или пияна. За Боби обаче това е непредвидено емоционално усложнение. Едно е да предадеш жена, с която имаш безсмислен флирт — така да се каже, пито, платено — и съвсем друго, да я натопиш, без да ти мигне окото, след като тя ти е казала, че май се влюбва в теб.

Веднага проличава колко умна е Линда, когато му заявява, че не очаква от него същото обяснение. Разбирала, че двамата се намират в съвсем различна ситуация и Боби все още е наранен от разпадането на брака си. Досещала се, че поне Боби е обичал жена си, и трябвало да мине време, докато той бъде в състояние да продължи нататък. Просто му съобщавала къде е главата ѝ: между краката му, в случай че това е всичко, което той искал от нея, но била готова да рискува и да задълбае, когато и ако Боби имал желание.

21.

Разликата между големия и средния спортист е, че големият вижда по-добре от средния. Спортистът, който има такива заложиби, забелязва кога в играта настъпва застой. Топката изглежда по-голяма. И докато всички останали се суеят напред-назад, подскачат и преиграват, големите спортисти стоят на заден план, държат под око цялото игрище и чакат играта сама да дойде при тях.

Големият детектив като цяло прави същото. И тъй като Денис е голям детектив, той инстинктивно знае много неща. Знае например, че който и да е убил Рамон, няма опасност той да избяга. Знае и че който и да е убил Рамон, едва ли ще убие още някого. И накрая, знае, че Боби Нюман е ключът към разбулването на загадката и че стига Денис да е търпелив, с други думи, ако остави играта сама да дойде при него, плочките от пъзела ще се подредят и голямата картина ще се разкрие пред очите му. То е като да рисуваш по цифри с тази малка разлика, че сам трябва да се досетиш как да съединиш цифрите, преди да оцветиш рисунката.

Ето защо, след като Боби се е изпуснал неволно, че знае с какво точно е било извършено убийството, Денис стои вече два часа и дебне срещу къщата на Боби, а преди това и пред „Айви“. И когато входната врата се отваря, той вижда как Линда и Боби се прегръщат и се целуват — няма никакво съмнение, че са любовници.

Линда отива бързо при автомобила си и отпрашва, Боби затваря вратата, а Денис брои до десет и също си тръгва, доволен, че най-сетне играта е започнала да се приближава към него.

22.

Боби прекарва остатъка от деня в писане, прави си малка почивка, за да хапне нещо за вечеря, сетне продължава да пише някъде до след полунощ, когато си ляга и спи непробудно цели осем часа, дългоочаквана промяна след нощите, когато е спал по два-три часа, будел се е с непоносимо главоболие и е дремел на пресекулки, докато се развидели.

На другата сутрин си взима душ, обръсва се, облича чисти дънки и бяла риза и след като се поглежда в голямото огледало върху вратата в банята, остава доволен от видяното. Дава си сметка, че уж е тръгнал на помирителна среща с жена си и с адвоката, когато тя е наела за развода си, а не помни скоро да се е чувствал толкова щастлив. Отново се е заел да работи, отношенията му с Денис, с когото се е запознал от, меко казано, корисни подбуди, заприличват по-скоро на искрено приятелство (от което най-неочаквано могат да спечелят и двамата) и той има връзка с невероятна жена, с която отново се чувства желан и привлекателен.

Това не означава, че не му е мъчно за Вий. Всъщност тя му липсва много и сега Боби отива на срещата без адвокат не само защото не иска да дели с нея наполовина всичко, което е спечелил по време на брака. Продължава да храни някаква надежда, че щом го види такъв преобразен и подмладен, Вий ще реши да даде на брака им още един шанс. Но нали знаете, тъкмо си мислите, че нещата са потръгнали, когато животът ви изритва по задника, за да покаже на скритото ви „Аз“, че наистина не ставате за нищо, колкото и да се опитвате да си втълпявате обратното.

Е, точно това се случва и на Боби, когато той отива на срещата с Вий и с адвоката ѝ Хауард Борнстайн, гадно самонадеяно човече с вид на невестулка и с проскубана перука, напълно излишна, разбира се. (Какво ли ги прихваща тия мъже? Нима наистина си мислят, че никой не забелязва как това, дете са си нахлупили на главата, не е истинската им коса? Нима си мислят, че така са по-привлекателни за жените? По

им върви в бизнеса? Майко мила, какви ли грозотии са с истинската си коса? Но знае ли човек? Нищо чудно да се гледат в огледалото и да си втълпяват: „Неотразим си!“.)

Но както и да е. Първото, което излиза от Вий, е:

— Къде ти е адвокатът?

— Няма ли да ми кажеш: „Здрасти, Боби, радвам се да те видя, Боби, как си, Боби“, и чак тогава „Къде ти е адвокатът?“ — пита Боби, като се опитва да не се издава, че се е вкиснал още от самото начало.

Друг път!

Намесва се оная невестулка Хауард:

— Господин Нюман, от опит знам, че когато една от страните в развода се явява без адвокат, тя не желае да приеме нещата такива, каквито са.

На което Боби отвърща:

— Поне за мен нещата са такива, че бих искал да получа възможност да си върна жената.

— Нямам намерение, Хауард, да стоя тук и да търпя това — подвиква Вий. — Кажи му, ако обичаш, че няма да си върне жената, жена му го е зарязала, иска развод и каквото и да говори и да прави, нищо няма да се промени.

— По дяволите, Вий, не приказвай така, сякаш ме няма в стаята. Женени сме от шест години. Обичахме се. Аз още те обичам. Погледни ме!

— Господин Нюман — намесва се пак невестулката в опит да си възвърне властта в помещението. — Жена ви даде да се разбере пределно ясно, че не желае помирение. Така че, ако наистина я обичате, сега ще си тръгнете, ще си намерите адвокат и ще насрочите срещата за по-късна дата.

— Господин Борнстайн — отвърща любезно Боби, — затвори си плювалника и ме целуни отзад. — После на Вий: — Отново работя. Вече не пия. Сключих договор с „Ню Лайн“. Пиша сценарий, който наистина е добър. Разработвам нещо и за Ейч Би О. Признавам, бях непоносим, но това вече е минало, наистина. Единственото, което искам, е да ми дадеш още един шанс. Дори ще отида да се лекувам.

— Не — отсича тя. — На колко езика трябва да ти казвам, че всичко е приключило?

— На колко езика трябва да ти казвам пък аз, че още те обичам?
— пита Боби. — Въпреки че ме правеше на маймуна и се държеше ужасно с мен, макар че може би си го заслужавах, важното в случая е, че всичко се е променило. Аз се промених.

— Прекрасно. Радвам се за теб. Но и аз се промених. Вече не те обичам. Сега искам да получа развод и да продължа нататък с живота си.

— Просто ей така?

Сега вече Вий започва да се разгорещява.

— Не просто ей така. След шест години. След като се опитах, след като те умолявах как ли не да се лекуваш. След пианските ти изстъпления, след депресиите и униженията, след търпеливото чакане и надеждите, че ще се опомниш и ще започнеш да се държиш отново с мен като с жена, а не като с вещь, която се движи из къщата ти... и с непознат човек щеше да се отнасяш по-добре, отколкото с мен. Искам си обратно живота, Боби. Искам да бъда с някого, който държи на мен, подкрепя ме, насърчава ме. Който иска да споделя с мен живота си!

— Онзи тъпанар Джаред Акселрод иска ли да споделя живота си с теб? Ще зарече ли заради теб жена си? Сега вече си свободна, не се налага да се криеш от мъжа си. Любовникът ти продължава ли да те търси? Продължава ли всеки ден да те чука в хотел „Пенинсюла“?

— Нещастник! — съска му Вий. — Винаги ще си останеш нещастник!

— Е, аз не съм се заврял в някакво мижаво апартаментче в Холивуд и не чакам жененият ми любовник да ме потърси.

— Що не си таковаш таковата — крещи Вий и излиза с гръм и трясък от стаята, зарязвайки Боби за втори (и повярвайте, за последен) път.

Вратата се затръшва с трясък като картечен откос, но Борнстайн дори не трепва.

— Намерете си адвокат, господин Нюман. Нека ми се обади.

После си събира книжата и излиза, след което оставя Боби сам в помещението. Той хуква да го гони през стаята на секретарката.

— Няма да се учудя, ако и ти, негодник с глава на плъх, я чукаш от време на време — крещи Боби подире му, а секретарката направо заляга зад бюрото, за да не я видят, че се превива от смях.

Толкова за помирителната среща.

След като се прибира, Боби включва за пръв път от вечерта, когато са убили Рамон, записа, на който Вий се чука с него, и го гледа отново и отново като обсебен. Ревността и гневът го обземат като разпален с масло огън и така в съзнанието му изниква мисъл, която го поглъща като бързотечен рак и накрая се избистря в цялостен план.

Вероятно можете да причислите онова, което Боби прави оттук нататък, към желанието да си отмъсти на жена, която според него го е обидила и унизила. Можете да го обясните и с петте чаши уиски, които Боби изгълтва, защото ако беше поне малко трезвен, за нищо на света не би извършил подобно нещо. Но карай.

23.

Твърде скромните наблюдения, които съм натрупал през живота си на планетата, едва ли ми дават основания да се произнасям за човешкия жребий. С тази уговорка ми се иска да кажа, че според мен тайните и съпътстващата ги вина вероятно предопределят в основни линии нашия характер и като цяло са причината психоаналитиците да печелят толкова добре. Някои хора се чувстват всесилни със своите тайни, повечето от нас обаче се срамуваме от тях.

Бъдете честни пред себе си и си спомнете колко много тайни сте складирали в съзнанието си още от невръстното си детство, когато сте се подмокрjali в кревата. Или по-късно, когато сте крали пари от майка си и баща си. Или сте се заключвали в клозета и сте се опипвали. Или сте взимали без разрешение семейната кола.

Ами първият път, когато сте правили секс? Ако търсите блюдо на Петри, където да си отгледате покрай тайните и малко срам и чувство за вина, не е нужно да стигате по-далеч.

Когато навлезем в зряла възраст, сме обременени с толкова много тайни, че вече сме им изгубили дирята, както и с куп лъжи, които кръжат като вярна стража около тях. Вие сте обратен. Вие сте импотентен. Вие имате херпес. Чукате се с треньора си. Или с шефа на мъжа си. Или с най-добрата приятелка на жена си. Вие сте пияница. Изпаднал комарджия. Крали сте от фирмата, в която работите.

Мнозина си мислят, че се иска смелост да си признаеш тайните. Лично аз съм на мнение, че по-голяма смелост се иска да не ги споделяш. Хората обикновено си разправят тайните, защото те ги притискат с бремето си, и вместо да се потрудят, за да се променят и никога повече да не постъпват така, те си разказват и майчиното мляко, с надеждата да получат прошка и отново да се заемат да трупат в съзнанието си още и още гузни тайни.

Какво толкова му е смелото да издрънкаш на жена си, че докато си бил на бизнес конференция например, две проститутки са ти направили свирка? Или че чукаш секретарката си? (Това не е като да се

изповядаш пред свещеника, който, както чета напоследък, също си има главоболия със своите тайни.)

Ако сте късметлия, жена ви вероятно няма да ви отреже квитанциите завинаги, но със сигурност вече няма да ви остави да си разигравате коня (или да ви вярва напълно). Което съвсем не означава, че и тя си няма тайни (по всяка вероятност има). Означава, че има смелостта да не ги издава пред вас.

Първият ми брак беше като тренировъчен сутиен. Не беше много секси, затова пък ни вършеше работа, докато не ни отесня. Междувременно бившата ми жена се чукаше от време на време странично, аз също го правех, после и двамата допускахме грешката да си разказваме за извънбрачните връзки, сякаш това щеше да изглади нещата. След две-три нещастни години пътищата ни се разделиха.

Със сегашната ми жена, с която сме женени от шестнайсет години (две страхотни деца, дотук не мога да се оплача, да чукам на дърво и да си плюя три пъти в пазвата), нямаме никакви особени тайни (поне аз не знам да имаме), но знаете ли? Не искам да научавам какво е правила и с кого, преди да се оженим, и обратното. За какво ни е притрябвало?

Май вече споменах, че ние с жена ми винаги сме се старали да учим децата си да не лъжат — наред с другото наградата за това е, че не ти се налага да помниш какво си говорил. Но е наивно да мисля, че докато ги науча да не лъжат, те вече не са натрупали толкова много тайни, че се чудят какво да ги правят, или че не ме смятат за лицемер, задето ги карам да вършат нещо, на което самият аз едва ли съм способен.

От собствен опит знам, че най-голяма смелост се иска наистина да простиш, особено на човек, когото обичаш, и пак да му повярваш.

Разказвам всичко това, защото от време на време тези неща избиват при първа среща. Повечето първи срещи приличат на спаринг мачове. Мъжът и жената се проучват, разменят си добре усвоени лъжи и като цяло умуват дали си струва да ходят някъде и да се изчукат. Хората го правят непрекъснато. Правят го, защото са самотни, отегчени, защото мразят самите себе си или просто са твърде нерешителни, за да откажат. Но има и редки случаи, когато го правят, защото наистина са привлечени един от друг. И в тези редки случаи, когато има потенциал за алхимия, за магията на химията и

съвместимостта между един мъж и една жена, нещата обикновено се развиват по-бавно. Двамата знаят инстинктивно, че залогът е по-голям, а оттам и имат повече да губят, ако избързат.

На първата си среща в ресторант на име „Кианти“ на авеню Мелроуз в Холивуд Денис и Вий разбират съзнателно или подсъзнателно всичко това. Почти от самото начало между тях има някаква магия (можете да я обясните с ония досадни феромони) и двамата усещат, че не е зле да се отнасят малко по-внимателно един с друг. А това означава, че макар и да поразкрасява биографията си за пред Денис, Вий не се изкарва първа девственица. Сега, когато е на трийсет и две, дори и след шестгодишния си брак с Боби, тя почти няма от какво да се срамува.

Но и Вий си има своите тайни. Може да преглътне някак тъпото еднократно чуване с Рамон отчасти защото е ставало дума само за секс, но най-вече защото той е мъртъв и сега не може да я изрита по задника. Виж, връзката ѝ с Акселрод е друго. Там е ставало дума не толкова за любов и секс, колкото за възможностите и връзките му, до които Вий е искала да се добере, освен това той е женен (както и тя), което превръща връзката им в гузна наслада и срамна тайна. И Вий е готова да признае, макар и само пред себе си, че днес следобед си е изпуснала нервите в кабинета на адвокатата именно защото Боби е бил прав. Акселрод наистина си е негодник. Използвал я е и сега, след като тя е изоставила съпруга си, вече не я търси по телефона, а следобедите в „Пенинсюла“ са останали в миналото.

Вий разказва на Денис за детството си в Питсбърг, за двете години в „Карнеги Мелон“, където е следвала актьорско майсторство, за възходите и спадовете в кариерата ѝ, за възходите и паденията и в брака ѝ с Боби, които последните две-три години всъщност са си били главно падения. Споделя, че не се е двоумила и за миг дали да напусне съпруга си Боби и макар че ще го помни винаги, тази част от живота ѝ вече е приключила. Така иска да покаже на Денис, че не е някоя сломена от скръб женица, която иска да се поразсее с лек флирт с красивия следовател от отдел „Убийства“.

Колкото до Денис, той по професия си е пазител на тайни, собствени и чужди. (Няма да повярвате какви неща изповядват пред него хората: изнасилвания, убийства със или без изтезания, обезглавявания. Някакъв тип, хомосексуалист, му разказал как е

отрязал ръцете от китките надолу, ходилата и главата на своя любовник, после сложил голия торс на стола и до него главата с лицето надолу, а на пода подредил старателно крайниците. След като споделил тайната си, му олекнало дотолкова, че заспал направо върху масата в помещението за разпити.)

С тази уговорка трябва да отбележим, че Денис не помни да е бил толкова откровен с някоя жена, както е с Вий. Не ѝ споменава, разбира се, че се познава с Боби. Нито пък че Боби има връзка с Линда Полсън. И можете наистина да ми вярвате, че не проронва и дума как (скоро бившият ѝ) съпруг е ключът към разплитането на убийството на Рамон, макар че и самият Денис още не е съвсем наясно защо.

Казва ѝ (съвсем искрено) и че още откакто е видял снимката ѝ, иска да се срещне с нея, а от мига, в който са се срещнали, иска да бъде с нея, но не като евфемизъм на секса, а в буквалния смисъл на думата: да седи с нея, да ѝ говори, да я опознава, да споделя разни неща, да я гледа как се смее, да ѝ се радва, докато я наблюдава. Разказва ѝ за двата си провалени брака и признава, че вината е главно негова. Просто не ставал за брак, както не ставал и за дългата поредица случайни връзки след това, които също продължили ден до пладне, защото наред с другите причини жените все смятали, че Денис трябва да се промени малко в едно или друго.

— Всъщност — казва той на Вий, — докато ме слушаш, сигурно ще поискаш да си смениш телефонния номер.

Тя се смее и му казва да не се притеснява.

— Харесвам те какъвто си. Бях разочарована, задето не ми се обади, и се развълнувах, когато все пак ми звънна. Харесвам очите ти, харесва ми, че си ченге — не ме питай защо, още не знам — и няма да се опитвам да те променям. Днес няма и да спя с теб, защото те харесвам и не искам да бързам.

— За да оставим играта сама да дойде при нас — отбелязва Денис с надеждата Вий да схване какво има предвид.

— Точно така — потвърждава тя и му се усмихва по начин, от който той отново усеща как го присвива под лъжичката, а е смятал, че никога вече няма да го изпита.

Остатъкът от вечерята се състои от щастлива смесица от отлежало вино, вкусна храна и откритието, че си с човек, за когото

имаш чувството, че си познавал цял живот, макар това да ви е първата среща.

В автомобила на път за жилището на Вий Денис внезапно завива към тротоара и спира.

— Слушай, мога ли да ти кажа нещо?

Вий се извъръща и го поглежда.

— Искам да те видя пак. Утре, ако е възможно. И вдругиден. Нямам нищо против да не правим секс веднага. И до това ще стигнем, когато решим. Но ако нямаш нищо против, искам да те целуна, нека го направя сега, защото, когато спрем пред вас, вече ще се притесняваме.

Вий се отпуска в обятията му и те се целуват. Всички сме го изживявали и не се налага да го описвам, само ще кажа: струва ти се, че се целувате цяла вечност, а после, че всичко е свършило прекалено бързо, и в мига, когато устните ви се докоснат, знаеш, че си издул платната и си поел към голямо приключение, тласкан от топъл, дъхав, опияняващ попътен вятър.

24.

Всъщност приключението се оказва наистина голямо и гадно.

Работата е там, че никога не знаеш къде ще те отведе едно приключение, а аз ви гарантирам, че дори Денис не е подозирал какви ги върши Боби, докато той сваля (скоро бившата му) жена.

Порядъчно нахъсан от уискито и видеокасетите, Боби криволичи към спалнята, където тършува из шкафа със скъпоценностите и търси резервния ключ от тойотата, с която Вий го е напуснала. След като го намира, отваря малката каса, скрита в куха книга на лавицата до леглото му, взима пет стодоларови банкноти и две петдесетачки и ги пъха заедно с ключовете от колата в джоба си.

От дъното на чекмеджето в бюрото вади черното тефтерче на Рамон заедно с видеозаписа, на който Вий си мие зъбите с члена му (за миг на Боби му минава през ума дали да не го прати анонимно на Джаред Акселрод).

Отива в гаража, където за всеки случай държи двайсетлитрова туба с бензин, и я слага в багажника на автомобила си. След това мята черното тефтерче и видеокасетата в жабката на бокстъра, излиза с колата от гаража и се отправя към Холивуд.

За проститутките булевард „Холивуд“ е същото, както булевард „Ван Нюйс“ за автомобилите на старо. Стоката е наредена докъдето поглед стига, цените са съобразени с възрастта и състоянието, и в двата случая невинаги получаваш онова, което виждаш, и ключовата дума тук е „втора употреба“. Само ще кажем, че купувачът наистина трябва да си отваря очите на четири.

Боби оглежда бавно стоката по булевард „Холивуд“, докато привлича вниманието на ужасно гримирана проститутка, която докретва някак на десетсантиметровите токове до автомобила му.

Боби смъква прозореца откъм нейната страна и се надвесва над седалката. Проститутката се навежда и го оглежда.

— Ей, сладур, ще купонясваме ли? — пита тя.

— Колко взимаш за свирка? — пита без заобикалки Боби.

— А откъде да знам, че не си ченге?

— Не съм — уверява я Боби. — Какво да направя, за да ти докажа?

Проститутката се качва в колата и слага ръка между краката му.

— Извади го.

Боби смъква ципа и вади члена си.

— Колко?

— За това дребосъче ли? — смее се жената, понеже знае, че никое ченге няма да се разголи така.

— Обещавам ти, колкото по-близо е до устата ти, толкова по-голям ще ти се струва — отвръща Боби.

— Петдесетачка.

— Става — казва той, без да се пазари, макар и да знае, че е могъл да мине и с двайсет долара: готов е да плати още трийсет, само и само да предразположи жената за онова, което ще ѝ поиска след минета.

— Плаща се предварително — натъртва проститутката, изненадана, че Боби не се цигани.

Той ѝ дава петдесетачката и жената я пъха в малката си дамска чанта.

— Завий зад ъгъла и спри по-нагоре на улицата.

След като спира, Боби се прехвърля на седалката до волана, а проститутката коленичи между краката му и се заема за работа.

— Вече знаеш, че не съм ченге — заявява Боби, докато си вдига ципа, — ще ми помогнеш ли да си пооправя настроението?

— Как, сладур?

— Намери ми отнякъде два грама — отвръща той. — Един за теб, един за мен.

— Ще ти струва четири-пет стотачки — уточнява жената.

Боби ѝ връчва петте стодоларови банкноти и тя ги напъхва бързо в дамската си чанта, да не би той да се откаже.

— Май си намислил нещо, сладур — подмята проститутката и дори и не подозира колко много неща е намислил Боби.

Въоръжен с двайсетлитровата туба бензин, видеозаписа, на който Вий се чука с Рамон, черното тefтерче и грама току-що придобит кокаин, след двайсет минути Боби пристига в Западен Холивуд и поточно на авеню Нортън 8221, и спира срещу блока на Вий. Отпред има

нещо като паркинг и преди да извади от багажника бензина, Боби притичва да провери дали колата на Вий е там, а тя е там.

Без да губи и миг, Боби я отключва с резервния ключ и пъха в жабката черното тефтерче на Рамон заедно с видеозаписа. После вади грама кокаин и го мята на шофьорската седалка, така че да се вижда добре.

След като се връща без произшествия в автомобила си, се обажда да съобщи в пожарната, че някаква кола гори. После, за да не унищожи веществените улики, изчаква да чуе в далечината воя на сирените, след което залива набързо автомобила на Вий с бензин и го подпалва.

За нула време се появяват две дебелогъзи пожарни с надути сирени и Боби наблюдава от безопасно разстояние как огнеборците угасяват пожара още преди той да е нанесъл големи щети.

Когато отварят вратата на колата, за да източат водата, виждат на седалката кокаина и тутакси се свързват по радиостанцията с ченгетата. В участъка на Западен Холивуд очевидно не се скъсват от работа, защото след броени минути пристигат два патрулни автомобила и точно когато наставка пълна суматоха, се появяват и Денис и Вий.

Първо възхитен, а после и вцепенен, Боби наблюдава от около двеста метра, от отсрещния тротоар как Вий и Денис слизат от неговия автомобил.

„Лайнар такъв — мисли си Боби. — Чука се зад гърба ми с жена ми.“ И дори да е имал някакви угризения, задето е натопил Вий, те се изпаряват заедно с пушека, виещ се над тлеещата тойота.

„Майната ви и на двамата“, отсъжда Боби и си тръгва, без да го забележи никой от пожарникарите и ченгетата, наобиколили колата на Вий.

Денис вече е показал на ченгетата значката си, а те на свой ред му показват кокаина и сякаш се извиняват, обясняват, че нямат друг избор, освен да задържат под стража Вий и да конфискуват автомобила.

Може би смятате, че Денис е бил стъписан, но да бяхте видели отнякъде Вий. Автомобилът ѝ се е превърнал в купчина тлеещи желяза, ченгетата вече ѝ четат правата, докато ѝ слагат белезници, и тя си няма и понятие как вътре в автомобила ѝ е попаднал един грам кокаин.

— Честна дума, Денис, това е безумие — моли се Вий, ужасена и разплакана. — Не съм наркоманка. Никога не съм била. Станала е някаква грешка.

Стъписването и притеснението ѝ са си съвсем истински и макар че тя е актриса, Денис е склонен да ѝ повярва, затова ѝ нарежда да не казва нито дума на никого, докато гледа как я качват отзад на полицейския автомобил, за да я откарат в участъка на Западен Холивуд.

Ала още преди автомобилът да е потеглил, друг полицаи идва при Денис и му показва черното тефтерче и видеокасетата, които са намерили в жабката. Денис обяснява, че записът и бележникът са важни веществени доказателства в разследването на убийството, което той провежда, затова се налага да разпита Вий в участъка още преди да са ѝ предявили обвинение за притежаване на наркотици. И тъй като убийството се смята за по-тежко престъпление от наркотиците, Вий е предадена на Денис. Той благодари на колегите си за съдействието и обещава веднага щом приключи с разпита, да им върне Вий.

Със странна смесица от наслада и съжаление си дава сметка, че случаят му отново се е раздвижил и играта най-сетне се приближава към него.

25.

Доста след полунощ е, когато Денис идва да смени следователя от нощната смяна, който е пазил Вий. Очите ѝ вече са подпухнали и червени от плач и сега отново се пълнят със сълзи.

— Загазила си не на шега — казва ѝ Денис.

— Знам, че звучи налудничаво — отвърща тя, — но според мен Боби ми е подхвърлил наркотика в колата.

— Защо ще го прави? — учудва се Денис.

— Защото днес се скарахме лошо.

— Защо?

— Той дойде при адвоката ми. Беше предвидено като помирителна среща, но Боби не искаше да чуе за друго, настоя да сме се съберели отново, а аз отвърнах, че това няма да стане. Той се ядоса, после аз също си изпуснах нервите, започнахме да си крещим и да се обиждаме и аз си тръгнах. Той е, опитва се да ме натопи, сигурна съм.

— Остави ги наркотиците — казва Денис. — Те не са ти проблем.

Вий внезапно се вцепенява от безизразния му глас, гласа на ченгето, който дотогава не е чувала нито веднъж.

— В смисъл?

— В жабката на автомобила ти са намерили и тефтерче на Рамон Монтевидео, в него той е изброил жените, с които е спал последните година-две, заедно с описание какво са правили и как са се представили. Теб също те има: свирка, пет плюс, пици.

Вий инстинктивно си запушва устата с ръка и го зяпва. Ето, пак опираме до тайните. До същата онази тайна, за която на Вий и през ум не ѝ е минавало, че накрая ще я захапе отзад и че сега единственият въпрос, който тя може да си задава, е доколко силна е отровата.

— Освен това — продължава Денис — са намерили този видеозапис.

И той го вади от лъскавата мукавена кутийка.

— О, господи, не! — простенва Вий — чак сега разбира, че Денис не току-така я е попитал дали е чувала, че Рамон тайно е записвал любовните си похождения.

Той включва телевизора и пъха касетата във видеото.

— Моля те, недей — проронва Вий. — Моля те.

Въпреки това Денис го включва и ето, Вий се е надвесила над Рамон: това е най-унизителното нещо, което е виждала през живота си. Плисва я срам, заслепена е от сълзите, избили в очите ѝ, и безсилна да гледа повече, тя отпуска глава.

Денис се смилява над нея и спира записа, после го вади от машината и го прибира в кутийката. Подава ѝ хартиени салфетки и казва:

— И така, изяснихме нещата. Имала си връзка с този тип...

— Не беше връзка. Правили сме го само веднъж.

— Няма значение. Спала си с него. Той те е записал. После го откриват мъртъв на пода в спалнята му, а в жабката на автомобила ти намират видеозаписа и това черно тефтерче.

— Кълна ти се, Денис, повярвай ми. Спала съм с него само този път. И аз не знам защо. Вероятно ме е било яд на Боби. Рамон правеше така, че да се чувствам привлекателна... Постъпих глупаво, не биваше да го върша, и тогава се срамувах от себе си, а сега си нямаш и представа колко ме е срам и колко съм притеснена. Но не съм убивала Рамон. Не съм и подозирала, че съществува такъв запис, за пръв път виждам и черното тефтерче. Повярвай ми. Моля те. Кълна ти се. — Макар и разплакана, Вий поглежда право в лицето Денис. — Знам, че съм загазила. Знам, че ти вероятно няма да поискаш да ме видиш повече. Но те моля, повярвай ми. Не съм наркоманка. Не съм убила Рамон. Нямам представа как всички тези неща са се озовали в колата ми.

— Чуй ме, Вий — подхваща Денис. — Положението ти наистина не е никак розово. И няма никакво значение дали аз ти вярвам. Тук има достатъчно веществени доказателства, за да те обвинят в убийство, освен това нямаш алиби.

— Имам — отсича Вий, забравила, че е била унижена и че не може и да очаква Денис да я помисли за друго освен за долнопробна холивудска пачавра, която се опитва да пробие с чукане, а не с качества.

Затова му разказва за връзката си с Джаред Акселрод, за следобедите в „Пенинсюла“, дори Боби щял да потвърди, защото ги бил засякъл случайно пред хотела и именно това било дало повод за караницата, заради която Вий е решила да сложи край на брака си. Тя обяснява, че вечерта, когато Рамон е бил убит, е била с Акселрод в апартамента му в хотел „Пенинсюла“ и по очевидни причини не го е споделила с Денис. Когато ти се струва, че се влюбваш в някого, не му разказваш за връзката, която имаш с друг. Освен това Акселрод е женен, има деца и Вий е искала да предпази от злепоставяне него и семейството му.

— Още ли се срещаш с него? — пита Денис.

— Не — отговаря Вий. — Всичко приключи.

— Вярвам ти — натъртва той. — Но докато не проверя, не мога да те пусна.

— В затвора ли ще ме вкарат? — пита Вий.

— Не. Не мога да те пусна да си отидеш у вас, но мога засега да те задържа тук. И ако наистина ми казваш истината, ще поговоря с прокурора, ще видя какво мога да направя, за да не ти предявяват обвинение за кокаина.

— Благодаря ти, Денис. И ужасно съжалявам.

— Чуй ме, Вий. Аз съм ченге. Нагледал съм се и съм се наслушал на много по-големи страхотии. Всички правим неща, от които се срамуваме. И аз не съм ангел. Разбра ли?

Денис забелязва признателната ѝ усмивка и ѝ казва да стои тук и да кротува. И за пръв път от няколко часа страхът и срамът на Вий се попригъпват и тя си дава сметка, че Денис вероятно е от малцината мъже, които могат не само да те разберат, но и да ти простят.

26.

В девет без петнайсет на другата сутрин Денис показва полицейската си значка, спира на паркинга пред „Фокс“ и влиза при секретарката на Джаред Акселрод, жена на име Силвия с лице като на съсел, която пази портите на двореца.

— Какво обичате? — пита тя, а подтекстът е: „Не те знам кой си, не ми се виждаш важен и ще стигнеш до шефа само през трупа ми“.

— Ако нямате нищо против, бих искал да поговоря с господин Акселрод — обяснява Денис и ѝ показва значката. — Казвам се Денис Фарентино.

— Господин Акселрод е в творческо заседание и не може да бъде безпокоен. Кажете на мен защо го търсите, а аз ще му предам да се свърже с вас.

Денис се усмихва и отвърща благо-благо:

— Предайте на господин Акселрод, че го търся във връзка с едно убийство, което разследвам: ако не ме приеме незабавно, ще разбия вратата и ще го завлека с белезници в автомобила.

Сега вече е привлякъл вниманието на секретарката. Тя вдига слушалката на телефона, набира вътрешния номер и казва:

— Търси ви един следовател на име Фарентино. Обясних му, че сте в заседание, но той настоява. — После затваря и оповестява: — Господин Акселрод ще ви приеме.

Ако с поглед можеше да се убива, сега, докато ние с вас си говорим, Денис вече щеше да е на оня свят.

— Благодаря — отвърща той и след като озарява секретарката с най-лъчезарната си усмивка, отваря вратата на кабинета на Акселрод.

— Заповядайте, влезте, господин следовател. Джаред Акселрод — представя се другият мъж и протяга ръка. — Радвам се да се запознаем. Ще пийнете ли едно кафе?

Изрича го, докато се ръкуват.

— Разбира се, с удоволствие — отговаря Денис на превзетия негодник, когото вече мрази. — Без сметана и захар.

— Силвия! Донеси на господин следователя чаша кафе, без сметана и захар! — И махва към канапето. — Заповядайте, седнете де! Денис сяда.

— Тя ми каза, че сте били зает и не сте могли да ме приемете, имали сте творческо заседание.

— Единственото заседание, на което съм присъствал, беше между задника ми и дъската на тоалетната чиния. Вършех си сутрешната работа. — А когато секретарката влиза с кафето, Акселрод добавя вече заради нея: — Силвия е нашият цербер. И на мен непрекъснато ми повтаря, че съм бил зает и не съм приемал никого.

Върху нацупените устни на жената се появява нещо като усмивка, която би натрошила и стъкло, но когато тя поднася кафето на Денис, той все пак казва:

— Благодаря!

Двамата изчакват секретарката да излезе и да затвори след себе си вратата и чак тогава Акселрод пита:

— Е, господин следовател? С какво мога да ви бъда полезен?

И тъй като Вий седи в предварителния арест на участъка в Холивуд и животът ѝ е на косъм от това да бъде провален, Денис не си губи времето да разиграва номера на Колombo.

— Трябва да поговорим за Вий Уолас — подхваща той без недомлъвки и забелязва как очите на Акселрод за миг се разширяват.

— Какво за нея?

— Имате връзка с Вий.

— О, я чакайте, господин следовател. Това изобщо не е вярно. За бога, та аз съм семеен мъж. Но дори и да не бях, Вий е актриса, все едно да сера там, където ям. Да не говорим пък, че мъжът ѝ ми е приятел и колега.

— Не ме баламосвайте, Джаред — отсича Денис, — ако не искате следващия път да разговаряме у вас, по време на вечеря, а жена ви и децата да се чудят какво иска от баща им един следовател от отдел „Убийства“.

— Ужас! — възкликва посърнал Джаред.

— Държим ви под наблюдение в хотел „Пенинсюла“. Наели сте там апартамент. Не искам да ви притеснявам, но ще се видя принуден да го направя, ако още сега не ми кажете истината.

— Добре де — примирява се Джаред и сякаш се смалява в огромния фотьойл. — Бяхме известно време заедно. Защо питате?

— Опитвам се да установя къде е била вечерта, когато е бил убит Рамон Монтевидео.

— Майко мила! — възкликва Акселрод. — Установявате къде е била Вий!

Денис се сеща за онова малко лепенце, Ари Голдстайн, представящо се за агент и реагирало почти по същия начин, със същото неволно злорадство.

— Онази вечер с нея ли бяхте?

— Тя какво ви каза, с нея ли съм бил?

— Пак шикалкавите, Джаред, а аз си мислех, че вече сме прескочили този етап.

— Вижте какво, господин следовател, трябва да съм наясно. Цялата тази история ще ме ухапе ли отзад? Защото ако...

— Колко пъти да ви казвам, че не искам да ви zlepоставям? — пита Денис. — Освен това съм голям почитател на творчеството ви.

— Добре де — повтаря Акселрод, донякъде успокоен. — Имахме лека закачка. Знаете как стават тия неща. Не че съм го търсел, но когато ти пада от небето, както всъщност се случи, ако си американец, не върви да откажеш.

Все едно са двама мъже, които си говорят в съблекалня за жени.

— Значи все пак сте били с Вий вечерта, когато Рамон е бил убит?

Акселрод кимва.

— Но всичко приключи, кълна ви се — добавя той. — И разчитам на вашата деликатност, господин следовател.

Денис отпива последна глътка кафе и се изправя.

— Няма да издам тайната ви, Джаред, и съм ви признателен за откровеността.

Ако иронията беше дъжд, Акселрод щеше да прилича на давец се плъх.

Вече на вратата, така че да го чува и Съсела, Денис подмята съвсем в стила на Колombo:

— А, да, между другото, може би ще предупредите Силвия, че следващия път, когато се обадя или намина, ще намерите време за мен.

27.

Купували ли сте си някога билет от лотарията? Дори и да не го правите редовно, от време на време, когато джакпотът достигне няколко милиона, да речем, седемдесет — осемдесет и пет, вие сигурно си казвате: „Какво пък, дай да опитам и аз“, и докато си плащате закуската в закувалнята в универсалния магазин, си взимате вместо ресто няколко лотарийни билета.

Твърди се, че вероятността да спечелите от лотарията е някъде едно на четирийсет милиона. По-вероятно е да ви удари гръм или някоя сутрин да се събудите и да установите, че през нощта сте се превърнали в гнусна хлебарка. Въпреки това си купувате билети от лотарията, нали така? И си мечтаете какво ще направите с парите, когато спечелите.

Дайте да видим сега... осемдесет и пет милиона, от тях махнете по-дребните печалби и ще останат някъде към петдесет и четири милиона по днешен курс, които трябва да разделите на две заради данъците, така че ви остават двайсет и седем милиона — чисти, чисти пари.

Започвате да ги харчите. Все пак сме в Лос Анджелис, затова решавате, че можете да прежалите шест-седем милиона за приличен дом, какъвто приляга на новото ви положение на мултимилionер, и още един милион за обзавеждане. После пръскате два-три милиона за разни играчки, например за ферари „Пининфарина“ купе, за подобаваща винарска изба с най-отлежалото вино на света и с битова техника последен писък на модата. Извадете от двайсет и седемте милиона, които сте имали в началото, десет и ви остават седемнайсет. Казвате си, няма да се държа като последния смотаняк. Спечелил съм от лотарията. Стига да харча разумно, мога да не работя, докато съм жив. И така, взимате останалите седемнайсет милиона и ги влагате в освободени от данъци акции с мисълта, че те ще ви осигурят приходи, с които да живеете до края на дните си, но се оказва, че това вложение е точно толкова неизгодно, както всяко друго. Знаете ли колко ще

печелите на година от тези акции за седемнайсет милиона? Някъде към сто седемдесет и пет хиляди долара.

Добре, нека почнем отначало. Купили сте си два-три лотарийни билета. Колкото и да е невероятно, парашутът ви се е отворил и вие сте спечелили осемдесет и пет милиона, но дори и да не броим приятелите и роднините, които тутакси са се наредили на опашка с протегнатата ръка и са започнали да ви наричат скръндза само защото не искате да споделите с тях печалбата, накрая какво получавате? Хубава къща и сто седемдесет и пет хиляди на година, които едвам покриват данък „Сгради“ и поддръжката. Въобразявали сте си, че сте забогатели, а се оказва, че пак трябва да работите, за да се изхранвате.

Е, осемдесет и пет милиона вече не са онова, което бяха едно време. Въпреки това обаче вие си купувате билетите, защото, вместо да мислите какво ще правите с късмета си, когато той наистина ви се усмихне, се отдавате на мечтите си. Пак по тази причина, госпожи и господа, въпреки че вероятността щастие то да им се усмихне е едно на един милиард, хората се хващат на въдицата и си въобразяват, че могат да преуспеят в Холивуд. Слава, пари, свобода, секс, власт, какво ли още не, накратко, бягство от обичайните ограничения на нормалния живот, и единственото, което се иска за всичко това, е голям късмет, голяма красота (няма да е зле да я подплатите и с големи цици) и желание (дори решимост) да прецакате приятеля си, преди той да е прецакал вас. Нали знаете какво казват хората: успехът не е тъй сладък, ако не е съпътстван от провала на някой приятел.

И така, ако си представяте Холивуд като безкрайна лотария, където вероятността да ви удари гръм е по-голяма, отколкото да пробиете, ще получите бегла представа за завистта, настървеността и неприкритата агресия, на която се натъквате, докато пълзите по корем по огромното минно поле, дялящо ви от успеха, до който се домогвате със зъби и нокти.

В този сценарий талантът идва след амбициите, а нравствеността в най-добрия случай се води безследно изчезнала. Въпреки това кандидатите за слава не спират да прииждат. Може би е някакво изпитание за човешкия дух или нагледен пример за Дарвиновата представа, че оцеляват най-годните. Или може би става дума за едно и също: извинявай, но ми се разкарай от пътя, дай ми каквото искам, или аз сам ще си го взема от теб.

Почти всички, които се стичат в Холивуд с надеждата да спечелят от лотарията, така и не се докопват до играта. Но всеки, който поне за кратко се е озовал в периферията на славата и богатството, ще ви каже, че ако птичката все пак е кацнала за малко на рамото ти и ти не я уловиш, значи си най-големият, двайсет и четири каратов смотаняк.

Освен това, колкото и трудно да е да постигнеш успех, още по-трудно е да го задържиш. Пак по същата причина да имаш нравствен компас, е значително по-лесно, отколкото да го удържиш, когато те плисне потопаът на алчността, покварата, ревността, завистта и като цяло нравственото падение, които са запазена марка на развлекателната индустрия в Холивуд.

Денис пръв ще ви каже, че и той не е вода ненапита. И в личен, и в професионален план е вършил неща, с които не се гордее. Заобикалял е закона, погазвал е правата на гражданите, но винаги е имал съвест, винаги е правел разлика между добро и зло и когато е вършел злини, винаги е съзнавал, че си го е позволявал от благородни подбуди. Но започнеш ли да се извиняваш с това, че целта оправдава средствата, стъпваш на доста хлъзгав терен и Денис го знае.

Покрай всичко това той се сеща как веднъж е ходил в Ню Йорк, за да прибере шестстотин хиляди долара в брой, някакъв негов приятел актьор ги бил спечелил за една събота и неделя, когато страшно му провървяло на залаганията на мачовете по американски футбол за любители и професионалисти. Приятелят се страхувал да отиде сам отчасти защото бил знаменитост, отчасти защото се притеснявал да не би да го убият заради парите. Шестстотин хиляди долара в брой, сложени в сак, не са шега работа. Хората убиват и за суми с далеч по-малко нули.

И така, за да му послужи, въпреки че съзнава рисковете, Денис се вдига и отива в Ню Йорк, където във входа на жилищен блок в Горен Уест Сайд се среща с някакъв тип на име Бого и прибира сака, като междуременно показва уж случайно деветмилиметровия глок върху колана си. Проверява дали всички пари са в сака, после, преди да поеме обратно към летището, Бого му се ухилва до уши и подмята: „Америка, а? Каква държава!“.

Наистина! Докато пътува със самолета обратно към Лос Анджелис, Денис неволно прехвърля наум всички начини да офейка с

парите. Все пак са спечелени от залагания, натъпкани са в платнен сак, който той стиска между краката си. Достатъчно е да каже на приятеля си, че букмейкърът го е измамил. Или че във входа са го причакали трима бабаити. Или че някой е задигнал парите от хотелската му стая. Или може би не се налага да прави нищо повече от това да погледне приятеля си в очите и да възкликне: „Какви пари?“. И какво ще стори приятелят му? Нищо. Залаганията са забранени по закон, а Денис е ченге.

Вечерта той, разбира се, отнесъл сака, натъпкан с банкноти, на приятеля си, който му бил страшно признателен и който следващата седмица ги изгубил до последния цент на комар в Лас Вегас.

Денис се зарекъл пред себе си, че ако птичето отново кацне някога на рамото му, този път няма да си проиграва шанса.

Тези размисли върху нравствените последици на успеха и на провала са изложени пред вас, госпожи и господа, от Денис Фарентино, докато той се качва с автомобила си към къщата на Боби върху хълмовете на Холивуд, като пътем набира номера на Линет Алварес от окръжната прокуратура.

След като тя вдига, Денис ѝ казва:

— Ти ли си, Линет, обажда се Денис... Добре съм. А ти?... Знам, затънал съм до гуша с тоя Рамон Монтевидео... Знам, на всяка цена, обещавам. Съвсем скоро. Но знаеш ли, можеш ли да уредиш нещо?

И ѝ разказва как снощи са задържали под стража Вий, как е иззел случая от полицаите, които са намерили наркотика, защото е трябвало да разпита жената за веществените доказателства, намерени в колата ѝ заедно с дрогата и свързани с разследването на убийството.

— Оказа се, че коката е подхвърлена — обяснява Денис, — сега отивам да го потвърдя, но междувреме държат клетото момиче в участъка в Холивуд, уплашено е до смърт, искам да уредя да я пуснат. Ще ми направиш ли тази услуга? — Денис се подсмивва. — Не, не я чукам. Щях да ти кажа, ако я чуках, кълна ти се. Ще го уредиш ли? Ти се заеми с документите, а аз ще помоля Лони да я хвърли до тях. Страхотна си.

Вече е спрял пред къщата на Боби.

Когато той му отваря, Денис се взира в едnodневната му брада и подпухналите, кървясали очи.

— Изглеждаш ужасно — отбелязва той. — И смърдиш още по-ужасно.

— И аз те обичам — отвърща Боби и влиза обратно в къщата, където си сипва кафе.

— Налей си и ти — подканя той Денис.

— Тази сутрин сме в страхотно настроение.

— Що не си таковаш такавата. Какво искаш?

На Денис не му е до шегички и увъртания, все пак не е мигнал цяла нощ и Вий е още на топло.

— Къде беше снощи? — пита той без недомлъвки.

— Вкъщи си бях, писах и пих, после само пих, заспал съм и ето ме сега. А ти къде беше? — натъртва Боби.

Денис долавя, че той ще се държи гадно, а не е в настроение за такива изпълнения.

— Имам теория. Искаш ли да я чуеш?

— Обичам хубавите теории — отвърща другият мъж.

— Та теорията ми е, че след като Вий те е напуснала, си излязъл вкиснат на терасата и си почнал да шпионираш с телескопа съседите, после по една случайност си станал свидетел на убийството на Рамон Монтевидео, откъдето и знаеш, че той е бил пречукан със собствената си награда „Алма“, нещо, което не беше разгласено. И вместо да съобщиш в полицията, си решил да напишеш сценарий. Обаче добрият сценарист трябва да познава героите си, какви са подбудите им и така нататък. Затова си отишъл у Рамон, проникнал си в спалнята през вратата откъм басейна и си намерил тайното му съкровище от видеозаписи, както и касетата във видеото, на която Рамон се чука с който го е убил, а това, предполагам, е сегашната ти тръпка Линда Полсън. — Денис вече е привлякъл цялото внимание на Боби и съвсем се увлича в разказа си. — След това претърсваш стаята, намиращ тъпото тефтерче на Рамон с името на жена ти в него, тършуваш, докато откриваш и нейния запис, онзи, на който тя прави свирка на Рамон, и се изнасяш заедно с черното тефтерче, записа с жена ти и най-важно, с касетата, на която се вижда как Линда Полсън пречуква Рамон. Знаел си, че си длъжен да се обадиш в полицията, но е по-забавно да го опишеш, отколкото да го съобщиш. Затова започваш връзка с Линда. Вече знаеш, че тя постоянно слага рога на Марв, е, то всеки в града го знае — сприятеляваш се и с мен, за да чуеш какво мисли едно ченге, а

после, когато вече ти се струва, че си спечелил от лотарията, вие с жена ти се изпокарвате жестоко в кабинета на адвоката ѝ, защото ти настояваш Вий да се върне при теб, а тя не иска и да чуе, заради което ти хрумва да ѝ дадеш малък урок, като я натопиш за убийството на Рамон. Подхвърляш в колата ѝ кокаин, подпалваш я и когато пожарникарите намират дрогата, те се обаждат на ченгетата, които пък откриват записа и черното тефтерче, и бинго! — кокаинът е само началото. А джакпотът е, че жена ти е задържана под стража за убийство... Добре измислено, а?

Боби клати глава.

— Изумително — възкликва той. — Наистина си изумителен. А искаш ли да чуеш моята теория?

Денис свива рамене.

— Защо пък не!

— Добре тогава. Ето я. Във връзка с разследването разпитваш жена ми. Тя се прави на вода ненапита, мига ти сладко с дълги мигли, както прави с всеки мъж, изпречил ѝ се на пътя, а ти си си голям мераклия, казваш си, защо пък да не опиташ. Защо да не я заведеш на вечеря, да не ѝ изиграеш тъпия си номер с Коломбо, да ѝ разкажеш някой и друг случай, да я отведеш у вас и да я изучааш. Когато отивате пред блока, наоколо гъмжи от пожарникари и полицаи, те искат да задържат Вий под стража заради кокаина, който са намерили на седалката в колата ѝ, но междувременно се натъкват и на тефтерчето на Рамон, както и на видеозаписа, на който Вий се скъсва да се чука. Рамон ѝ е писал пет плюс за свирката и ти ще се пръснеш от яд, ако също не пробваш и може би да сравниш мнението си с неговото. Затова притискаш Вий, тя отрича всичко, къдне ти се, че мъжът ѝ е подхвърлил дрогата в автомобила, освен това се е чукала с Джаред Акселрод, да си проверял, вечерта на убийството е била с него, кълняла се, умолявала те да ѝ повярваш, дрън-дрън-дрън... Дотук добре ли се справям?

— Дотук се справяш така, че нищо чудно да те задържа под стража.

— За какво?

— За укриване на веществени доказателства. За възпрепятстване на правосъдието и на полицейското разследване.

— Това не ти е епизод на „Коломбо“, Денис. Трябва да го докажеш, а според мен не можеш.

— Ами ако ти донеса заповед за конфискация на компютъра? Нима твърдиш, че сценарият, който пишеш, няма да ми даде доказателствата, които търся?

„Мамка му! Сценарият!“

— Затова ти предлагам да се разберем по мъжки — заявява Денис. — Първо, искам една четвърт от парите, които ще ти броят за сценария, освен това ще ме пишеш съавтор. Второ, ще ми разкажеш всичко, ама всичко от начало до край: кого си видял, какво си взел, всичко. Не го ли направиш, ще се постарая да те тикнат зад решетките за двайсет години и тогава наистина ще имаш за какво да пишеш, най-малкото когато задникът не те боли чак толкова и си в състояние да седнеш.

— Добре — съгласява се след две-три секунди Боби. — Ще ти дам една четвърт в замяна на това, че няма да ме закачаш и да посочваш името ми. Но колкото до съавторството, първо трябва да ми покажеш, че наистина можеш да пишеш и си нещо повече от ченге с няколко тъпи историйки, които обичаш да разказваш на халба бира пред туристите. И докато не докажеш противното, си оставаш кукла на конци, а аз съм човекът, който ти е бръкнал отзад и ти мърда устните.

Денис изведнъж усеща ужасна умора, затова казва, добре де, от мен да мине.

Боби му носи записа, на който Линда чука Рамон и после го халосва с двукилограмовата „Алма“, и си признава, че наистина има връзка с нея, та, както се е изразил и Денис, да надзърне за малко в главата ѝ. Дори разказва на Денис за срещата в кабинета на адвоката, който Вий е наела, и как едва след като тя го е пратила по дяволите, му е хрумнало да я натопи за убийството, но само колкото да ѝ натрие носа и да ѝ е за урок. Никога е нямало да допусне наистина да изкарат нея виновна.

След това предупреждава Денис за Вий.

— Видял си я на записа с Рамон, приискало ти се е и на теб да я изучаеш, да видиш за какво става въпрос и после да я зарежеш. Но с Вий нещата не стават точно така. Тя е много хитра. Ще те изуча, а после и ще те прецака, както направи с мен.

— Не ми се слушат тъпотии — отсича Денис и очите му стават ледени.

Боби може би е вкиснат, задето Денис е хвърлил око на жена му, или просто не си дава сметка, че полицаят наистина му крои шапка, но не се спира въпреки предупреждението.

— Единственото, което ти казвам, е, че представите на Вий за бляскава кариера не включват двама малки сополанковци в Нортридж и ченге, което се мисли за много умно и се навърта в периферията на шоубизнеса. Не бих го нарекъл трамплин към славата, която тя винаги е гонела. Затова ти казвам, не си хаби патроните. А ако е по-силно от теб, после да не ми ревнеш, че не съм те предупредил.

28.

По-късно същата сутрин Денис се обажда по телефона на Линда Полсън и я пита дали има нещо против днес следобед да намине за кратък разговор в полицейския участък на Холивуд, били възникнали два-три свързани с Рамон въпроса, които той би искал да ѝ зададе. Спешно ли е, пробва почвата Линда, или може да почака? Денис отвърща, че не би го определил точно като спешно, но че му се иска да приключи с тази част от разследването и да продължи нататък — нещо, което не можел да стори, докато не съпоставел някои от фактите с нейния разказ.

По линията настъпва кратко мълчание, после:

— Имам ли причини да се притеснявам, господин следовател? Трябва ли ми адвокат?

Денис я уверява, че е излишно да се притеснява и не ѝ трябвал адвокат. Линда споделя, че никога досега не е влизала в полицейски участък, вероятно е любопитно. Денис обещава да я разведе, както се развежда ВИП гостенка, и Линда му съобщава, че щяла да намине по някое време следобед.

В три без нещо тя се появява в полицейския участък на Холивуд и да го вземат мътните, наистина изглежда страхотно. Има жени, които са най-хубави малко преди да навършат дваисет или година-две след това, а после започват бавното дълго спускане към ада. Има обаче и жени като Линда Полсън, които и без пластични операции стават с възрастта все по-секси и все по-красиви. (Лично аз все повтарям на жена ми, че ако хлътна някога, то няма да е по някое девойче. Но това е друга опера.)

И така, дори в участъка на Холивуд, където ченгетата са се нагледали на какви ли не хубавици, всички се обръщат да видят Линда Полсън.

Горе в помещението на следователите Денис я запознава с Лони, колегата, с когото работи в екип, после я отвежда в стаята с телевизора.

— Наистина съм ви признателен, че се отзовахте толкова бързо — казва ѝ той.

— Стори ми се важно — отвръща Линда, докато оглежда продъненото канапе, столовете и масата в средата на помещението.

— Да, защото ви попитах дали познавате Рамон и вие отговорихте, че съвсем бегло — започва направо Денис.

— Точно така.

Той си проверява бележките.

— Казахте, чакайте да видя... казахте, че ви се е сторило забавно да присъствате на курса му, за да пораздвижите актьорските си мускули...

— Да.

— Но не споменахте, че с Рамон сте раздвижвали не само актьорските си мускули.

Линда внезапно се вцепенява.

— За какво намекувате, господин следовател?

Денис грабва дистанционното и пуска видеото. На екрана се появява образът на Линда, която се чука с Рамон, чуват се и приглушени страстни звуци: горната табла на леглото, която се удря ритмично в стената точно като щора, която при ураганен вятър се блъска в прозореца, все по-силните стонове на Линда: „О, да, о, да, скъпи, о, боже!“, глухото шляпане на потните им тела, докато Рамон ту прониква в Линда, ту излиза от нея.

Денис е гледал записа достатъчно пъти и сега му е по-интересно да наблюдава Линда — наистина е възхитен, че тя дори не трепва или не свежда засрамена очи. От израза ѝ човек може да остане с впечатлението, че гледа телевизионен филм, където изпълнява главната роля. Всъщност, като се замисля, си е почти така, въпреки че се съмнявам да прочета точно за този епизод в „Не пропускайте по телевизията“.

Денис спира записа точно преди Линда и Рамон да стигнат до основното събитие.

— Откъде го взехте? — пита тихо Линда.

Денис ѝ обяснява, че Рамон е снимал любовните си похождения с камера, скрита в шкафа срещу леглото, което не е съвсем пряк отговор на въпроса ѝ, но при тези обстоятелства това става неоспорено.

— Защо ли не съм изненадана? — възкликва жената и сега, след като е привлякъл изцяло вниманието ѝ, Денис отново пуска касетата и Линда вижда как разговорът след любенето загрубява, после прераства в насилие и накрая в убийство.

Денис изключва видеото.

— Май споменахте, че не ми трябва адвокат — напомня Линда.

— Наистина не ви трябва — потвърждава той. — Поне засега. В момента ви трябва приятел.

— И от мен се очаква да повярвам, че това сте вие.

Тонът е риторичен, ала Денис предпочита да отговори буквално.

— Първо ме изслушайте и после ще решите сама. Ако и след това продължавате да настоявате за адвокат, няма да ви разубеждавам.

Той изчаква Линда да проумее, че светът ѝ внезапно се е променил, после нанася съкрушителния удар.

— Аз съм ченге. Повярвайте, виждал съм много по-страшни неща от това тук — натъртва Денис, като сочи видеото. — Пък и разбирам малко от човешка природа и не осъждам начина ви на живот. Казвам ви това, защото ми се иска да ми повярвате, че сте ми симпатична. Умна сте, изглеждате страхотно, имате чувство за хумор, освен това предполагам, че да си жена на Марв Полсън, не е от най-забавните неща в увеселителния парк, колкото и пари да има той. Накратко, нямам намерение да ви пращам в затвора за убийство, за което може да се докаже, че е извършено при самозащита. И така, единственото, което остава да обсъдим, е дали ще упражните правото си на адвокат, или първо ще направите самопризнания?

— И какво ще спечеля от това? — интересува се Линда.

— Добре. Да предположим, че повикате адвокат. Той ще ви накара да мълчите. Тогава аз няма да имам друг избор, освен да ви задържа под стража и така системата ще се задейства. Ще ви предявят обвинение, жълтата преса и телевизията ще разгласят новината и докато чакате да ви пуснат под гаранция — ако съдията изобщо се съгласи да ви пусне — ще се наложи да лежите в окръжния арест. И не си правете илюзии, единствената причина да ви се случи всичко това е, че го иска адвокатът ви. А как иначе, нали трябва да смъкне от вас тлъст хонорар. Да се поперчи пред камерите. Да дръпне защитна пледоария пред претъпканата съдебна зала. Междувременно обаче, ако

съдебните заседатели ви осъдят, не той ще лежи в затвора. И не той ще бере срама, след като пуснат видеозаписа пред всички в съда.

Изведнъж Линда си представя как Боби седи в съдебната зала и гледа записа, на който тя е с Рамон. Сърцето ѝ се свива при мисълта, че след като го изгледа, той ще стане и ще си излезе от залата, а и от живота ѝ.

Денис ѝ сипва чаша вода.

— Има и друг сценарий. Вие ми казвате защо сте се скарали с Рамон. Казвате ми как се е стигнало до насилието. Казвате ми, че сте знаели достатъчно за него, знаели сте, че преди да се преобрази в преуспял актьор, той е лежал в затвора за проникване с взлом и за изнасилване. Заявявате, че сте се страхували за живота си и просто сте се опитвали да се защитите. После, след като получа самопризнанията ви, аз отивам при окръжния прокурор и му обяснявам, че по мое мнение казвате истината, че сте оказали пълно съдействие на разследването и вместо да ви задържим под стража и да ви предявим обвинение, трябва да насрочим заседание на разширения състав от съдебни заседатели, който вероятно ще ви оправдае. Междувременно, след като направите самопризнания, вие ще си тръгнете оттук и ще вечеряте у дома, вместо в женското отделение на предварителния арест.

— А какво става във вашия сценарий с видеозаписа? — пита Линда.

— Ако разширеният състав на съдебните заседатели ви обяви за невинна, веществените доказателства няма да се разглеждат. Но ако ви предяви обвинения, нещата вече стават по-обезпокоителни за вас.

Линда си поема дълбоко въздух.

— Рамон ме изнудваше, искаше да му дам един милион долара, за да регистрирал продуцентска фирма, заплашваше, че ако не му броя парите, щял да каже на мъжа ми за връзката ни. Отговорих му, че това няма да стане никога. Той дори вдигна телефона и почна да звъни на Марв. Точно тогава го ударих по бузата. Той също ме удари и когато ме подгони, стоварих върху главата му тъпата статуетка.

— Защото сте се страхували за живота си — притичва ѝ се на помощ Денис.

— Точно така.

— А ако увеличим звука на записа, той ще потвърди ли думите ви, че Рамон се е опитвал да ви изнудва?

— Да.

— Добре, госпожо Полсън. Сега ще повикаме окръжния прокурор и ще стенографираме казаното от вас.

Линда му се усмихва за пръв път, откакто е влязла в помещението.

— Не мислите ли, че след като изгледахме заедно записа, можете да ме наричате Линда?

29.

Линда прави пълни самопризнания, че именно тя е убила (при самозащита) Рамон, и от окръжната прокуратура оповестяват, че случаят ще се гледа от разширен състав на съдебните заседатели, а след това започва медийна треска, която ни най-малко не стихва заради отсъствието на строго установени факти. Обратното, оскъдната информация само отприщва кален водопад от слухове, мълви и догадки, а всички жълти вестничета и клюкарски телевизионни програми предлагат луди пари и за най-дребните сведения.

Линда наема адвокат по наказателни дела от тежката артилерия на име Арлън Гилис, натоварен да опровергава и преиначава информацията, която неизбежно изтича, и цели две седмици се вихри медиен цирк, достигнал връхната си точка в основното събитие, самото заседание на съдебните заседатели в разширен състав, които след съответното умуване отсъждат, че както е предсказал и Денис, Линда е невинна.

При обичайни обстоятелства всичко щеше да приключи дотук. Заседанията на разширения състав протичат при закрити врати, стенограмата се запечатва и ако решението на съдебните заседатели е, че обвиняемата е невинна, веществените доказателства изобщо не се разглеждат. Лошото в случая е, че обстоятелствата не са обичайни. Красива жена на холивудски милиардер е обвинена, че е убила своя любовник в будоара му сред хълмовете на Холивуд. Така де. Просто е изключено пресата да не гръмне и да не се възползва. Кой няма да се възползва?

През цялото това време Боби се е снишил и щастливо залутан из Зоната, работи върху своя сценарий.

Когато си в Зоната, времето или най-малкото представата за него се променя из корен. Ако си писател и си попаднал в нея, някаква съзидателна сила извън властта ти те тласка да работиш като обезумял по цял ден, а понякога и по цяла нощ, без да забелязваш отлитащото време, докато пълното изтощение буквално не те изтръгне от

компютъра. После, дори след като си се отскубнал, мозъкът ти продължава да щрака. Почти не чуваш какво ти говорят, защото в главата ти кънтят гласове, които настояват да бъдат изслушани. Вечерно време, а понякога и призори заспиваш заслушан в тях, колкото да се будиш десетина пъти и пак да продължиш да мислиш, сякаш сънят изобщо не пречи на творческия процес. Излизаш изпод душа и както си мокър, се хвърляш да записваш нещо в бележника, който държиш за всеки случай подръка. Мозъкът ти е като Международното летище в Лос Анджелис в деня преди Коледа, идеите са наблъскани в него като пристигащи самолети, които кръжат ли, кръжат и чакат да кацнат, така че друг да заеме мястото им в небето. Като тръпка и вълнение нищо не може да се мери с това.

Но точно когато Боби приближава финала и е на път да завърши най-доброто, което според него някога е писал, се случват две неща: първото е, че поне засега той забравя договора с дявола, който е сключил с Денис. Второто е, че най-неочаквано се натъква на стена. Буйният поток на вдъхновението изневиделица пресъхва и се превръща в ручейче. Онова, което Боби е правил без усилие, сега му струва доста мъки. Писането вече не му спори и времето, което в Зоната сякаш не е съществувало, надвисва над Боби със страшна сила, а той се притеснява, че магията го е изоставила.

Точно когато Боби се оказва в задънена улица, Линда без всякакви усилия е оставила времето да направи своята магия и да излекува раните ѝ. Но точно когато шумотевницата започва да стихва, лайната вече наистина се удрят във вентилатора: тайно изнесенният запис как Линда Полсън се чука с Рамон Монтевидео става най-търсената в Холивуд видеокасета от времето, когато из града се е разпространявал записът с Памела Андерсън, която прави на яхтата свирка на съпруга си, онзи скандалджия Томи Лий.

След броени дни всички, от които зависи нещо в Холивуд, вече са гледали касетата с Линда и Рамон или поне са чували за нея и ако човек можеше да я вземе от видеотеките, опашките щяха да се вият чак до тротоара. Онова, което се е превърнало в тлеещ огън с едва мъждукаща жаравя, отново лумва в нещо като пожар.

Както може да се очаква, Марв Полсън (който досега си е затварял очите, всъщност дори е изпитвал наслада от мисълта, че жена му се чука с Рамон) отказва да преглътне унижението, че всичките му

приятели, всички, с които върти бизнес, всички жени, с които се среща, всички проститутки, върху които се облекчава, са видели на записа как Линда е яхнала Рамон, сякаш той е расов жребец.

При така създалото се положение Боби изобщо не е учуден, когато четирийсет и осем часа след появата на касетата Линда пристига в дома му леко зашеметена от удара, но и странно възбудена.

— Как си? — пита я Боби.

— Добре съм, ако не броим това, че съм притеснена и ядосана и не проумявам защо Денис Фарентино ми причинява това.

— Откъде си толкова сигурна, че е Денис?

— Никой друг няма достъп до записа.

— До записа достъп имат още десет ченгета — възразява Боби. — Както и ония в окръжната прокуратура. Чиновничките в съда, които предоставят веществените доказателства на разширения състав от съдебни заседатели. Господи, и адвокатът ти има достъп до записа. Всеки от тях е могъл да го продаде за стотина бона на жълтата преса.

— Кажи ми истината — подканя Линда. — Ти гледал ли си го?

— Не — отвръща Боби.

— Обещай ми, че няма да го гледаш никога.

— Обещавам.

— Дойдох да ти кажа, че Марв иска развод.

— На теб това пречи ли ти? — пита той.

— Точно обратното — признава тя, докато Боби ѝ налива чаша вино. — По-важното е дали пречи на теб.

— В смисъл?

— В смисъл че до вчера си имал спокойна връзка с омъжена жена, а днес заедно с всички останали научаваш, че тя е убила предишния си любовник. И сякаш това не е достатъчно скандално, целият град е хукнал да гледа видеозапис с последния път, когато те са правели секс, и ще прощаваш за израза, но след същинския оргазъм следва втора кулминация, самото убийство.

— Е, какво от това? — повдига рамене Боби. — Никой не е съвършен.

— И точно когато вероятно си мислиш, че е за предпочитане да изриташ тази жена от живота си, тя ти цъфва на вратата, заявява, че мъжът ѝ я е изгонил, и пита дали може да пренощува при теб.

— Да — отвръща Боби.

— Какво да, може да ме изриташ от живота си, или може да пренощувам при теб?

— Да, няма да те изритам от живота си и да, можеш да пренощуваш при мен.

— Благодаря — казва Линда и за пръв път, откакто цялата тази каша се е стоварила върху главата ѝ, се разплаква.

Боби я прегръща, притиска я до себе си и я оставя да си поплаче, после я хваща за ръката и я отвежда в спалнята, където тя му позволява да я съблече.

— Мен няма да ме убиваш, нали? — пита Боби и така изтръгва от Линда една усмивка.

— Не, няма, освен ако не получиш инфаркт, докато те скъсвам от чукане — шегува се тя и това е последното, което двамата казват в продължение на доста време.

Боби оцелява жив и здрав от чукането и след като са изпили по чаша вино, пита Линда какво смята да прави оттук нататък. Тя отговаря, че като начало щяла да наеме апартамент в хотел „Бел Еър“. После щяла да потърси някой от най-добрите адвокати по бракоразводни дела. Имала горе-долу представа на колко възлиза състоянието на Марв и при всичките му недостатъци той бил доста богат. Освен това знаела малките му мръсни тайни и Марв едва ли щял да го удари на пазарлък. Щом страстите се поуспокоели, Линда щяла да успее да се договори най-малко за сто милиона, които, стига да внимавала, щели да ѝ бъдат предостатъчни.

— Поне докато си намеря друг богат съпруг — уточнява тя.

— А беден няма ли да вземеш? — вметва Боби.

— Мислех, че никога няма да попиташ — отвръща Линда и отново се разплаква, този път от щастие.

Боби не би могъл да го напише по-добре.

30.

Всеки холивудски скандал си има жизнен предел и дори този — класически по всеобщите представи — накрая започва малко по малко да отшумява. Докато животът на Линда се връща в руслото на някакво подобие на относителна нормалност, адвокатът по бракоразводни дела, когото тя току-що е наела, съвсем тихомълком уговаря бързото разтрогване на дванайсетгодишния ѝ брак с Марв. И в най-дръзките си мечти тя не си е представяла, че приблизително двацет и две години след като е напуснала Охайо, за да търси слава и богатство, ще постигне ако не точно слава, то някаква степен на известност. Колкото до частта с богатството от нейната програма, според мен всички ще се съгласите, че сто и осемдесет милиона долара се вместили напълно в тази представа.

Колкото до сценария на Боби, пороят на вдъхновението отново е бликнал, творческите му сокове пак текат на воля, той има щастието да се е завърнал в Зоната и работи денонощно върху творението си, та една вечер, някъде към девет часа да напише най-сетне КРАЙ.

Включва принтера и той тъкмо започва да бълва страниците, когато на вратата се звъни. Боби отваря и вижда пред себе си Денис.

— Здравсти — казва му Денис.

— Здравей — отвръща леко стреснат Боби.

— Може ли да вляза?

— Да, разбира се, заповядай. Ще те черпя една бира.

В кухнята отваря две „Корони“ и подава едната на Денис.

— Плашиш ме — споделя.

— Защо пък да те плаша — учудва се Денис и отпива юнашка глътка от студената бира.

— Буквално пет минути преди да се появиш, завърших сценария. В момента го распечатвам на принтера. Все едно четеш мисли.

— Наистина ги чета — потвърждава Денис.

— Виж ти! — възкликва Боби. — И какво си мисля сега?

— Мислиш си как не зная, че именно ти си разпространил записа с Линда и Рамон.

Боби си вика: мамка му. Този наистина е Коломбо. Все ти повтаря, че е по-умен от теб, и въпреки това забравяш.

— Не казвам, че именно аз съм разпространил записа — заявява Боби, — но трябва да признаеш: точно когато изглежда, че шумотевницата е утихнала, гръмва бомбата, всички в града отново говорят само за това, а онзи тлъст сопол, мъжът на Линда, я изритва на улицата. Страхотен обрат в сюжета.

— Да. Ти я унизи, съсипа й брака...

— Линда не може да го гледа този дебел шопар.

— И я превърна в пачавра в очите на целия град само и само сценарият ти да завършва по-интересно.

— Време е да пораснеш, Денис. Линда не е пачавра. Тя е разведена жена със сто и осемдесет милиона долара — хиляди мъже са готови и на убийство, за да се докопат до тях.

Денис избърсва бутилката бира с хартиена салфетка, която хвърля в кофата за отпадъци.

— Това с нея сериозно ли е? — пита той.

— Ти какво, да не ни шпионираш?

— Не бих казал, че се криете особено.

— А ти чукаш ли жена ми? — пита Боби.

— Двамата с нея прекарваме известно време заедно — признава Денис.

— Така си и знаех — отбелязва Боби, но не е много ядосан, от което проличава доколко сериозна е връзката му с Линда.

— Как е сценарият? — интересува се Денис.

— Ела — вика го Боби и се запътва към кабинета си, като имитира доста сполучливо походката на Граучо.

Последните няколко страници тъкмо са излезли от принтера.

Писателите усещат особена тръпка, докато распечатват първия екземпляр на готовия сценарий. Преди години, когато още нямаше текстообработващи машини, ръкописите се пращаха във фирма на име „Барбарас Плейс“, където професионални машинописки преписваха текста в колкото екземпляра им поръчаш. Но това ставаше за няколко дни и чак тогава писателят можеше да подържи в ръка току-що завършеното си творение. Сега обаче благодарение на компютрите,

различните текстообработващи програми и програмите за проверка на правописа, както и на бързите принтери го правиш сам за нула време. А когато разпечатката излезе от принтера, тя е като хляб, който току-що си извадил от фурната.

Боби взима сто и осемнайсетте страници на сценария и ги почуква няколко пъти по бюрото, за да изравни краищата, после ги връчва на Денис, сякаш е щастлив баща, който му подава новородената си рожба.

— Подръж го — подканя гордо-гордо Боби.

— Топъл е — отбелязва Денис.

— Не, драги, направо пари. Все едно държиш милион долара. Ще му сложа заглавието „Холивуд“. Нравоучителен разказ. В него има всичко: увлекателна тема, мелодрама, хумор, секс, страхотни герои, странни обрати в сюжетната линия, най-доброто, което някога съм писал.

— Знам сюжета — натъртва Денис. — Каж ми какъв е краят.

— Всичко в сюжета се връзва — обяснява Боби — и понеже това тук е Холивуд, накрая всички са щастливи. Бившата жена на сценариста е обвинена в убийство, но съдът я оневинява, а покрай шумотевницата тя прави бляскава кариера. Сценаристът се влюбва в героинята Линда Полсън, която се развежда с дебелия си богат мъж. Сценаристът пише сценария и го продава за седемцифрена сума, а бившата му жена изпълнява главната роля. Филмът жъне страхотен успех, сценаристът се жени за Линда Полсън и после всички живеят в мир и сговор.

— Ами ченгето?

— И ти имаш главна роля — уверява го Боби. — Разплиташ случая и макар че бившата жена на сценариста се измъква суха от водата, не роптаеш отчасти защото си падаш по нея, но главно защото ти се е случвало многократно. Ти само ги залавяш, не ги готвиш. Затова, каквото и да е решението на съда, просто свиваш рамене и се заемаш със следващия случай. И след като жената на сценариста се измъква суха от водата, тя ти казва, че ти влизала в положението и знаела, че просто си си вършел работата, и понеже между вас имало привличане и вече била свободна и неомъжена, дали да не прекарвате повечко време заедно. И знаеш ли какво отговаряш ти?

— Нещо от рода на „с удоволствие, но винаги съм бил убеден, че именно ти си убила последния си любовник. Как да бъда сигурен, че няма да убиеш и мен“?

Боби грейва в усмивка и наистина възхитен, клати глава.

— Все се опитвам да ти се ядосам, господин следователю, но не мога. Ужасно умен си. Освен това си ми страшно симпатичен.

— Та какъв е краят? — усмихва се и Денис.

— Ето какъв. Сценаристът се жени за богатата бивша жена на Марв, неговата бивша жена пък става кинозвезда, ченгето е класическият герой стоик, който си остава сам, понеже е воин, и гвоздеят е, че никой и не подозира как именно героинята Линда Полсън е убила своя любовник, латиноамериканеца.

— Ето защо понякога се издънваш — подмята Денис. — Финалът ти не става за нищо.

Жегнат, Боби казва:

— Виж ти! Щом си толкова печен и притежаваш творчески гений, предложи по-добър край.

Денис претегля ръкописа в ръката си точно както продавачът в магазина за хранителни стоки държи току-що отрязано парче съомга върху пергаментова хартия.

— Всички знаят, че именно Линда Полсън е убила своя любовник, латиноамериканеца — казва той. — Това не е изненада. По-добре е в края ченгето да убие сценариста, да му вземе сценария, да го подпише, да го продаде за седемцифрена сума, после да изчука жената на мъртвия сценарист върху хубавото меко легло в спалнята на холивудската къща, която тя наследява, след като съпругът ѝ е убит.

Боби го гледа стъписан. Денис се хили.

— Какво ще кажеш?

— Мамка му — възкликва Боби. — Така наистина е по-добре.

— Освен това ще сменя заглавието — допълва Денис.

— Какво му има на заглавието?

— Твърде общо е. Ако сценарият беше мой, щях да му сложа заглавието „Убийствата на Холивуд“, така хората ще разберат, че става въпрос за криминале с убийство.

Боби клати глава.

— Прекалено очевидно е. Но за края си прав. Ще го напиша отново и ще те сложа съавтор.

— Притрябвало ми е съавторството ти — подмята Денис и вади от вътрешния джоб на самото си студения пистолет, който за всеки случай винаги държи подръка.

31.

Четете вестници всеки ден, нали? Всички ужасии в рубриката „Произшествия“. В „Лос Анджелис Таймс“ тази рубрика се казва „Калифорния“. А би трябвало да се нарича просто „Убийства“. Имам чувството, че всеки ден седемдесет и пет процента от нея са посветени на тях. Ето ви типичен пример: „Двойно убийство в Лонг Бийч... Актьор очевидно е предложил на наемен убиец десет хиляди долара, за да убие жена му... Скитник убива бившата си приятелка и родителите ѝ... В южната част на Централен Лос Анджелис за три седмици са убити дващест души: убийствата в окръг Лос Анджелис станаха 329“.

Неприятно ми е да го призная, но на кого му пука? Дайте да бъдем честни. Не става дума за нас. Не става дума и за хора, които познаваме. Дори за наши съседи. Това са само цифри. Преглеждаме набързо убийствата, както преглеждаме имената в некролозите, да не би сред тях да има познати. Онова, от което кръвта ни кипва, е фондовата борса.

„Раздразнен акционер на «Тайм Уорнър» убива брокер от АОЛ.“

Ето това вече ще прочетете по-внимателно. Но четирима мексиканци, убити от превъртелия съпруг на племенницата? Дето е думата, голям праз!

Добре де. А сега се запитайте как ще се почувствате, ако разтворите вестника и прочетете за убийство, извършено през две къщи? Това вече е друго, нали? Ами ако е убит някой ваш познат? Изведнъж преставате да гледате на всичко това като на вестникарски дрънканици. Случило се е, така да се каже, във вашата кухня. Не сте пострадали вие, но все пак е убит човек, който ви е достатъчно близък, за да обърнете внимание. Познавате го. През две къщи, майко мила... могло е да съм и аз. Или децата ми. Или децата на съседа.

Помня колко настръхнала бе цялата ми улица, когато преди години един от съседите загина при злополука по време на авиационно шоу. Точно в такива случаи бедствието вече е твърде близо. Прониква във вашето пространство. Вече не става дума за някакви си неграмотни

имигранти, които са проникнали незаконно в страната и са се изклали в Югоизточен Лос Анджелис.

Повдигам темата, за да добиете понятие за поредица от събития, каквито не си и представяте, че бихте могли да изживеете или да понесете истинските емоционални последици от тях.

Убивали ли сте някога човек? Знаете ли какво е физически да убиеш друго човешко същество? Замислете се. Войниците го правят по време на война. Ченгетата го правят по улиците. Обучени са за това и като цяло обществото им го е разрешило, въпреки че те го изживяват тежко, освен ако не са психари и в такъв случай и не проумяват защо изобщо го правя на въпрос. Вие обаче не сте психари, аз също не съм (макар че децата ме наричат така, когато им крещя да оставят проклетите клетъчни телефони, докато не са хванали рак на мозъка).

Представете си — ама наистина се опитайте да си представите, че убивате човек. Как ще се отрази това на психиката ви? Колко нощи ще лежите буден и ще си мислите за убийството? Колко трябва да се лекувате, докато съзнанието, че сте отнели живота на друг човек, престане да ви преследва всеки божи ден?

А сега се запитайте как ще се почувствате, ако късметът ви е такъв, че не само сте изживели травмата да убиете човек (любовника си например), но и малко след това ви се стовари още по-тежката травма да намерите друг убит (друг любовник, да речем). Вероятно ще побързате да си запазите стая в лудницата.

Та именно това се случва на Линда Полсън, когато по-късно същата вечер тя идва у Боби с надеждата да пийне чаша вино и да прекара един-два сладки часа в любене, а вместо това заварва ужасно местопрестъпление, на което оглед прави следователят от отдел „Убийства“ Денис Фарентино, и той ѝ обяснява, че както личи, убийството е извършено от наркоман, проникнал с цел грабеж. Къщата била преобърната с краката нагоре, липсвали пари в брой и ценности, включително телескопа на терасата, а също компютърът на Боби. Денис казва на Линда и че в храстите пред къщата са намерили евтин полуавтоматичен пистолет, с който вероятно е извършено убийството.

Не ѝ разрешава да види трупа.

— Не ви трябва да помните точно това — спира я той.

Бил длъжен да я попита къде е била тази вечер, макар и въз основа на уликите да не вярвал, че тя има нещо общо със смъртта на

Боби.

Все още разтърсена, Линда се отпуска в един от фотьойлите в хола на Боби и обяснява, че е ходила на благотворителна вечеря в хотел „Бевърли-Хилтън“.

— И какво ще правя сега? — простенва жената и се просълзява, а Денис забелязва колко объркан е погледът ѝ и му домъчнява за нея.

Не знае какво да ѝ каже, за да я утеши, но все пак прави всичко по силите си и ѝ обяснява, че през последните месец-два са се сприятелили с Боби и той е споделял с него колко силно обича Линда.

— Когато записът с мен и Рамон започна да обикаля от човек на човек — отвръща тя, — казах на Боби, че според мен сигурно сте го изнесли вие, а той възрази, че било изключено да сте го направили.

— Прав е бил — потвърждава Денис.

— Винаги сте били прям с мен — казва му Линда. — Не биваше да си мисля такива неща. Боби беше прав.

— Признателен съм ви, че го споделяте — отговаря Денис.

— Постоянно говореше за вас — продължава Линда. — Имаше чувството, че вие двамата ставате наистина много добри приятели.

На това място тя се разплаква, а Денис я прегръща и започва да я утешава.

— Наистина бяхме близки — уверява я той. — Аз го обичах. Боби ще ми липсва много.

Накрая Линда казва, че е по-добре да си тръгва, а Денис излиза да я изпрати покрай униформените ченгета и криминалистите до мерцедеса.

— В състояние ли сте да шофирате? — пита я. — Мога да пратя някой да ви закара.

— Не, ще се справя — отвръща Линда. — Аз съм мъжко момиче. Всичко ще бъде наред. — После целува Денис по бузата и му благодари, че е бил толкова внимателен. — Нали ще ме държите в течение как върви разследването?

Денис обещава да я потърси.

— Защо да не се видим, след като нещата се поуспокоят? — предлага Линда. — Не обичам психоаналитици, а ми се струва, че ще имам нужда да поговоря с човек, на когото имам доверие.

— С удоволствие — отвръща Денис и я гледа как се отдалечава от тротоара, как подминава полицейските автомобили с мигащи

буркани и се отправя към булевард „Сънсет“.

Мисли си, че Линда няма и да припари насам поне докато адът не замръзне.

32.

Дано не ви прозвучи цинично, но погребенията в Холивуд често са като премиери. И без да имате кой знае каква причина да присъствате, все пак отивате, колкото да покажете на всички, че и вие сте някой. Освен това защо да си кривим душата, всяко голямо събитие в Холивуд е добра възможност да си направите самореклама. И така, макар че през двайсетината години, откакто е в киното, Боби се е срещал и е работил с доста хора, просто е изключено да е познавал дори бегло близо петстотинте души, стекли се на погребението му в Еврейските гробища в Хилсайд. И знаете ли защо не искам да ви прозвучи цинично, макар и да знам, че на повечето от тези хора не им пука за Боби? Заради майка му Естел.

За една майка е наистина ужасно да надживее детето си, особено единственото си дете, а след смъртта на Боби Естел вече си няма никого. Няма съпруг, няма син, останала е сам-сама в Ню Йорк. Поне този ден може да се утеши с измамната мисъл, че синът ѝ е имал толкова много приятели, че е бил някой, че е пробил и се е издигнал в живота, че е постигнал успех, че всички тези хора, представители на най-бляскавия бизнес — шоубизнеса — са го обичали и сега ще им бъде мъчно за него.

Дори и да не е истина, какво от това? Поне е някаква разновидност на истината, а в този живот някаквата разновидност на истината е далеч за предпочитане пред липсата на всякаква истина, особено ако сте майка, изгубила единствения си син. Щеше ли да ѝ бъде по-леко, ако знаеше, че синът ѝ е бил пияница, че жена му му е слагала рога и накрая той е бил убит от ченге, решило да задигне интелектуалната му собственост (ще прощавате за израза). Според мен не.

И така, след като равин Баумгартен (който, уверявам ви, изобщо не е виждал Боби Нюман приживе) дръпва съответното тъжно и съвсем-съвсем общо надгробно слово и казва всички молитви, които се

казват в такива случаи, той обръща микрофона към онези от нас, които са толкова покрусени, че желаят и те да кажат няколко прощални думи.

Аз се изправям пръв пред микрофона и се старая да бъда кратък. Казвам най-общо, че съм обичал Боби въпреки самия него. Казвам и че развлекателната индустрия е лошо, разпадащо се семейство, но друго нямаме. Благодаря на Бога, че ако не друго, то поне Боби е издъхнал щастлив, работел е онова, което е обичал, тоест пишел е. Размишлявам каква ирония на съдбата е, че цял живот е писал за престъпност и е бил убит от престъпник, а още по-голямата ирония е, че някакъв глупав смотан наркоман държи при себе си компютъра на Боби, без да подозира, че той е пълен с невероятни истории и прекрасни идеи.

Следващият, който взима думата в категорията „Най-добро изпълнение в ролята на двуличника“, е — дръжте се да не паднете! — не друг, а Джаред Акселрод. В някакъв момент от кариерата си този тъпанар очевидно е бил треторазреден актьор, защото се изправя, започва да говори и избухва в сълзи. Следващите пет минути дръпва през хлипове несвързано похвално слово какъв страхотен сценарист бил Боби и какъв страхотен приятел и колко щял да липсва на всички, и как Акселрод щял да забрави какво е означавал Боби за него само ако през юли натрупа сняг. И това от устата на човек, който от близо година по два-три пъти на седмица е чукал като невидял жената на Боби в апартамент 512 на хотел „Пенинсюла“.

Следваща е Вий, която, докато върви към подиума, дори не поглежда към Акселрод. Говори (общо взето) искрено, макар и с обич за Боби. Признава, че са имали своите възходи и падения и че когато Боби е бил убит, вече не са живеели заедно. Признава обаче и колко много са се обичали, как са създали дом и най-важното — как животът ѝ наистина е бил обогатен от присъствието на Боби в него. Кое то, меко казано, е твърде скромно казано, ако отчетем, че Боби е починал, преди да излезе решението за развод, затова Вий наследява всичко, което е имал (макар че, за да бъдем докрай честни, тя изобщо не се е омъжила по сметка).

А къщата струва към милион и шестстотин хиляди, другото имущество на Боби (включително застраховката му „Живот“ в Писателската гилдия и пенсията) възлиза на още три милиона, така че Вий ще гушне общо над четири милиона. Е, може и да не е много, ако

го сравним с печалбите от лотарията, но тя няма намерение да се отказва от него.

Има един стар виц за евреин, който умираше, заобиколен от тримата си любящи синове. Старецът знаел, че не му остава много, затова рекъл:

— Така и така, повикайте равина. Нека, преди да издъхна, ви даде благословията си.

Синовете повикали равина, който тутакси се явил при смъртния одър на човека.

— Много те моля, рави — казал старецът, — дай благословията си на моите синове.

Равинът попитал първия син как се казва и той отвърнал — Бърни.

— С какво си вадиш хляба, Бърни?

— Кожар съм — отговорил Бърни и равинът благословил семейството, децата и кожарската му работилница.

После се обърнал към втория син.

— Как се казваш и какво работиш?

Вторият син отговорил, че се казва Милтън и е адвокат. Равинът благословил семейството и децата му, а после и адвокатската му кантора. Накрая рекъл на третия син:

— А ти как се казваш?

Третият син отвърнал:

— Казвам се Сол.

— И с какво се прехранваш, Сол? — поинтересувал се равинът.

— Издирвам таланти за Бродуей — отвърнал Сол, при което равинът избълвал първите шестнайсет такта на „Каква вълшебна вечер“.

Разказвам ви този виц с надеждата поне отчасти да обясня поведението на майката на Боби, когато тя се качва след Вий на подиума, за да каже няколко прощални думи за сина си.

Естел е дребничка беловласа войнствена жена с хапливо езиче и цял живот се е заяждала с всеки, издържал достатъчно дълго на извителните ѝ подмятания.

На подиума главата ѝ почти не се вижда над катедрата. Естел оглежда навалищата.

— Покрай смъртта на сина ми Боби се сетих един стар виц — подхваща тя накрая. — Великият еврейски актьор Московец припада наред с представлението на „Крал Лир“. След двадесетина минути режисьорът излиза и обявява пред публиката: „С прискърбие ви съобщавам, че господин Московец е починал!“. Някой се провиква от втория балкон: „Направете му клизма!“. Режисьорът поглежда ядосан натам и отвърща: „Толкова ли не разбирате! Еврейският театър загуби един от най-великите си актьори“. Отново от втория балкон: „Направете му клизма де!“. „Господине — натъртва режисьорът, — Московец е мъртъв. Няма да му помогне.“ А гласът се провиква от втория балкон: „Няма и да му навреди“.

Тишина. Всички са вцепенени. После, докато майката на Боби просто стои и се взира в насъбралите се, тук-там се чува приглушен смях. Накрая всички прихват в неудържим кикот.

Ако сте се питали защо ония малоумници ходят да се излагат в шоуто на Рики Лейк и на Джери Спрингър и разказват тъжните си ужасни тайни на хищнически настроената презрителна публика, ето ви отговора: подобно на всички останали, и майката на Боби очевидно е искала да си получи своите петнайсет минути слава.

А вие се чудите защо Боби се е озовал в шоубизнеса.

Човек би си помислил, че това е върхът. Нищо подобно. Когато смехът най-сетне започва да утихва, Линда Полсън се изправя и се приближава до подиума. Ако смятате, че с това не е предизвикала гробно мълчание, дълбоко се лъжете.

Линда заявява с очи, насълзени от чувствата, но със силен глас:

— В случай че повечето от вас не могат да ме познаят облечена, аз съм Линда Полсън. — Преди може да беше тихо, но сега вече се чува и пословичната муха. — Всички вие си мислите, че сте ме виждали гола. Не, не сте. Може и да сте виждали тялото ми и трябва да ви е срам, ако сте го виждали, но Боби Нюман беше единственият мъж, който наистина ме е виждал гола. Той беше единственият мъж, на когото някога съм вярвала и когото съм обичала. С него се чувствах желана и умна, с него животът придобиваше смисъл и когато той ме любеше, аз разбирах какво значи да си щастлив. Сломена съм от смъртта му. Боби ще ми липсва до края на живота. Но винаги ще бъда благодарна, че съм го срещнала, пък макар и за кратко, защото той ми

върна нещо, което мислех, че съм изгубила безвъзвратно —
самоуважението. Бог да те поживи, Боби.

И това вече е върхът.

33.

Няколко дни след погребението си седя една сутрин в кабинета и разлиствам последните броеве на „Варайъти“ и „Холивуд Рипортър“. В средата и на двете издания има кратък платен материал, посветен на Боби: „В ПАМЕТ НА БОБИ НЮМАН. ЩЕ МИ ЛИПСВАШ ДО КРАЯ НА ЖИВОТА“, и отдолу негова снимка.

Никога не съм разбирал тези платени материали. Първо, човекът вече е мъртъв, няма как да ги види и да оцени по достойнство чувствата на онзи, който ги е поръчал. Второ, все ми се струва, че те по-скоро са в прослава на човека, който ги е платил, отколкото в памет на покойния. Който се е изръсил, сякаш заявява на всеослушание, че любовта му, видите ли, е по-особена, по-важна от вашата любов и затова той плаща за публикация в печата, та да разберат всички. Пък и това са пет бона, хвърлени на вятъра. Защо не ги даде от името на покойния на някоя благотворителна организация?

Та седя си аз и се възмуствам от този цинизъм пред очите ми, когато ми се обажда Денис Фарентино. На погребението седяхме един до друг и преди да си тръгнем, той ми каза, че искал тия дни да ми звънне и дали можело. Отговорих, че може, разбира се. Сега Денис ме кани на обяд и аз предлагам да идем в „Грил“. Той пита кога, отвърщам му, ако ви е удобно, още днес, и така започнаха отношенията ми с него.

През годините съм се срещал и съм познавал много знаменитости и общо взето, съм им свикнал. Трудно ще се прехласна по някоя звезда, макар че, да ви призная, се притеснявам в присъствието на прочути спортисти. Обичам спорта и понеже не се занимавам професионално с него, в редките случаи, когато срещам някоя спортна звезда, добивам представа как се чувства обикновеният човек, ако зърне в ресторанта Брад Пит или реши да му поиска автограф, въпреки че той се храни или провежда делова среща. (Да искаш автограф, е поредното нещо, което направо не проумявам. Помня, веднъж се качих в един асансьор и кого да видя вътре — Шакил О’Нийл. Ръст от два метра и десет сантиметра и тегло от сто и

седемдесет килограма са си внушителни изобщо, а в асансьор са направо смазващи. Освен това той ми е един от отколешните идоли в спорта, бях го сгащил в асансьора, но въпреки това и през ум не ми мина да му врънкам за автограф. Аз направих нещо като кимване, той издаде нещо като сумтене, а десетте секунди, през които се возих в асансьора, ми се сториха едни от най-дългите в живота ми.)

Но както и да е. И така, ако за мен е нещо обичайно да се виждам със знаменитости, и аз като повечето хора изпадам във възторг, ако се срещна с полицаи. Може би просто защото за него да носи пистолет е точно толкова естествено, както за нас — да носим вратовръзка. Или защото в присъствието на ченге се чувстваме в безопасност, което си е изненадващо, защото всъщност не си даваме сметка, че през по-голямата част от времето се чувстваме в опасност. Или може би защото те знаят разни неща — разни тайни — за които повечето от нас и не подозираме и с личните си отношения с ченгето сякаш придобиваме право над тях. Например придобиваме правото да знаем онова, което аз научих от Денис за Даниъл Дево.

Даниъл Дево е две неща, с които задължително ще го запомните: той е актьор и лайнар. Някъде около двайсетина минути беше доста известна телевизионна звезда и аз му бях агент (горе-долу за същите двайсетина минути).

Години наред Даниъл (Бог да ви е на помощ, ако го наречете Дан или Дани, с това само ще си навлечете петминутен скандал) се мъчеше да пробие и получаваше по някоя и друга дребна роля, но така и не успяваше да се наложи. Беше на трийсет и пет-шест години, не бе особено красив в общоприетия смисъл на думата, но въпреки това у него имаше нещо привлекателно. Освен това не му вредеше и че беше талантлив: не мога да не му го призная.

И така, накрая Даниъл удря джакпота: дават му главната роля в нов телевизионен сериал и това, дума да няма, е най-големият му пробив в живота. Отзивите са страхотни, рейтингът е висок и Даниъл е новата звезда на месеца. Мечтата на всеки актьор, нали? Откъдето и да го погледнеш, кариерата му се устремява шеметно нагоре. И какво се случва? Онзи малоумник решава, че е прекалено велик за телевизията. Искал да става, моля ви се, кинозвезда. Започва да се държи като говедо. Постоянно плюе сценария („Кой ги е написал тия тъпотии?“ е от бисерите, жегнали особено силно сценаристите). Настройва срещу

себе си другите актьори. Когато всички би трябвало да се радват на това чудо, успешен нов сериал, онзи гадняр пуска катран в кацата с мед.

Веднъж ударил един от помощник-продуцентите, после се залостил в караваната и отказал да излезе, докато не дойде психоаналитикът му. Продуцентът се свързал с лекаря, който веднага пристигнал и се затворил за половин час заедно с Даниъл в караваната. Когато най-после излязъл, психоаналитикът казал на продуцента:

— Защо не направите по-рано обедна почивка? Щом ние с Даниъл приключим, той ще се върне на снимачната площадка.

Продуцентът — къде ще ходи! — се съгласил, какъв друг избор имал, а когато психоаналитикът понечил да си тръгне, човекът попитал:

— Преди да си отидете, докторе, ще ми кажете ли какво му има?

Психоаналитикът спрял, извърнал се към продуцента и отвърнал:

— Какво му има ли? Луд е, ето какво.

А аз съм в епицентъра на цялата дандания. Продуцентите ми звънят да ми се оплакват от Даниъл, Даниъл пък ми звъни да ми се оплаква от продуцентите, от всички киностудии в града се обаждат с предложения за главни роли, в които той да се снима, докато екипът на сериала е в лятна почивка, и общото напрежение около новопоявилата се слава на този тип направо е смазващо.

Всички някак доживяват до края на първия сезон и през лятната почивка, докато Даниъл се снима във филм в Ню Йорк, сериалът е номиниран за две дузини награди „Еми“, включително и Даниъл за „Най-добър актьор“. И той е на седмото небе от щастие? Друг път!

Решава, моля ви се, че иска да разтрогне договора за сериала, за да осъществял отколешната си мечта и да станел кинозвезда. Обяснявам му, че това са глупости. Че мога да му уредя да му вдигнат доста хонорара. Така той ще затвърди положението си на звезда. Може да се снима във филми в промеждутъците между отделните епизоди. Казвам му, ето, погледни Тед Дансън. Погледни Алън Олда. (Ако по онова време излъчваха и „Спешно отделение“, щях да му кажа: погледни Джордж Клуни.) Те са нашумели телевизионни звезди, изкарват милиони долари, освен това се снимат във филми и всички, с които работят, ги обичат. Какво лошо има в това?

Но кой да слуша! Даниъл иска да се махне от сериала, и толкоз. Опитвам се да му обясня какви ще бъдат последиците от постъпките му. Продуцентите могат да го съдят. Или да му отмъстят, като от главна превърнат ролята му в съвсем епизодична — повярвайте, виждал съм и такива неща. Накрая, като последно предупреждение изричам двете вълшебни думи: Пърнъл Робъртс.

Заедно с Майкъл Ландън и Дан Блокър той е сред първите изпълнители на тримата синове в телевизионния сериал „Бонанза“. След два-три сезона решава, че е прекалено велик за телевизията и ще се откаже от сериала, за да прави кариера в киното. Накрая го освобождават, сериалът се върти цели седемнайсет години, всички стават наистина богати и наистина знаменити (а в случая с Блокър, разбира се, и наистина мъртви), а кариерата на Пърнъл Робъртс отива на кино.

И така, с две думи Даниъл е непреклонен. По това време на сцената са се появили, естествено, и агент заедно с печен адвокат, работещ с хора от развлекателната индустрия. Ние тримата плюс някакъв стажант, когото адвокатът води със себе си, за да смъкне още двеста долара на час, се изсипваме на заседание при изпълнителния продуцент.

За да съм докрай откровен, ще кажа, че още от самото начало бях против да ходим. Смятах, че Даниъл трябва да благодари на щастливите си звезди, че изобщо има работа, вместо да се чуди как да се измъкне от договора, но в края на краищата това си е Холивуд. Всички подписват договори със съзнанието, че при успех договор всъщност няма, актьорът те е притиснал до стената и ако реши да се държи като говедо и да си стои у дома, не можеш да направиш нищо, освен да му вдигнеш хонорара. Това тук е Америка, драги. Майната им на договорите.

И така, събрали сме се всички в кабинета на изпълнителния продуцент за едно от най-неприятните заседания, на които съм присъствал в живота си. В помещението няма къде игла да падне. Тук са, разбира се, изпълнителният продуцент, както и президентът на продуцентската фирма (който между другото също е юрист), както и юрисконсултът (поредният юрист) и при всичките тези юристи в стаята едва ли ще се изненадате особено, ако ви кажа, че още от самото начало заседанието си беше напрегнато.

Първо агентът заявява, че вече цяла година Даниъл се чувства преследван и че заради оплакванията му от сценария авторите са намалили обема на ролята. Изпълнителният продуцент възразява, че това са глупости. Всички: зрителите, средствата за масово осведомяване, самите продуценти признават, че именно Даниъл е звездата.

След това президентът на продуцентската фирма решава да прескочи любезностите и пита без заобикалки какви са исканията на Даниъл.

Като се опитва да не се подхилква, адвокатът отвърща:

— Исканията ни се основават на теорията за орязаните възможности.

— Това пък какво е? — пита изпълнителният продуцент и вече ми се струва, че до края на заседанието сърцето му със сигурност ще се пръсне.

— Орязаните възможности — пояснява адвокатът — се свеждат до следното. В момента Даниъл снима в Ню Йорк филм, за който му плащат по седемдесет и пет хиляди долара на седмица. Ако се върне да снима сериите за втория сезон при договорен хонорар от четирийсет и две хиляди и петстотин долара на епизод, доходите му рязко ще спаднат, което са си орязани възможности.

Изпълнителният продуцент е толкова ядосан, че започва да нервничи на стола.

— Нека аз пък, господин адвокат, ви изложа своята теория за повишените възможности, според която, ако сериалът не бе пожънал такъв успех, вашият малоумен клиент нямаше да печели в Ню Йорк по седемдесет и пет хиляди на седмица!

— Дори и да е така — съгласява се адвокатът, — това е било тогава, а аз ви говоря за сега.

С други думи: хич не си правете оглушки, ще плащате като попове.

Аз съм агент. Работата ми е да склуча възможно най-изгодния за клиента си договор и смятам, че съм напълно способен да играя твърдо, ако обстоятелствата го налагат. Но сега и аз нервнича на стола.

Накрая президентът на продуцентската фирма, всъщност единствената жена в помещението, при това страхотна, заявява:

— Какви точно са исканията ви?

С каменно лице адвокатът започва да изброява на пръсти: първо, сто хиляди долара на епизод. Второ, петък да е почивен ден. Трето, дванайсетметрова каравана. Четвърто, кабинет на снимачната площадка. Пето, специален човек, който да се грижи за Даниъл и който да получава (от продуцентската фирма) хиляда долара на седмица. Шесто, два хотелски апартамента в Ню Йорк, когато снимките са там. Седмо, дванайсет самолетни билета за първа класа. Освен това, осмо, допълнителна охрана, която да пази този палячо от собствените му поклонници. На адвоката не са му останали повече пръсти.

Изпълнителният продуцент се смее на глас.

— Вие се шегувате — заявява той.

Адвокатът излага най-невъзмутимо План Б.

— Ако не сте готови да удовлетворите тези искания — отвърща той, — можем да предложим други, от които Даниъл няма да остане особено доволен, но все ще го преглътне. — И пак започва с пръстите. — Шейсет и пет хиляди на епизод, петък да е почивен ден, кабинет на снимачната площадка, специален човек, който да се занимава само с Даниъл, билетите, хотелските апартаменти, караваната и накрая, но не и по важност, той да не участва в последните седем епизода, така че по време на почивката да има по-голям прозорец и повече възможности да се снима в игрални филми.

Изпълнителният продуцент клати невярващо глава. Можете ли да си представите да пуснете в неплатен отпуск звездата на сериала и тя да не участва в една трета (при това последната) от епизодите?

— И накрая — оповестява адвокатът, — ако и първите, и вторите искания са неприемливи, третата възможност е да освободите Даниъл от всякакви по-нататъшни задължения към сериала — така той ще може да се отдаде изцяло на филмовата си кариера.

Изпълнителният продуцент вече е на път да налети на бой. Лицето му е почервеняло, жилите по врата му са се опънали.

— А какво ще кажете за това — подхваща той. — Тъпият ви клиент е подписал договор за втория сезон, според този договор възнаграждението му възлиза на четирийсет и две хиляди и петстотин долара на епизод и ако на осми август той не се яви на снимки, ще го съдим за неспазване на договора.

Излишно е да казвам, че това бе краят на заседанието. Няма да ви отегчавам повече с тази история, вие вероятно се досещате и без

мен какво е станало.

Пърнъл Робъртс да ви говори нещо?

Има още една история за Даниъл Дево и именно в нея се вмести и Денис. Преди да стане телевизионна звезда (за вече споменатите двайсетина минути), Даниъл имал връзка с актриса на име Уенди Маркс, която освен това била и твърде търсена преподавателка по актьорско майсторство. И тя като Рамон Монтевидео двайсетина години по-късно имала навика да си избира любовници от курсистите и по онова време излизала с Даниъл.

Една вечер на паркинга пред сградата, където Уенди преподавала, двамата с Даниъл били пресрещнати след занятията от наркоман, който размахал пистолет и за съжаление прострелял и убил Уенди. Случаят бил поет от Денис Фарентино, в ония години млад следовател от отдел „Убийства“.

Около престъплението се вдигнал шум и така Даниъл бил забелязан от режисьора, накрая поканил го да участва в телевизионния сериал, благодарение на който Даниъл Дево станал звезда — в известен смисъл можем да кажем, че е успял да направи от лимона лимонада, и то каква!

Докато обядваме, Денис ми разказва, че накрая заловили хлапака, който бил убил Уенди Маркс, и той обяснил, че е стрелял съвсем случайно: вместо да даде портфейла си, Дево почнал да се прави на герой, двамата се сбили, пистолетът стрелял сам и Уенди била убита на място.

И така този лайнар Дево не само бил виновен за смъртта на Уенди, но и се възползвал от шумотевицата, за да направи кариера. Но нали си е лайнар, както я е направил тая кариера, така се е и провалил, и това по ирония на съдбата е някакво възмездие.

Но преди да се издъни с гръм и трясък, Дево се сприятелил с Денис, който дотогава не се бил приближавал до знаменитост, и двамата често излизали заедно да пият, да играят комар и да свалят жени. Денис осигурявал на Даниъл известна степен лична безопасност, с каквато той не бил свикнал, но от която бързо се научил да се възползва, а Даниъл осигурявал на Денис достъп до Холивуд, какъвто той дотогава нямал. Това, деца, се нарича симбиоза, и Денис и Даниъл, които били горе-долу на едни години, станали едва ли не неразделни.

Точно по тази причина, когато Даниъл ударил от залагания голямата печалба, възлизаща на шестстотин хиляди долара, Денис, макар и да знаел, че не е редно, се вдигнал и отишъл в Ню Йорк да прибере парите.

И така, докато си разказваме за Даниъл Дево, ние с Денис успяваме да се сбlijим и накрая той ме пита дали знам върху какво е работил Боби, преди да умре.

— Не — отвръщам аз. — Не искаше да ми каже. Да съм изчакал да приключи и тогава съм щял да го прочета. Но беше много въодушевен.

— А споменава ли ти е за съвместния ни проект?

И този път отговарям, че не ми е споменава, затова Денис ми обяснява, че идеята била за криминален сериал, който той искал да озаглавят „Сляпо правосъдие“ — бил подметнал на Боби той, Денис, да осигурява сюжетите, а Боби да ги разработва, но сега, когато Боби вече го нямало, Денис обмислял дали сам да не го предложи на Ейч Би О и дали проявявам интерес да му стана агент, понеже Боби винаги се бил изказвал много ласкаво за мен.

Всички сме податливи на ласкателства и на възможността да припечелим някой долар, затова отвръщам, че с удоволствие ще стана агент на Денис, но кой всъщност ще пише сценариите?

— Мислех да се пробвам самият аз — споделя плахо той. — Боби твърдеше, че съм бил роден разказвач и че щом мога да разкажа нещо, значи мога и да го напиша, та си рекох, защо пък не. Така де, кой е по-наясно от мен с тези неща? Освен това си мислех, че от убийството на Рамон Монтевидео може да излезе добър филм.

— Наистина никой не знае по-добре от теб за какво става дума — съгласявам се аз, защото не ми се иска да му пукам сапунения мехур.

— Мисля да се пробвам — повтаря Денис. — Досега все не събирах смелост, но вече ми се струва, че може би е забавно.

Нямам никакво желание да попарвам мечтите му, но рядко ченге си захвърля полицейската значка, за да стане сценарист и да пробие — ако не броим Джо Уомбо^[1] де.

— Знаем, звучи доста наивно — продължава Денис, сякаш прочел мислите ми — и вероятно е много по-трудно, отколкото изглежда на пръв поглед, но какво пък. Ако се издъня, ти ще ми кажеш, нали?

— Обещавам да ти кажа, ако се издъниш — потвърждавам аз, а усмивката на Денис е сърцераздирателно тъжна.

— Знаеш ли, смъртта на Боби ме извади от релси — споделя той. — Отдавна не се бях сприятелявал с някого, а ето че той се появи най-неочаквано в живота ми и аз можех да разговарям смислено с него. С повечето познати, и да спорим за нещо, то е къде да идем да вечеряме. А с Боби спорехме истински. Точно той ми даде идеята, че мога да бъда нещо повече от ченге. Струва ми се, че искам в негова памет да опитам. — Изведнъж на гърлото на Денис засяда буца, той бърше очи и се извинява. — Прощавай. Но Боби наистина ми липсва.

Честно казано, ми липсва и на мен и аз също се вкисвам.

[1] Джоузеф Уомбо (р. 1937), американски писател, автор на криминални романи и сценарии, един от първите, показали корупцията в полицията. — Б.пр. ↑

34.

През следващите три-четири месеца Денис ми се обажда по телефона един-два пъти седмично, за да пита как съм и да ми съобщи докъде е стигнал. Вдъхновяван от Боби, пишел всяка вечер след работа, в края на третия месец вече бил готов с цял сценарий, който бил озаглавил „Убийствата на Холивуд“ и както ми бил споменал още в началото, бил посветил на убийството на Рамон Монтевидео. Но в сценария се разказвало не само за него. Той бил своеобразен поклон пред паметта на Боби, който бил главен герой на филма.

Сега мога да ви призная, че докато четях сценария, бях изумен колко е добър, колко силно се долавят стилът и чувствителността на Боби, сякаш духът му е бдял над Денис, докато той го е писал. Направо ме побиха тръпки.

Виж, не включих, че върху титулната страница трябва да пише не „Автор Денис Фарентино“, а „Крадец — Денис Фарентино“, и това вероятно издава колко наивен и лековерен съм. Чак след време ми хрумна, че Денис пробутва за свой последния сценарий на Боби. Но дори и след като ми светна за какво става въпрос, пак не подозирах, че Денис всъщност е убил Боби, за да му вземе компютъра. Но нека не изпреварвам събитията.

Една седмица след като прочетох „Убийствата на Холивуд“, двамата с Денис седим в кабинета на Джаред Акселрод заедно с изпълнителната му продуцентка, Лейни Гинзбърг със страхотното стегнато дупе, а самият Джаред превъзнася сценария. Твърди, че е един от най-добрите, които някога е чел.

— Има си всичко. Страхотен сюжет, много секс, черен хумор, който ми харесва — отбелязва Акселрод и точно като футболен съдия, вдига над главата си обърнати една към друга длани. — Удар в десетката.

Допълва, че вече виждал Мел Гибсън или може би Брад Пит в ролята на ченгето, а Кевин Спейси бил идеален за ролята на сценариста.

— А какво ще кажете да поверим на госпожа Пит ролята на жената на сценариста? — И пак вдига ръце и крещи: — Удар в десетката!

Мисля си: „Ама че тъпанар! — Но в същото време си мисля и: — Днес ще спечелим някой и друг долар“.

— Е, Джаред — бързам аз да приключим с пазарлъците, — как ще се споразумеем?

— Все пак е пръв сценарий — подхваща хитрецът му с хитрец.

Денис става от канапето и протяга ръка на Акселрод.

— Беше ми приятно да си поговорим, Джаред — казва той. После на мен: — Хайде, Еди. Да си тръгваме.

— Чакайте, чакайте, чакайте — възкликва Акселрод. — Още не съм се доизказал. Това е най-добрият пръв сценарий, който някога съм чел, и съм готов да ви предложа един милион долара.

Денис отново сядна на канапето.

— Вече отказахме да подпишем с „Парамаунт“, въпреки че предлагаша милион и двеста и петдесет хиляди плюс пет процента от цената на всички продадени билети — лъжа аз като циганин.

— Добре де, притиснали сте ме до стената. Сценарият ми хареса, искам го — хленчи Акселрод. — Ще ви дам милион и половина плюс седем на сто от цената на билетите.

— Знаете ли — отвърща Денис още преди да съм отворил уста. — Не разбирам нищо от вашия бизнес и не че не ви вярвам, момчета, но какво ще кажете, дайте да се разберем за два милиона в брой и да забравим за процента от билетите.

Ръцете на Акселрод отново дават знак за отбелязан гол.

— Споразумяхме се.

И така, Денис продава сценария за два милиона и тъй като холивудските продуценти са като хиените и много внимават да не изпуснат нещо, Акселрод подмята:

— Така и така сте ми дошли на крака, я ми кажете какво още имате в задния си джоб?

— Замислил съм телевизионен сериал, който ще озаглавя „Сляпо правосъдие“ — за ченге, което при престрелка ослепява, но остава в полицията.

— Това ми харесва — отсича Акселрод. — Но защо първо да не го направим на филм, а после да мислим за сериал!

— Е, вие сте специалистът. Аз съм само сценарист — ухилва се Денис.

Така излизаме от кабинета на Акселрод с два договора. Когато влязохме, Денис беше ченге, което изкарва годишно осемдесет и пет бона. А когато излязохме, той вече бе мултимилionер.

Това разкрива в съвсем нова светлина кражбата на интелектуална собственост, нали?

На излизане от кабинета на Акселрод Денис спира и показва полицейската си значка на Силвия, секретарката с лице като на съсел.

— Арестувана сте за подмяна на самоличността и за това, че се представяте за човешко същество. Имате право да не говорите. Имате право на адвокат. Всичко, което кажете, може да се използва в съда срещу вас.

После ѝ се ухилва дяволито и понеже най-неочаквано е станал звезда, старата кучка е очарована и му се усмихва истински, а аз се изнасям на пожар, за да не прихна на глас.

35.

Същата вечер Денис и Вий отиват в „Спейго“ в Бевърли Хилс — да поляят успеха, който той е пожънал току-що, а после се връщат в къщата ѝ и се любят на хубавото меко легло, което навремето е принадлежало на нея и на Боби.

И тъй като вечерта е необичайно гореща за това време на годината, те напълват отново чашите с шампанско и излизат с тях на терасата, за да погледат ярките мигащи светлини на Холивуд. Вий казва на Денис как и през ум не ѝ е минавало, че ще се получи така, той бил първият мъж, с когото си представяла да прекара остатъка от живота си. Денис си мисли, че чувствата му към нея май са поели в същата посока, но е достатъчно умен, за да си държи устата затворена. Прегръща Вий и я целува, тя също го целува и след две-три минути сериозно мляскане младата жена се плъзга надолу между краката на Денис и направо там, на терасата, откъдето в далечината се вижда надписът „ХОЛИВУД“, му прави свирка като за шест плюс.

36.

След три дни ние с Денис седим в кабинета на Брайън Грейзър. Брайън е голям образ. Дребен и слаб, със смешна, вдигната с гел четинеста коса, лесно ще го помислиш за хлапак, когото не го свърта на едно място и на когото можеш да задържиш вниманието точно толкова, колкото и на шестгодишно дете. Но ако сте го помислили за такъв, дълбоко грешите. Той всъщност е страшно умен, много прозорлив продуцент, който подобно на Денис има навика да те приспива и да те въвежда в заблудението, че го превъзхождаш. И ако се хванеш на въдицата му, вероятно накрая ще те изяде заедно с парцалите. Повярвайте, не е чист късмет, че Брайън има зад гърба си списък с кинохитове, дълъг колкото ръката ви. Правил е какво ли не, като се почне от „Гринч“ и се стигне до „Красив ум“. Не е случайно и че в шкафа с наградите му има и „Оскар“.

Та седим ние в кабинета на Брайън в небостъргач на булевард „Уилшир“, на една крачка от „Грил“, защото Денис има идея, която иска да продаде. И тъй като Брайън е подочул, че Акселрод е купил сценария на „Убийствата на Холивуд“, да не говорим пък за договора за „Сляпо правосъдие“, той е изключително мил с Денис, който се е вживял донемайкъде убедително в ролята на Коломбо и му разказва как имал деветгодишен племенник на име Мики и той страшно обичал филма за Гринч, бил му любимият, гледал го отново и отново, затова, когато на Денис му хрумнала тази идея за детски анимационен филм, той начаса се сетил за Брайън.

Сега и Брайън е заприличал на малко дете и само дето не левитира над стола.

— Разкажете ми я, искам да я чуя — подканя той и Денис естествено се ухилва на заразителния му ентузиазъм.

— Добре — подхваща Денис. — Филмът се казва „Първото куче“ и е за едно говорещо куче на име Боб, което става президент на Съединените щати...

И понеже Брайън вече се е запалил по идеята, и той, и Денис не забелязват, че съм пребледнял като платно.

37.

За да успееш като агент в Холивуд, трябва съвсем съзнателно да си затваряш очите за сума ти неща. Знам, проповядвах ви каква добродетел е истината, но съвсем не съм убеден, че тя ще ни направи свободни. В този град съм се нагледал на примери, когато истината всъщност убива, най-малкото в преносен смисъл. Затова в ницията земя между това да не лъжеш, но и да не казваш истината, се е намърдала Доктрината Клинтън, както тя е приложена към обратните в армията: не питай, за да не ти отговарят. Иначе казано, затваряй си очите, за да не ти ги отворят.

Предполагам, че именно убийството на Боби ме запрати в положение, когато въпреки вътрешната си съпротива и нежелание не можех и занапред да си затварям очите. Трябваше да се изправя лице в лице с Денис, макар и да съзнавах прекрасно, че ние само се разминаваме и пътуваме в различни посоки. С кораб без кормчия Денис се отдалечаваше все повече от нравственото си ядро, а аз бях опънал платната и от земята на ситуационната етика се носех към остров на абсолютната нравствена убеденост. Уплашен, но и точно толкова въодушевен, съзнавах, че и моят кораб е без кормчия и че курсът му е безвъзвратно предопределен. С известно закъснение се бях препънал в собствената си нравствена природа и горе-долу за времето, което ти трябва, за да слезеш в подземния паркинг под небостъргача на Брайън Грейзър, си дадох сметка, че ако най-после не погледна Денис в очите и не му кажа, че знам какво е извършил, няма да мога да погледна самия себе си в очите.

Решението ми беше доста стряскащо, особено ако онова, в което изведнъж бях повярвал, се окажеше истина: че Денис е отишъл у Боби, убил го е и е направил така, че да изглежда, уж убийството е извършено от наркоман, който е проникнал с взлом в къщата и е задигнал някои по-ценни вещи, включително компютъра му.

Поне за мен бе повече от сигурно, че Денис е взел компютъра на Боби и е откраднал сценариите и разказите му. Виж, не бях убеден пак

кой го е убил.

В колата Денис ме гледа, явно е усетил, че обмислям нещо.

— Откакто излязохме от кабинета, не си казал и дума. Какво има?

Поемам си дълбоко въздух и започвам. Казвам му, че не съм бил сигурен за сценария, звучал ми е така, сякаш чувам гласа на Боби, но е нямало как да бъда убеден, било е невъзможно да докажа, че го е написал той. Освен това, признавам, съм се полакомил не само от високата сума на която сценарият е бил оценен, но и от неочакваната слава на новия си клиент, следващия Джоузеф Уомбо. Идеята на „Сляпо правосъдие“ също ми се е сторила позната, но не съм се сетил откъде, а после съм си спомнил, че и тя е в разказа за сценариста с говорещото куче, което му е подхвърлило куп прекрасни идеи и една от тях е прераснала в страшно нашумял телевизионен сериал.

Денис отговаря — така и така, Боби му бил казал, че никой не е чел разказа. Възраждам, че аз не съм никой, аз, за бога, съм бил агент на Боби и съм чел всичко от първата до последната буква. Обяснил съм му, че според мен разказът не е много касов, и затова той не го е показвал на никого.

Денис отговаря най-невъзмутимо, че на него все пак му го е дал да го прочете първия път, когато е станало дума да работят заедно, и че и двете идеи са се загнездили в съзнанието му.

— Освен това Боби е мъртъв, не е ли все едно?

— Не, не е — натъртвам аз, — откъдето и да го погледнеш, си откраднал идеите на друг сценарист и си ги представил за свои, ето защо смятам, че вероятно за всички ще бъде най-добре, ако се разделим.

— Според мен е грешка да се отказваш от мен — изтъква Денис и изведнъж очите му стават студени: представям си как студът в тези сини очи е последното, което Боби е видял, преди Денис да му тегли куршума.

— Няма да издам тайната ти — обещавам аз. — Просто след онова, което знам, не мога да ти бъда агент.

— Не знаеш нищо — възразява Денис.

— Знам, че си откраднал работите му — напомням аз. — Виж, не знам със сигурност дали си го и убил заради тях. Не че някога ще успея да докажа нещо, прекалено обигран си.

— Тогава колкото заради спора — вметва Денис — нека си представим, че наистина съм извършил онова, в което ме подозираш. Щом не можеш да го докажеш, защо и занапред да не ми бъдеш агент и да не спечелиш цяла камара пари?

— Агентите едва ли са най-нравствените хора на света — казвам аз, — но Боби не ми беше само клиент. Той ми беше и приятел. Ако си затворя очите, ще бъда същият като теб.

— Значи при тези обстоятелства — отвръща Денис — и дума не може да става за една свирка.

Ако не бях толкова уплашен, сигурно щях да се изсмея...

38.

Няма да ви се разсърдя, ако сте останали с впечатлението, че гледам доста цинично на развлекателната индустрия. Но нали знаете какво казват хората: цинизмът, това е предаден идеализъм. Е, не мога да не призная, че опитът ме е направил донякъде циник, но същевременно искам да бъде ясно (каквото и да значи това), че наистина обичам тази индустрия. В най-добрата си разновидност тя съдържа магия, изкуство, тръпка. Да направиш добър филм или телевизионен сериал, е като да хванеш светкавица в бутилка. Дори когато се получава, не знаеш как точно е станало, знаеш само, че неколцина творци и специалисти са обединили усилията си, за да създадат нещо, което в най-добрия си вид е по-голямо от сбора на отделните части. И ако сте го изживявали някога, знаете, че това е най-великото чувство на света. Създали сте нещо или най-малкото сте били част от нещо, което е донесло на масовия зрител наслада, смях, сълзи и прозрение. Докоснали сте се до живота на хората, какво повече от това!

Точно по тази причина, когато бях на около четиринайсет-петнайсет години, исках да стана писател. Бях чел някъде, че Томас Улф е написал „Няма връщане у дома“ на ръка, в бележници голям формат, застанал до хладилника, който използвал за маса. Какъв образ! Този висок мъж пише до среднощ сам в кухнята си великия американски роман. Ето от какво са изтъкани мечтите и представех ли си, че съм писател, в съзнанието ми изникваше точно този образ. Лошото бе само, че не бях достатъчно висок и достатъчно добър.

Въпреки това и аз като всеки начинаещ млад писател си мечтаех да напиша роман. Каква ирония на съдбата, че след толкова години наистина написах нещо с дължината на роман, което звучи като белетристика, като плод на въображението. С тази разлика, че не е.

Макар и да съм измислил голяма част от диалога между главните действащи лица в разказа, съм го направил въз основа на дългите разговори, които през последната половина година съм водил с Вий,

Линда, Денис, и разбира се, със самия Боби, преди да умре. И когато направите сметката, тя си излиза точно както две плюс две.

Убеден съм, че Боби е видял как Линда убива Рамон. Казва го в сценария си (същия, върху който Денис се е подписал). Убеден съм и че Боби се е промъкнал в къщата на Рамон и е откраднал записите, на които Вий и Линда правят секс с актьора.

Смятам, че е влязъл нарочно в живота на Линда и Денис, за да напише сценария си с реализъм, какъвто е могъл да постигне само ако е познавал от първа ръка душевността им. Виж, не мисля, че Боби е очаквал да се обвърже емоционално чак до такава степен с тях. Но добрите писатели правят именно това. Ходят на места, на които повечето от нас и не дръзваме да стъпим.

Смятам и че Боби е натопил Вий, защото се е напил, изревнувал е и е изпаднал в ярост, смятам и че когато Денис накрая е подредил пъзела, той е взел решението, което в крайна сметка е струвало живота на Боби.

Има един стар виц за провалил се холивудски сценарист, който една прекрасна сутрин се буди и намира върху пишещата си машина тайнствен неподписан сценарий. Творбата е блестяща, писателят изобщо не се колебае да сложи името си върху нея и я продава за цяла планина пари. След около месец се появява втори сценарий, който писателят продава още по-изгодно. Пет-шест сценария по-късно нашият човек вече живее на широка нога в Бел Еър, може по всяко време на денонощието да си повика най-красивите жени, има толкова много пари, че не знае какво да ги прави.

Една нощ чува, че някой пише на машината в кабинета му, и слиза на пръсти да провери какво става. И що да види: някакво грозно джудже блъска ли, блъска по клавишите.

— Значи ти ми оставяш сценариите! — възкликва със страхопочитание писателят и джуджетото — къде ще ходи! — си признава, че е точно така. — Господи! — ахва мъжът. — На теб дължа всичко. Имам неимоверен успех. Разполагам с пари и жени, ширя се в тази хубава къща и всичко благодарение на теб. — Джуджетото кимва притеснено, а писателят добавя: — Разреш ми да ти се отплатя както подобава. Ще ти дам каквото поискаш. Пари. Жени. Коли. Само кажи.

Джуджетото отвърща, че тези неща не го вълнуват, но би се радвало, ако само за този сценарий писателят го пише съавтор.

Мъжът се втрещва изумен в джуджето.

— Да те пиша съавтор ли? Е, ти се оля! Що не си гледаш работата!

Разказвам този виц, защото той е показателен за онова, което се случи с Боби. Първо, Денис се досеща какво е направил той, и го използва, за да го изнудва и сценаристът да го пише съавтор. Когато накрая Боби се съгласява, Денис всъщност казва: „Е, ти се оля! Що не си гледаш работата“, и го убива, за да му задигне всичко.

Така и нямаше да се досетя какво точно е станало, ако Денис не се беше полакомил и не бе разказал на Брайън Грейзър онази история с говорещото куче. Но след като го направи, картината се изясни. Както обясних и на самия Денис, никога няма да успея да го докажа, въпреки това съм малко притеснен. Всъщност, ако искате да знаете цялата истина, съм много притеснен. Направо съм си уплашен.

Помислете само. Дори и да не успея да докажа, че Денис е убил Боби, със сигурност мога да спукам сапунения му мехур. В нашия град клюките и догадките са на голяма почит и е достатъчно да пусна партенката, та около Денис да се развони. Освен това познавам добре Вий, тя моментално ще му бие шута и ще изплюе камъчето.

Ако по рождение си бях мнителен като Денис, направо не знам как щях да живея при мисълта, че в живота ми има човек, който може да ми тегли куршума, и точно заради това написах този ръкопис. Отне ми четири месеца, дори няма да го редактирам, защото нямам намерение да го показвам на никого. Заедно с екземпляра на „Първото куче“ на Боби, който изрових от папките, ръкописът ще замине направо за сейфа ми в обществения трезор на банка „Сити Нешънъл“ — нещо като застраховка, ако щете — в случай че Денис някога се опита да ме заплашва или притиска до стената. Най-смешното е, че не само ми достави удоволствие да го пиша, но и го мисля за добър. Дори за не по-малко добър от сценария на Боби, за който Денис си сложи два милиона долара в джоба.

Въпреки това някой ще прочете какво съм написал само ако аз умра. А ако това се случи в обозримото бъдеще, можете да заложите къщата си, че е станало, защото Денис наистина се е притеснил дотолкова, че ме е убил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.